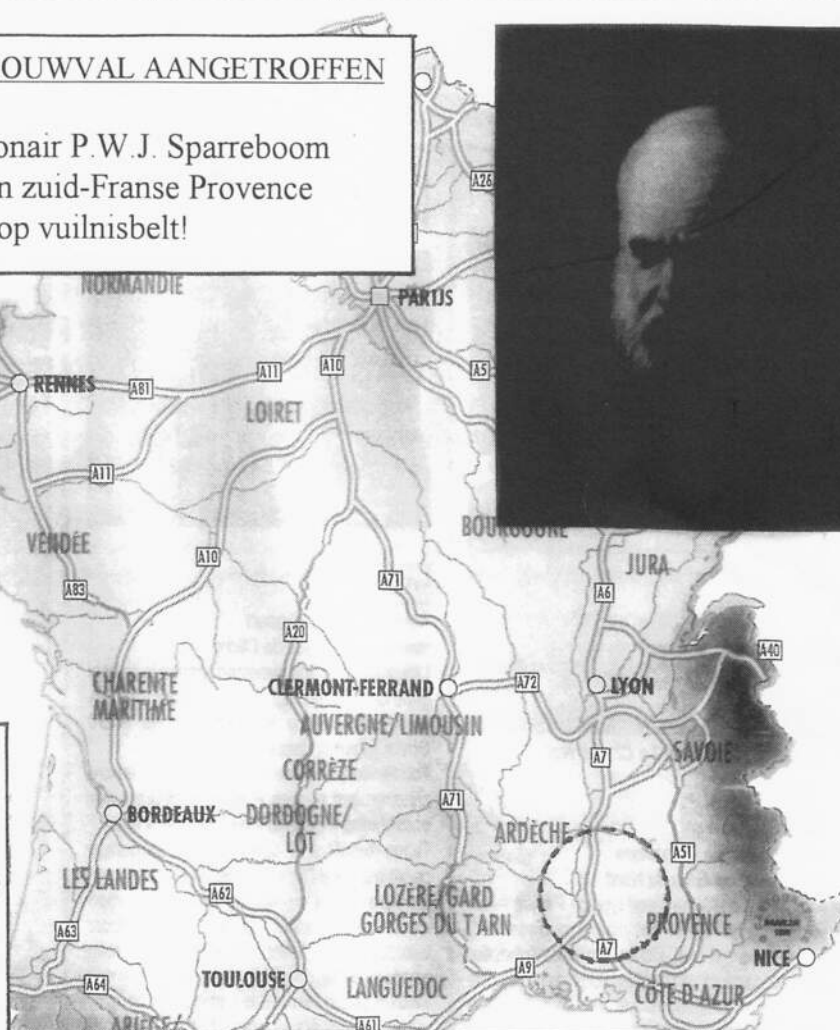
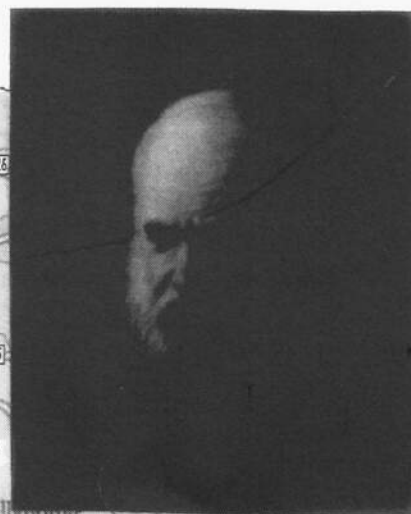

FORTUIN IN BOUWVAL AANGETROFFEN

Multi-miljonair P.W.J. Sparreboom
woonde in zuid-Franse Provence
op vuilnisbelt!

Pastoor Escroc: "...hij leefde als een schuw dier".

PAASNUMMER MET O.A.:

10de FAMILIEDAG * PROMINENTEN-KABINET * FAMILIEBERICHTEN *
SPARREBOOMPJES * WIM SPARREBOOM (2) * DIVERSEN * REISVERSLAG
SPARREBOMEN IN HET NIEUWS * GEDICHT * VOOROUDERS *
GENEALOGIE * GESLACHT

FAMILIESTICHTING SPARREBOOM (opgericht 26 januari 1990)

Ere-Voorzitter: Gerrit Sparreboom

[Redacted address]

BESTUUR

Voorzitter: Trudy Schipper-Sparreboom

[Redacted address]

Secretaris: Ingrid Sparreboom

[Redacted address]

Penningmeester: Fred Sparreboom

[Redacted address]

Genealoog: Miep Sparreboom

[Redacted address]

Alle genealogische gegevens vallen onder verantwoording van de genealogen Miep en Jan Sparreboom, tenzij anders vermeld.

Redactie familieblad: Kees Sparreboom

[Redacted address]

Ingrid Daas-Sparreboom

[Redacted address]

Dit Familieblad is het orgaan van de Familiestichting Sparreboom en wordt gratis verstrekt aan de donateurs.

Nieuwe donateurs kunnen zich opgeven bij de secretaris en hun donatie overmaken op gironr. 2792447 t.n.v. Familiestichting Sparreboom (voor 1998 f 25,-; voor het komend jaar valt een prijsverhoging te verwachten) onder vermelding van naam en adres.

-De Rijk

Nieuws over onze tweede lustrum-viering (tiende familiedag) in 'De Rijk' op zaterdag 2 oktober 1999.

Zoals beloofd, beste Sparrebomen, een aantal dingen die U moet weten om U alvast een beetje te prepareren op het feestelijke gebeuren in het komende najaar.

Ter orientatie zijn wij als voltallig bestuur op zaterdag 6 februari naar De Rijk in noord-Holland afgereisd teneinde ons er van te overtuigen dat dit de locatie moest worden die wij ons, speciaal voor deze reünie, voor ogen hadden.

Ik kan U zeggen (en eigenlijk wisten wij dat al) dat de beroemdste zoon van het dorp, waterbouwkundige 'Leeghwater' in zijn lofdicht nergens heeft overdreven. Dit is de plek waar iets te vieren valt!

Om niet al te veel op de pret vooruit te lopen lijkt het ons raadzamer niet alles te onthullen. U ziet en ondergaat het allemaal zelf wel, op die 2de oktober.

Verklappen kunnen wij nu wél alvast, dat ons centrale onderkomen op die dag zeer gezellig oogt, RUIJ GENOEG IS, en dat de belangrijkste bezienswaardigheden van 'De Rijk' binnen een straal van zo'n 150 meter vanuit het restaurant bereikbaar zijn.

'Het Wapen van Munster' onze plaats van samenkomst, bevindt zich recht tegenover de kerk.

U wordt daar om HALF TWAALF verwacht en onthaald met koffie en gebak.

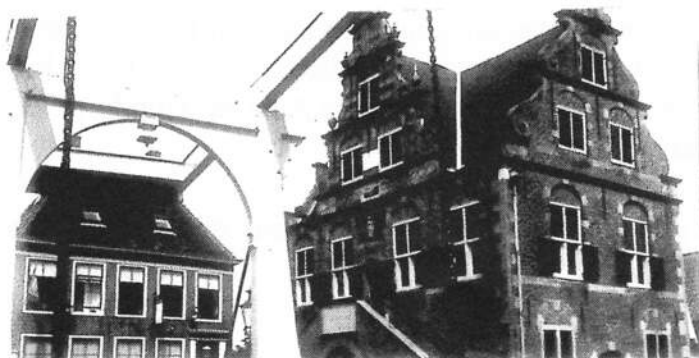
Rond half een zal de lunch plaatsvinden, waarna U aan een rondleiding (o.a. kerk en stadhuis) kunt deelnemen. Uiteraard bent U vrij om deze tijd op eigen wijze invulling te geven.

Plus minus 16.00 uur zal de reünie worden afgesloten.

Meer nieuws kunt U nog in onze zomer-editie verwachten, alsook een route-beschrijving, een stadsplattegrond en een overzicht van reismogelijkheden voor hen die op openbaar vervoer zijn aangewezen.

Bijgaand Uw acceptgiro. Betaal snel, zodat wij ons weer tijdig een beeld kunnen vormen van het aantal getrouwen (en nieuwkomers) bij dit unieke gebeuren!

Red. (namens bestuur)

WAT DROMEN, WAT DENKEN, MAAR OP DOEN KOMT HET AAN.

Een schets van Frieda van redakteur Kees Sparreboom

Een redakteur die aan een prominentenkabinet begint, zal op zeker ogenblik daar ook zelf in moeten plaatsnemen.

Hoewel ik nog steeds bloos van verlegenheid over het 'beeld' dat van mij in het kabinet is geplaatst - nu pas besef ik dat het toch een beetje eng is om jezelf in druk vereeuwigd te weten - heb ik er in toegestemd voor het interview met Kees-redakteur te zorgen.

Achteraf moet ik een beetje lachen: U zult met mij ontdekken dat van deze Sparreboomtak al menig sparre-appeltje kon worden geplukt. Onbescheiden? Integendeel. Zonder hen waren we nergens. Een tak met een gouden randje!

Goed, ik toog dus met trein en bus naar Spijkenisse, waar Kees mij ophaalde met zijn mini-bestelwagen. Zij flat - uit de 60-er jaren, de renovatie komt er aan - ligt aan de rand van een wijk, rustig, groen, met een kamer op het noorden, wat gunstig licht geeft voor...maar daarover later.

MET MOEDER EN OUDERE BROER
WIM - APRIL 1940

Op bijlage 18, jg. 9, afl. 4 vinden we Kees met zijn voor- en nageslacht vermeld. Het achtste kind uit het gezin van Willem Sparreboom en Lena Noordzij is Pieter, die trouwde met Johanna Berrevoets. Hun tweede zoon is Cornelis (Kees dus); uit zijn huwelijk met Margaretha van Es zijn twee zoons geboren: Carlo en Alexander, en over hen hebben we al eerder kunnen lezen. Het nichtje van Kees, Ingrid Daas-Sparreboom, is zijn rechterhand bij het tot stand brengen van ons blad.

Als U bovenstaande gegevens met mij gevolgd hebt, weten we dat Kees enkele maanden vóór de oorlog geboren is. Het gezin woonde toen in Tuindorp 'De Vaan' in Rotterdam.

Uit de bezettingstijd herinnert hij zich nog dat er gevechtswagens met mitrailleurs

stonden opgesteld in het achterpad. Op een nacht waren er een aantal Duitse soldaten ingekwartierd, waarvan er één de hele nacht erbarmelijk kermde omdat hij doodziek was.

In de laatste oorlogswinter vonden overal in Nederland voedseldroppings plaats, ook ergens op een weiland bij het tuindorp. Iedereen probeerde zoveel mogelijk in eigen huis te slepen, controleurs echter kwamen later onverbiddelijk alles in beslag nemen. Na de bevrijding viel Kees natuurlijk in de categorie van jochies die overal op straat te vinden waren; met lege Engelse kaakblikken werd vlotje-gevaren: je kwam er vanzelf wel achter dat het ronde gat naar boven moest!

MULO - DORDTSE STRAATWEG - R'DAM (1951)

Dan wordt het tijd voor de lagere school, aan de Dordtse Straatweg. In 1951 werd onder hetzelfde dak een Mulo ondergebracht, die Kees, samen met 'Koffie-Jan en Cola-Henk' heeft gevolgd. (En Kees, Jan en Henk, waar blijft de belofte onderaan bladzijde 422 van jg. 7, afl. 2 ?)

Zo, als U, net als ik, het een en ander nog eens hebt nagelezen, dan zijn wij nu wel aan een verfrissing toe!

Al vroeg boden zijn ouders hem de gelegenheid zichzelf te ontplooien en zelfstandig beslissingen te nemen. (Ik denk, dat hij daar in zijn levensloop baat bij gevonden heeft.) Op zijn veertiende ging hij met een vriendje, op de fiets, twee weken op vakantie, naar Duitsland. (Zéiden ouders in die tijd eigenlijk wel: "Jongen, zul je iedere avond om 6 uur naar huis bellen?"...Nou ja, iedere dag een kaartje sturen?)

Toen hij op 15-jarige leeftijd van de Mulo kwam, wilde hij naar de kunst-academie, in de Rochussenstraat. Dat leek hem een goed alternatief voor de scheepswerf, waar zijn vader werkte. Hoewel zijn vader meeding om hem aan te melden, werd hij niet toegelaten: hij was te jong. Maar er diende zich een andere kans aan, een heel gunstige kans: hij kon gaan werken bij een reclame-atelier, waar hij een

cent 596 → (foutje)

Hij werd doorgestuurd naar het militair hospitaal in Utrecht; daar werd hij drie lange maanden onderzocht, resultaat... geen diabetes, wel een soort afwijking waar niemand zich druk over hoefde te maken.

Terug naar de kazerne in Nijmegen dus, maar de opleiding was intussen voorbij. Hij kreeg een burgerbaantje op de vliegbasis Woensdrecht, waar hij achttien maanden lang vliegveiligheidsposters heeft ontworpen. (Ludieke baan voor een reclame-ontwerper!)

Gevlogen heeft hij overigens wel. Nou ja, als ballast, in Harvards; in de cockpit voorin de piloot, en achter in het bakkie Kees, vliegend over de toen in aanbouw zijnde Deltawerken.

Kees trouwde in 1961 en ging met zijn vrouw in Oud-IJsselmonde wonen. Hun dijkhuis kochten ze voor fl.12.000, na zeven jaar verkochten zij het voor fl.16.000; de nieuwe eigenaar knapte het grondig op en verkocht het twee jaar later voor...fl.150.000.

Dat was de eerste sprong in de huizenmarkt!

In 1968 verhuisden zij naar Spijkenisse, naar een der eerste nieuwbouwwijken. Voor de boodschappen reed de SRV-wagen rond. Wél was het ideaal voor de beide jongens; de polder, die achter het huis begon, is nu helemaal volgebouwd.

Dan, in 1969, begint Kees voor zichzelf, als reclame-ontwerper/decorateur. Hij kende iemand die opdrachten voor decoratiewerk in ruime zin verzamelde bij bedrijven en instellingen en deze uitbesteedde aan zelfstandigen.

't Ging goed in die tijd, van ontwerpen van logo's tot aanbrengen van decoraties in gebouwen, soms in combinatie met anderen en/of in samenwerking met een architectenbureau.

Afrekenen deed de manager, materiaal werd fifty/fifty betaald.

Kees heeft veel werk gehad aan de decoraties van Chinees-Indische restaurants. Alles, de draken en de Chinese karakters, werden met de hand geschilderd.

En nu? Nu wordt er getelefoneerd met Hong-Kong, de bestelling wordt in stickers opgestuurd: een procédé dat na '80 snel opgang maakte, vlug, voordelig, maar mijn gevoel zegt: kaal.

De "designcombinatie" ging over op wat "art-impression" heet: bill- boards langs wegen waar bouwprojecten uitgevoerd worden, tonen impressies van de toekomst, van de bouwwerken in gereedheid (en dat heeft toch het meeste effect als dat met een kunstzinnige blik gebeurt).

In 1979 werd de manager 65 jaar en stopte ermee, Kees stond er alleen voor.

We hebben al gelezen dat stickers het werk 'vervuilden' tot plakwerk; daar kwam dan rond 1985 de computer-concurrentie bij, er was een duidelijke opdrachtterugloop tot 1990. Moest hij gaan investeren in apparatuur?

praktijk-opleiding kreeg. Het atelier 'Leo Mineur' had (en heeft nog steeds) landelijke bekendheid, destijds voornamelijk in het vervaardigen van bioscoopreclames.

KEES (1954) UITERST LINKS BIJ LEO MINEUR EN ZIJN MEDEWERKERS.

Met het zich bekwamen in 'art-design' is hij verder gegaan en volgde in de avonduren de lessen van de Rotterdamse kunstschilder Gerard van Zwieten. Van hem kreeg hij de opdracht minimaal vijftien tekeningen per week te maken.

"Tekenaar wat je wilt, kijk maar om je heen en breng het in beeld. Maar ik wil ál je werk zien! Tekenvaardigheid kan een belangrijke basis zijn om je als kunstenaar te ontplooien."

En zo werd hij ook ingewijd in de kunst van het schilderen, het gebruik van kleuren, de wetten van de compositie en de perspectief.

In 1957 veranderde Kees van werkgever, een samenloop van omstandigheden had hem namelijk in contact gebracht met een man, die zo'n 70 % van de ontwerpen en de bouw van Madurodam op zijn naam had staan. Deze man kreeg opdracht voor het realiseren van eenzelfde project in het Oostenrijkse Klagenfurt. Kees verleende een jaar lang met plezier zijn medewerking, verdiende in verhouding tot leeftijdgenoten met een soortgelijk beroep een riant jeugdsalaris en zag de toekomst helemaal zitten toen een volgende, nog veel grotere opdracht uit Amerika van gelijke strekking werd binnengehaald. De werkplaats kwam in Doetinchem, waar een klein vliegveldje was, vanwaar de schaalmodellen en decorstukken vervoerd konden worden.

Kees zocht en vond een kosthuis in Doetinchem, met het vooruitzicht op de permanente baan van een soort 'artistieke duizendpoot', ten bate van het Amerikaanse miniatuurdorp en de initiatiefnemers.

Helaas, door ongelukkige persoonlijke omstandigheden van de man die hem in het veelbelovende avontuur had betrokken ging de opdracht niet door. En Kees kon terug naar Leo Mineur.

En dan had je in die tijd (tot voor kort dus) de militaire dienst. In 1959 onderging Kees (hij zat al in zijn opleiding bij de Luchtmacht) een herkeuring. "Met Uw bloedspiegel zit het goed fout", werd hem na afloop verteld, "wist U dat niet?" Nee, dat wist hij niet. Donderslag bij heldere hemel!

LUCHTMACHT'KAPEL'

Voor een korte opleving zorgden enkele opdrachten voor o.a. geveldecoraties; in de Rotterdamse wijk Kralingen weet hij nog een paar door hem gedecoreerde gevels te staan. Veel is ook al weer gesloopt: er werden immers oudere gevels mee opgefrist. Op mijn vraag over air-brush vertelt Kees dat dit medium niet echt veel invloed heeft, dat hoort duidelijk thuis bij een andere categorie opdrachtgevers.

.....OM DE TIEN JAAR ZELF-PORTRET.

In 1994 is Kees tenslotte gestopt met zijn eenmans-bedrijf, hij kon van de regeling voor klein-zelfstandigen gebruik maken.

Nee, hij zit waarschijnlijk zelden met de handen over elkaar. Als hobby begeleidt hij enkele leerlingen in portretschilderen. Hij tekent iedere dag een cartoon, met of zonder teksten. Wij kunnen er van genieten in onze familieblad-afleveringen; bewaar ze maar zuinig!

En wat denkt U van de tijd die hij als redacteur voor een volledige aflevering nodig heeft? Terwijl hij tekent, zijn z'n hersens al vooruit aan het denken, ik zou zeggen: daar geniet hij van, tekenen en denken combineren.

Voor het jubileum van de vrijmetselaarsloge, waarvan hij bestuurslid is, heeft hij een prachtig stripboek getekend en geschreven.

Met de strips die momenteel onder de titel "Sparreboompjes" in ons blad verschijnen - is het U opgevallen dat die kinderen altijd alléén in huis zijn en op dat kleine jong moeten passen? - zou hij kunnen inhaken op het boekenweek-thema van 1999: "Het familie-album", en in zijn werk toegespitst op de relatie "Ouders - kinderen."

Tussen ons gepraat en mijn geschrijf door hebben wij de aandacht ook wel op zijn flat gericht, vooral natuurlijk op de wanden, spiegels van zijn veelzijdigheid.

Een serie vlugge 'gewassen' inkschetsen van Texel; portretjes in rood krijt, waarmee Kees laat zien hoe je 'in de stijl van de 17de eeuw' eigentijds kunt scheppen, en een aantal schilderijen, waarvan ik een der zelfportretten heel bijzonder vind.

In de kamer op het noorden - hij is niet groot, maar ordelijk, en aan twee zijden zijn spiegels aangebracht, waardoor de ruimte breder lijkt - staan een paar krukjes bij heel gedifferentieerd werk van zijn enthousiaste leerlingen.

In 1999 maakt Kees vijf jaargangen van ons blad vol. Van de eerste aflevering af heeft Kees zijn stem laten klinken in ons blad, en daarmee kunnen wij ons als stichting van zo'n 'kleine familie' gelukkig prijzen. Kees heeft zijn deskundigheid en zijn kunstzinnigheid duidelijk aangetoond.

F.J.S.

FAMILIEBERICHTEN

Een brief, een kaart, een handdruk - met of zonder woorden - of alleen maar aanwezig zijn. Dit waren vele uitingen van mensen die ons wilden bemoedigen en troosten in ons grote verdriet na het overlijden van mijn lieve man, onze vader en opa

Henk Sträter

Barendrecht, februari 1999

Met gevoelens van bewondering en respect voor al datgene wat zij voor ons gedaan en betekend heeft is thuis, in haar vertrouwde omgeving, rustig in haar slaap geheel onverwacht overleden mijn lieve zorgzame vrouw, onze innig geliefde moeder, schoonmoeder en oma

Wilhelmina Johanna Keur-van Cortenberghe

* 27 februari 1924

† 12 februari 1999

Henk Sträter was de levenspartner van Johanna Sparreboom, vermeld onder XI CT op bladzijde 560 van afl. 2, jaargang 9.

Wilhelmina Johanna Keur was de schoondochter van Toos Keur-Sparreboom, de zuster van Leen Sparreboom, vader van onze huidige penningmeester Fred.

Mevr. W.J. Keur is tot aan haar overlijden steeds een trouwe donatrice van onze familie-stichting gebleven.

DIVERSEN

Onze ere-voorzitter Gerrit heeft in het vorige blad zijn boeiende memoires over het uitbreken van de tweede wereldoorlog afgerond.

Tot veler teleurstelling, want ondanks één der zwartste bladzijden die onze geschiedenis kent en die in zijn verslagen centraal stond, zullen wij zijn literaire bijdragen aan ons blad zeker missen.

Maar misschien krijgt Gerrit ooit weer de geest. En bij ras-vertellers als Gerrit maakt het weinig uit welk onderwerp ter sprake komt.

Wij blijven er naar uitzien!

In aflevering 2, jaargang 9, heeft Frieda op de bladzijden 556, 557 en 558 uitgebreid verhaald over Wim Sparreboom (overleden 15-7-1994) onder de titel: "EEN MAN MET EEN GROOT HART VOOR HET KLEINSTE SCHEPSEL".

U als lezer had nog wat meer informatie over deze gedreven Sparreboom tegoed: een interview van Yvonne Kroonenberg met hem uit 1985 in het N.R.C. handelsblad. In onder- en nevenstaand artikel doen wij hierbij onze belofte gestand.

'GEEF MIJ MAAR FORAMINIFEREN!'

Meneer Sparreboom (57) is machinebankwerker bij de Shell. Een doodgewone man zou je denken, maar dat is hij niet. Als de dagtaak erop zit, begint het echte leven van meneer Sparreboom. Dan gaat hij naar huis, naar zijn studeerkamer, zijn microscopen en zijn boeken en verdiept hij zich in de wereld van de eencelligen. Een geleerde?

NEE NEE, geen geleerde. Het is mijn hobby, ik ben gespecialiseerd in *foraminiferen*. Dat zijn eencellige organismen die in een kalkschaaltje zitten en in zeewater leven. Dat betekent dat ze ook als fossiel voorkomen, want waar vroeger de zee heeft gestaan, worden die beesten ook gevonden en die geven een aanwijzing voor de ouderdom van de aardlagen.

Hoe bent u zo in de foraminiferen terechtgekomen?

Door het tropisch aquarium. Mijn vader had vroeger een aquarium. Dat vond ik zo boeiend, dat ik er ook aan ben begonnen. Ik ben wat gaan kweken en dat lukte. Maar het voedsel was een probleem. De jonge visjes groeiden niet voldoende. Op een gegeven moment gebeurde er een ongeluk met dat aquarium, het liep leeg en toen ben ik eens gaan bekijken wat die vissen nou precies aten. Ik heb er boeken op nageslagen. Daarin spraken ze over *infusoriën*.

Die ben ik met een microscoop gaan bekijken. De naam *foraminiferen* betekent gaatjesdragers. Ze heten zo, omdat ze poriën hebben waardoor ze hun celinhoud naar buiten steken, de pseudopodiën. Dat spul verstijft als het ware en zo verzamelen de *foraminiferen* hun voedsel.

Wat eten foraminiferen?

Diatomeeën, dat zijn kiezelalgen. Je moet je die *diatomeeën* voorstellen als een schoensmeerdoosje: een dekseltje en een doosje die over elkaar heen schuiven. In dat doosje zit het chlorophyl, dat als voedsel dient voor de *foraminiferen*. *Diatomeeën* zijn eencellige plantjes. De *diatomee* wordt gevangen door de pseudopodiën van de *foraminifeer*. Met het voedsel worden kamers opgebouwd, want *foraminiferen* bestaan uit één cel, maar wel uit verschillende kamers. En al die kamertjes zijn gevuld met protoplasma.

Wat is het opwindende van foraminiferen?

Het mooiste is de vorm, het zien van de opbouw van die kamers. Als het beest geboren wordt, is het alleen een bolletje, een *proloculus*, een eerste kamer. Het is niet zoals bij hogere organismen, waarbij celdeling plaatsvindt. Nee, zij steken die pseudopodiën uit, zij vangen dat voedsel en halen kalk uit het zeewater en zo bouwen ze hun kamers op, zo groeien ze groter. Om die kamers te zien moet je ze doorslijpen.

Doorslijpen?

Dat doe ik met een glaasje, zo een als ze bij de dokter gebruiken om een druppel bloed te onderzoeken.

Ik heb speciale hars, die leg ik op het glas, dat geheel verwarm ik en dan pak ik zo'n beest en leg het op de verwarmde hars. De hars vloeit in de kamertjes. Dan neem ik een tweede glaasje dat ik met carborundumpoeder mat heb gemaakt. Daarmee slijp ik een deel van het beest weg. Dan draai ik hem om met een naald en slijp de andere kant. Het middelste deel houd ik over om te bekijken.

Dierenmishandeling?

Hij leeft niet meer. Het zijn allemaal fossielen. Ik heb wel eens een levende gezien. Je zou ze eigenlijk moeten kweken, maar dat lukt niet zo gemakkelijk. Daar moet je speciale voorzieningen voor treffen wat betreft de temperatuur en zo. Dat kunnen ze alleen in laboratoria. Ik heb wel eens materiaal van de beschoeiing van de Europoort mee naar huis genomen en onder de microscoop gelegd. Daarin vond ik wel eens een levende. Daar deed ik verder niks mee, maar ik vond het interessant om die pseudopodiën eens te zien.

Probeerde hij weg te komen?

Nee. Foraminiferen bewegen zich heel traag, je kunt het vergelijken met amoeben. Die zitten in de sloot, in zoet water.

Een amoebe is een klompje protoplasma waar een heel dun vliesje omheen zit en dat geheel beweegt zo'n beetje richtingloos. Een foraminifeer zit in dezelfde groep, maar is hoger georganiseerd, die heeft zich een schaal om het protoplasma gebouwd.

Een amoebe vindt u niks?

Ik bekijk ze wel, maar je kunt er verder niks mee doen, je kunt er geen preparaten van maken.

Is het kunst, wetenschap?

Ze proberen het wetenschap te laten zijn, maar dat wil ik nu net niet. Het is een liefhebberij. Ik heb ontdekt dat die foraminiferen bestaan en het onderwerp boeit me. Er is zo'n ingewikkelde structuur van kamers, de onderzoekers zijn er nu pas achter hoe ingewikkeld dat eigenlijk is. Ik heb foraminiferen gedetermineerd, ze een naam gegeven, maar om mijn bevindingen te verifiëren moet ik naar een of andere universiteit. Daar heb ik nog geen tijd voor en ik weet ook niet of die mensen aan de universiteit medewerking zullen geven. Daarom determineer ik ze maar voor mezelf.

Vindt u wel eens nieuwe soorten?

Ik denk dat ik een nieuwe gevonden heb. Ik heb materiaal van een geologisch instituut te leen gekregen. Zij hadden de schelpen eruit gehaald en

toen heb ik gevraagd of ik de foraminiferen mocht proberen. Dat ben ik nu aan het doen. Dat schijnt die lui wel te bevalen, want ze komen met het mooiste materiaal aan.

Welke opleiding hebt u?

Ambachtschool. Ik spreek nu wel Engels en Duits, want er is geen Nederlandse literatuur over het onderwerp.

Is er nooit iemand gekomen om u een betrekking aan te bieden?

Nee. Ik heb wel bij de Shell gesolliciteerd en ze vonden het prachtig wat ik doe, maar ik heb geen middelbare school. Tja, zo gaan die dingen. Ik heb hier een boek uit de bibliotheek over materiaal dat ik goed ken. De schrijver daarvan noemt sommige soorten helemaal niet! Hoe kun je in hemelsnaam een wetenschappelijke studie schrijven als je geen goed materiaal hebt? Hij heeft uit veel te weinig gegevens conclusies getrokken. Dat zou ik beter doen. Die man is erop gepromoveerd, maar er klopt niets van.

Ik heb wel aangeboden om er verder op in te gaan, om met mijn materiaal naar een bepaalde deskundige te gaan, maar dat is niet aangemoedigd. Men is bang voor concurrentie. Ik heb het maar zo gelaten. Ik ben al lang dolblij dat ik dit materiaal heb gekregen, dat ik het mag bekijken. Dat krijg je als amateur nergens. In het begin deed ik het werk alleen uit esthetische overwegingen, maar op een gegeven moment ga je verder, wil je meer. Nu probeer ik te bewijzen waarom andere mensen ongelijk hebben als ik dat vind.

Hebt u een gezin?

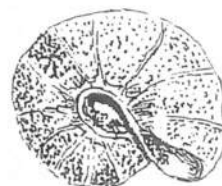
Nee, wel gehad vroeger, maar ze vonden me niet leuk meer. Ik red me goed. Ik heb geen auto, geen televisie, dit is mijn leven, hier besteed ik al mijn tijd aan.

U moet toch ook eens praten?

Misschien wel. Maar ze zien je aankomen. Op mijn werk weten ze niet waar ik het over heb. Ik ben wel lid van een club, het Microscopisch Genootschap in Den Haag. We komen eens in de twee weken bij elkaar. Vorige keer waren ze bij mij thuis. Als ik mijn materiaal laat zien zeggen ze: ja mooi. Maar eigenlijk zegt het ze geen bal. Deze hobby doe je in je eentje.

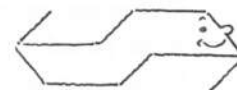
Brieven met reacties, opmerkingen, suggesties naar:
Yvonne Kroonenberg
NRC Handelsblad
Zaterdags Bijvoegsel
Postbus 824
3000 DL Rotterdam

Sp^{ree}REBOOMPJES

(ZONDAGSRUST)

HOORN ZIEN EN ZWIJGEN, VOND JOY, WIJZEND OP
ONZE STAM(?)KROEG.

Als voorproefje op Uw zomervakantie, beste familie, een reisverslag van Joy, in twee delen, over haar wedervaringen, opgedaan tijdens haar 3-daagse vakantietochten per trein door het vaderland. En of de N.S. U na het lezen ervan nog inspireert tot het onbevange kopen van bijvoorbeeld een retourtje Rotterdam-Leeuwarden, voor zomaar een dagje gezellig en onbezorgd op stap: wel, dat moet U zelf maar uitmaken.

WAAR ZOUDEN WIJ ZIJN.....? _____ Reisverslag van Joy. _____

Vanuit iets onverklaarbaars heb ik het gevoel eigenlijk een zigeunerziel te bezitten, zodat een nomadenbestaan mij het einde lijkt. Vurig leven op de getijden der dingen, op muziek en dansen. Rinkelende sieraden om polsen en enkels, zwierige, ragdunne rokken in de meest fantastische kleuren, enne..., had ik U al verteld dat ik romantisch ben?

Onze eigen Nederlandse Spoorwegen blijken al een tijdje iets te hebben voor mensen met hang naar avontuur. Voor hen die 'het verrassende' niet schuwen, die weten te genieten van 'het onverwachte'. Vanwege de tijd waarin wij leven nú dus met het comfort van de Intercity-treinen. Warm, droog en met 'catering on board'.

Mijn vriend en ik besloten afgelopen zomer gebruik te maken van de zogenaamde "Zomertoer" van de N.S. Binnen tien dagen kun je drie dagen onbeperkt treinreizen door ons vaderland tijdens de maanden juli en augustus.

"Doen," zeiden we tegen elkaar.

Voor de eerste dag planden wij Maastricht en Valkenburg. Een gezellige dag, en dat kwam niet alléén door die twee gezellige steden, want ik heb ook een gezellige vriend.

Ons gereis verliep vlekkeloos, en omdat wij veel van terrasjes houden scheen later in de middag in Valkenburg de zon. Eerder op de dag hadden wij tijdens een bezoek aan een permanente expositie die "De Schatkamer" van de St. Servaas betrof, gezien dat echt alles goud is wat er blinkt.

Onze tweede dag stond in het teken van de stad Groningen met zijn nieuwe museum dat erg de moeite

waard moest zijn. Na zo'n soepel verlopen eerste dag durfden wij de reis naar het hoge noorden best aan. Overstappen bleek niet nodig en er zou slechts in Utrecht, Amersfoort en Zwolle gestopt worden. Een makkie! En bijna saai.

Gelukkig liet de N.S. merken begrip te hebben voor de avontuurlijke reiziger voor wie niet alles als een trein hoeft te lopen. Het bord op het perron vertelde dat in Zwolle het achterste deel van de trein naar Groningen door zou gaan, terwijl het voorste gedeelte Leeuwarden als bestemming had.

Wat er met het middengedeelte zou gebeuren, was mij een raadsel. Maar goed...dat was mijn zorg niet. Voor en achter is gewoon...voor en achter. Alleen...waar houdt 'voor' bij een trein op en wordt het 'achter', wat ook voor andersom geldt natuurlijk. Tot het midden van de trein, maar waar bevindt zich dat?

We zagen niemand met een meetlint langs de wagons hollen, dat zou te ver gaan, dus, zo op het oog, bemaaten wij wat 'achter' zou moeten zijn. Tenslotte was het onze tweede reisdag al; we waren intussen echte spoorzoekers geworden.

Behalve het achterste gedeelte moesten we ook een rookgedeelte omdat we niet met enge ontwenningverschijnselen op plaats van bestemming wilden uitstappen. We vonden een coupé waar ook de sigaret welkom was en lieten ons neer op de bank, vol verwachting over wat deze dag ons brengen zou.

In Utrecht werd van alles aangekoppeld waarna wij andersom het station uitreden.

"Nu zitten we vóórin," merkte mijn vriend op.

"O jee, wat nu?", schrok ik, "we moesten toch áchter voor Groningen? Maar als ze steeds gaan wisselen, blijven we aan de gang..."

Zo'n N.S. toch! Never a dull moment.

Mijn vriend keek me even aan, schudde het wijze hoofd voordat hij in de lach schoot. Hij kent me.

Om kwart over elf stapten we in Groningen uit de trein; het museum bleek recht tegenover het station in het water te liggen. Een zeer opvallend gebouw. Modern en vooral kleurrijk. Heel bijzonder.

We besloten eerst door de binnenstad te wandelen en op zoek te gaan naar koffie-met. Aan de voet van de Martini-toren genoten we op een terras van cappuccino-met-appelpunt, waarbij ik handen tekort kwam omdat de wind telkens probeerde mijn rok over mijn hoofd te waaien.

Natuurlijk bezochten we de kerk met zijn prachtige orgel.

Reizen maakt hongerig, en een heleboel straten later, op weg naar het museum, konden wij een lekker-uitziende bakker niet weestaan. (Of de beste man himsef er lekker uitzag, is in nevelen gehuld gebleven, maar als hij niet onderdeel voor het eetbaars in zijn zaak mocht hij, wat mij betreft, best gezien worden).

We liepen de winkel door naar de belegde-broodjes-toonbank waar allerlei heerlijks onder glazen deksels verscholen lag.

Ik koos voor een broodje-gezond.

"Doet U mij maar een broodje tartaar," wees mijn vriend een glazen deksel aan waaronder iets roods schemerde.

"Tartáár?!?!?", reageerde het winkelmeisje. Met vraagtekenwenkbrauwen wendde zij zich hulpzoekend naar haar collega die er ook al uitzag alsof mijn vriend een broodje-gebakken-fietsband had besteld.

"Tartaar!!?!?!", deed ook zij. Nooit van gehoord, begreep ik.

"Hebben we niet", klonk het toen uit twee dameskelen. Dacht ik dus al.

"Wat is dát dan?", wilde mijn vriend nog niet van wijken weten, en wees op het rode spul onder de glazen deksel.

"Salami".

"Doet U mij maar een broodje-gezond ook", berustte hij.

"Boter erop?"

Hij niet, ik wel.

Het winkelmeisje belegde een broodje met gezond zonder boter, maar ik zat nog met die tartaar die om onduidelijke redenen in mijn hoofd een broodje salami was geworden en waar mijn vriend wel boter op zou krijgen als ik even niet oplette.

"Doet U die andere dan ook maar zonder boter", redde ik hem, mezelf in gedachten prijzend vanwege mijn alertheid.

Verwarde blikken van winkelmeisje en vriend vielen mij ten deel.

"Nou, dit broodje-gezond is nu zonder boter en jij hoeft geen boter op je salami", begon ik uit te leggen, wat mijns inziens toch in feite geen uitleg behoefde.

?????

"Ik heb toch geen salami, ik heb toch ook 'gezond', en op die andere komt boter, voor jou. Die eerste is voor mij, zonder boter", zei mijn vriend met iets meewarigs in zijn stem...en blik.

"Ze mag het een dagje proberen, maar het valt niet mee", verklaarde hij mijn 'toestand'. "Je hebt je medicijnen toch wel ingenomen?"

"Hij is zo bezorgd altijd", lachte ik.

"En terecht", zeiden de ogen van het meisje dat nu als een sneltrein aan het tweede broodje verder ging.

"Die is voor U, met boter", overhandigde ze mij even later op kind-vriendelijke toon mijn vitaminenhap.

Eenmaal buiten vroeg mijn vriend schuin-lachend: "Wat had jij nou?"

Tja...gewoon...wat ik wel eens vaker had. Last van mijn chaotische manier van denken. Dat moest hem inmiddels wel bekend zijn.

Het museum bleek inderdaad de moeite waard. Niet vanwege alleen Kunst-met-een-grote-K (er hing genoeg zonder K), maar het gebouw zelf is erg mooi. U moet maar eens gaan kijken als U in de buurt bent.

Heel leuk was het restaurantje met de fleurige tweezitsbankjes.

"Kijk eens hoeveel stellen het al jarenlang ontwend zijn om zo dicht naast elkaar te zitten", zag mijn vriend alweer binnen een seconde het een en ander. Die heeft oog voor zulke dingen, maar hij had gelijk. Velen pasten niet meer naast hun partner. Ieder voor zich, blik op veilige verten.

Mijn vriend legde zijn arm om mijn schouder. Het bankje pastte ons als gegoten.

Omdat we voor die dag nog niet uitgereisd waren, namen we om vier uur de stoptrein naar Leeuwarden waar we een uurtje later arriveerden.

Friesland kende ik al van eerdere vakanties, en voor eventuele Friezen onder de Sparrebomen: U heeft een prachtige provincie.

Aan Leeuwarden was ik echter nooit toegekomen en sinds de laatste zomer spijt me dat. Friezen, Uw hoofdstad is een stad naar mijn hart! Als je van steden als Amsterdam, Gouda, Utrecht, enz. houdt, dan hou' je zeker van Leeuwarden.

Een tijdlang liepen we genietend rond, toen onze biologische klok meldde dat het etenstijd was.

De Chinees biedt altijd en overal uitkomst, dus ook in Leeuwarden.

Als apératief bestelde ik een glas rode wijn, terwijl mijn vriend met een potje chinese thee begon. Wij maakten onze keus en ik bestelde voor mezelf ook meteen chinese thee, voor bij de maaltijd.

Mijn thee kwam er snel aan, zonder kopje, en de serveerster haalde met een vanzelfsprekend gebaar ook de nog bijna volle pot van mijn vriend weg.

"Wacht even", kwam ik tussen deze voor mij onbegrijpelijke handelingen, "ik bestelde voor mezelf thee, ik hoef alleen nog een kopje".

Een misverstand, gaf niks.

"Wat dóe jij allemaal vandaag?" vroeg mijn vriend grijnzend.
Ja zeg! De groeten! Nu was ik heus niet degene die in de war was.

Na een redelijke maaltijd (vooral veel) maakten we nog een compositiefoto van wat lege theekopjes en -potjes, een volle asbak, een leeg wijnglas, een pakje sigaretten en dat alles op het inmiddels afgekoelde rechtaf. De hand van mijn vriend completeerde het geheel door boven dit stilleven te zweven, een brandend shaggie tussen zijn vingers.

Maar wat klets ik allemaal? Hij staat hier afgedrukt! Te Uwer lol ende vermaak.

We hadden nog meer dan een uur voor de Intercity ons terug naar Rotterdam C.S. zou brengen. Weer zonder overstappen, iets wat na zo'n lange dag wel goed uit kwam.

We slenterden langs een gracht, toen een oud mannetje mijn vriend op zijn schouder mepte.

"Oe goat ut?", wilde deze vriendelijke, tevens ons totaal onbekende oude baas weten.

"Als een trein, en met U?" stapte mijn vriend meteen in zijn rol.

Heel goed ging het met deze meneer en daar waren wij beiden erg blij om.

Er ontspon zich een ouwe-jongens-krentenbrood-gesprek waar ook nog een fiets in voor kwam, maar mijn oog viel ineens op een foto-geniek pand, dus...KLIK!

"Ooh...jullie bent toerist'n", begreep het mannetje.

"Jazeker", knikte ik, "uit de buurt van Rotterdam".

"Ik kom uut Leeuward'n", bevestigde hij wat wij al vermoedden.

"Da's toch hier?", vroeg ik met een onschuldige pokerface.

Het mannetje keek me aan en zei niets. Er werd duidelijk NAGEDACHT!

Helaas schoot ik toch in de lach en toen had 'ie het door. Moest ook lachen, en onder het uitwisselen van de meest hartelijke groeten namen we afscheid.

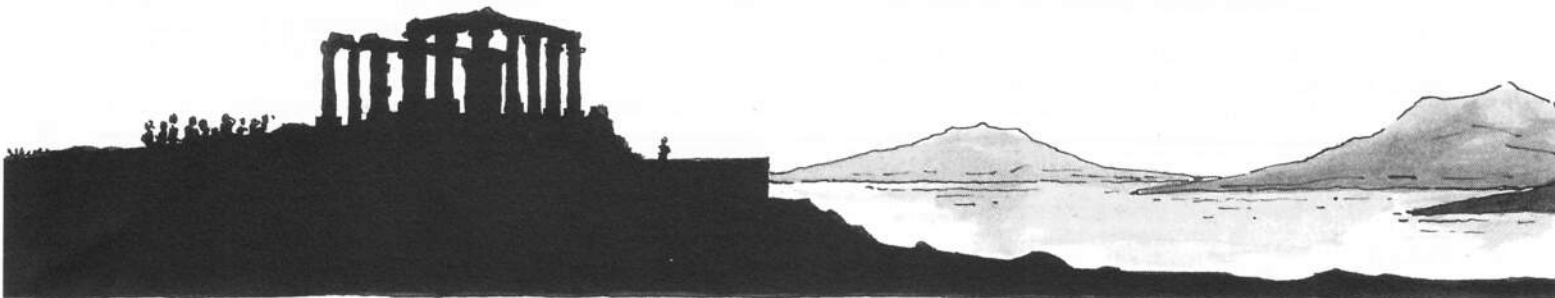
Om ongeveer half negen 'zakten' we moe maar zeer voldaan in de treinbank.

Dag Leeuwarden, je was erg mooi!

Met een flinke vaart spoorden we weer zuidwaarts, onderwijl tegen elkaar jubelend over de fantastische verbindingen, op deze tweede reisdag ook al weer zo vlekkeloos. Want je hebt van die landen waar dat wel even anders is...blablabla...nee, dan onze N.S....blabla...Wij waren zielstevreden.

En geen flauw benul van wat ons nog allemaal te wachten stond. Ik zou U er in deze editie best van op de hoogte willen stellen, maar ik ben slechts bladvulling (het on-ontkoombare lot van de meeste reisverslagen); over de bedenkelijke malversaties (dit leek mij een leuk woord in N.S. verband; ik heb het opgezocht in de 'Dikke van Dale', en één der betekenissen is: 'knoeierij', weliswaar met betrekking tot financiën of onroerend goed, maar met een beetje fantasie passend als een handschoen) leest U derhalve alles in de zomer-aflevering (zo U wilt).

Een artikel van René Diekstra uit het Rotterdams Dagblad van zaterdag 25 April 1998.

Een stukje in een krant, die ik uit mijn bezemkast viste om er uitgedroogde olieverblijven in te verpakken, teneinde ze aan de vuilniszak toe te vertrouwen. (Dat mag trouwens niet eens, realiseer ik mij nu.)

Een stukje waar mijn oog op viel en dat ik, na lezing, in het verlengde van het boekenweek-thema, en vanwege de kop "Geloof in de wijsheid van je (voor) ouders" geschikt achtte om het als een soort bladvulling in dit nummer op te nemen.

"Eert Uw vader en Uw moeder". Doen wij dat nog steeds?

Geloof in de wijsheid van je (voor)ouders

Door René Diekstra

Amistad, de meest recente film van Steven Spielberg, is naar mijn mening om een bepaalde reden meer dan de moeite van het kijken waard. De film speelt halverwege de negentiende eeuw en gaat over een groep Afrikaanse mannen en vrouwen die als slaven in Cuba, toendertijd Spaans gebied, zijn gekocht en door hun bezitters per schip, de Amistad, naar de plaats van bestemming worden vervoerd. Tijdens de tocht weten de slaven zich te bevrijden. Ze overvallen de bemanning, maken zich van het schip meester en komen per ongeluk in het noorden van de Verenigde Staten aan land. Daar worden ze gevangen gezet.

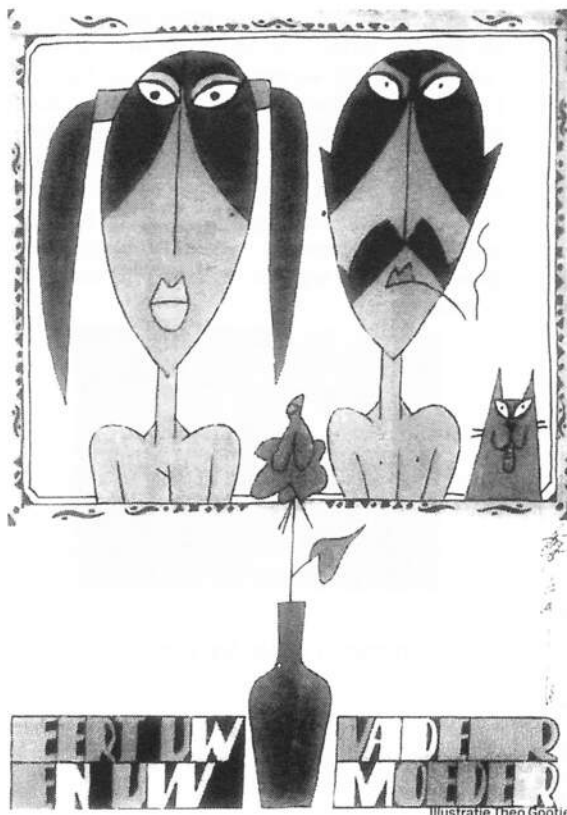
Ze worden inzet van een heftige twist tussen voor- en tegenstanders van de slavernij en daarmee tot een bron van politieke spanningen tussen noord en zuid. Tijdens een proces, waarin Spanje eist dat ze worden uitgeleverd hetgeen onvermijdelijk hun dood zal betekenen, neigen de rechter en de jury er toe de mannen en vrouwen in vrijheid te stellen. De Amerikaanse president komt dat om politieke redenen, met name omdat het de zuidelijke staten in

het harnas zal jagen, niet uit. Hij schaft de jury af en vervangt de rechter. Maar die opzet slaagt niet. Ook het vonnis van de tweede rechter luidt dat de mannen en vrouwen onmiddellijk in vrijheid moeten worden gesteld en de slavenhandelaars berecht. Opnieuw komt de Amerikaanse president tussen beide. De zaak wordt voorgelegd aan het Hoog Gerechtshof, bestaande uit negen rechters, waarvan er zeven zelf slaven houden. De advocaat van de 'slaven' vreest nu het ergste en richt zich tot John Quincy Adams, oud-president en in Congres een vurig bepleiter van de afschaffing van de slavernij. Adams, zelf advocaat, besluit mede de verdediging op zich te nemen.

Pleidooi

De dag voor zijn pleidooi, terwijl hij nog steeds wanhopig op zoek is naar overtuigende argumenten, heeft hij in de gevangenis een gesprek met een van de Afrikaanse mannen. Deze vertelt Adams dat in zijn cultuur mensen in een situatie van vertwijfeling in hun geest contact proberen te maken met hun voorouders en hen als het ware vragen wat zij in die situatie gedaan zouden hebben.

Als Adams de volgende dag zijn

Illustratie Theo Gootjes

pleidooi voor het Hoog Gerechtshof houdt, dan blijkt hij het advies vrijwel letterlijk te hebben opgevolgd. Hij doet een beroep op het

Hof om zich in haar oordeel te laten leiden door de wijsheid van de voorvaderen, zoals Thomas Jefferson, George Washington en

Benjamin Franklin die in de Constitutie van 1789 hebben vastgelegd dat alle mensen gelijk zijn en vanwege hun Schepper bepaalde onvervreembare rechten bezitten, zoals het recht op leven, vrijheid en het streven naar geluk.

Al sprekend loopt hij door de rechtszaal waar langs de wand de bustes van de drie grondleggers staan en neemt op een gegeven moment een exemplaar van de Constitutie in zijn hand. Terwijl hij uitroept, dat de veroordeling van de afrikaanse mannen en vrouwen tot uitlevering en daarmee tot de dood, gelijkstaat aan het doorscheuren van de wijsheid uit het verleden, scheurt hij de Constitutie bijna in tweeën en werpt deze zo op de tafel van de openbare aanklager.

Debat

Hoe vaak komt het voor dat wij, in onze dagen en onze cultuur, een beroep doen op de wijsheid uit het verleden, op de levensopvattingen van onze voorouders en ouders? Op 20 april j.l. was er in een McDonald's restaurant in Den Haag een debat tussen politici en jongeren. Een journaliste tekende uit de mond van een kamerlid de volgende verzuchting op: „Als er geen ouders zijn om normen en waarden over te dragen, wie moet dan die taak overnemen? Waarop een van de jongeren reageerde met te zeggen: „Welk kind luistert nog naar zijn ouders?”

Is het waar dat kinderen niet meer naar hun ouders luisteren? Natuurlijk niet. Op jonge leeftijd zijn ouders de belangrijkste hech-

tingsfiguren en gedragsvormers van kinderen. Op latere leeftijd krijgen ouders in dit opzicht concurrentie van leraren, vrienden en vriendinnen en nog weer later van de partner(s) en bazen en collega's van hun kinderen. Zo is het altijd geweest en zo zal het altijd wel gaan. Wat misschien niet altijd zo is geweest, is dat volwassen kinderen bij levensvragen en problemen zelden of nooit bij hun ouders te rade gaan.

Een vraag die ik stevast stel aan mensen die ik voor intake-gesprekken of voor behandeling zie, is of ze hun ouders als wijze mensen zien of zagen en zo ja, in welke opzichten. Aan die laatste vraag kom ik bijna nooit toe, want het antwoord op de eerste vraag is meestal al ontkennend. Waarom is dat? Omdat veel ouders minder opleiding hebben dan hun kinderen? Dat lijkt er weinig mee te maken te hebben, omdat opmerkingen als 'mijn vader was een heel intelligente man, maar ontzettend egocentrisch of vreselijk moeilijk in de omgang' bepaald niet zeldzaam zijn.

Waar het veel meer mee te maken lijkt te hebben is, dat volwassen kinderen vaak niet veel bewondering of ontzag blijken te hebben voor de levenshouding of levensopvattingen van hun ouders. De reden daarvan is niet dat ze het met die houding of opvattingen niet eens zijn. De reden is dat heel veel ouders helemaal geen levenshouding of levensbeschouwing hebben of althans niet veel meer dan deze: ze willen dat hun kind een goed opleiding krijgt en een

goede baan vindt. En voor zichzelf willen ze dat ze een goed pensioen en een plezierige derde levensfase hebben.

Feestjes

De vraag die de meeste ouderparen aan elkaar op feestjes of tijdens busritten stellen is dan ook niet 'wat vinden je kinderen in het leven belangrijk?', maar 'wat doen je kinderen?'. Zoals ook hun volwassen kinderen aan andere volwassen kinderen op feestjes en partijen niet vragen 'waar geloof je in?', maar 'wat doe jij?'. Het is moeilijk om te geloven in mensen die zelf nergens in geloven, of althans in weinig anders als hun baan en de dingen waarmee ze zichzelf kunnen vermaken.

In 1937 maakte de schrijver Ernest Hemingway dit thema tot onderwerp van een roman met de titel 'To have and have not' (Hebben en niet hebben). In de roman komt een laatste, verbitterd gesprek voor tussen de hoofdperson, de schrijver Gordon, en zijn vrouw. Zij vertelt hem daarin dat ze van hem gaat scheiden. Ze verwijt hem dat hij geen man is en dat hij haar liefde voor hem heeft kapotgemaakt, omdat hij van hun huwelijk niets anders heeft gemaakt dan een seksuele klucht. Dat hij weinig anders heeft gedaan dan zijn egoïsme uitgeleefd. Maar het ergste verwijt dat zij hem maakt is dit: dat hij iemand is die van overtuiging verandert, zo gauw dat hem beter uitkomt. Dat met name heeft haar kapot gemaakt. Gordon reageert bijna trots met te zeggen dat hij geen

geloof heeft, dat hij nergens in gelooft. Zij antwoordt: „Ik ook niet, maar ik had het ooit, en ik zal het weer hebben. En dan ben jij er niet meer om het van mij af te nemen.”

De levenshouding die Gordon's vrouw bij haar man zocht en niet vond, vond ik met behulp van de psychiater Joachim Bodamer bij een 'voorouder', Rudolf Borchardt, schrijver en cultuurschep die kort na de Eerste Wereldoorlog in een lezing deze moderne geloofsbelijdenis aflegde: „ik wil niet alles hebben, wat er bestaat, maar wat ik heb wil ik hoog houden. Ik wil niet alles weten, kunnen, presteren, wat maar bij mogelijkheid kan worden geweten, gekund en gepresteerd. Ik wil alleen datgene weten, wat mij verder brengt, slechts dat kunnen wat ik moet kunnen; uitsluitend datgene presteren, wat ik verplicht ben te doen. Niet hij beheerst zijn tijd, die alles in zich opneemt of om zich heen verzamelt, wat deze wereld in zijn tot een automatisme geworden prikkelzucht al dan niet op het juiste ogenblik aan de orde stelt; alleen degene doet dat, die er boven staat en niets tot het zijne maakt dan na bewust overleg en een weloverwogen keuze. Want niet deze tijd, noch de tijd als zodanig noch wat anders ook, is zijn norm of maatstaf, aangezien hij zijn onwrikbare normen en maatstaven zoekt en vindt buiten en boven de tijd, in de wereld der waarden, en alleen aanvaardt wat daarmee, en uitsluitend daarmee in overeenstemming is.”

REGEN

(Een gedicht dat na de natste winter van deze eeuw voor wat betreft de plaatsing ervan in deze paas-editie geen nadere explicatie behoeft.)

*In de regen op mijn ramen
zijn de druppels zonder namen.
Anoniem zoals zo velen,
die de loop der tijden delen.*

*En ik denk: zou regen wennen,
als ik haar gedrup zou kennen?
Duizend tranen op mijn raam,
ieder met een eigen naam.*

*Door de regen op mijn ruiten
zie ik hoe het is, daarbuiten.
Naamloos als één druppel was,
heten duizenden...een plas.*

Annemarie van Schouwenburg. (1929-1993)

- X cr Adriaantje Sparreboom, geb. Rotterdam 26-4-1907, tr. Rotterdam 6-7-1927
Simon van Dijk, geb. Rotterdam 18-1-1904, slachter, overl. Rotterdam
6-11-1962, zn. van Willem van Dijk en Maria Dirkje van Dijk.
Uit dit huwelijk:
1. Maria Dirkje, geb. Rotterdam 11-12-1927, tr. Roelandus Arnout de Callofon.
 2. Anna Theresia, geb. Rotterdam 20-8-1930, tr. Charles de Sitter.
 3. Dirkje, geb. Rotterdam 30-3-1932, tr. Franciscus van den Oever.
- X cs leendert Sparreboom, geb. Rotterdam 14-8-1908, electr. wikkelaar, overl.
Hoogvliet 18-10-1997, tr. Rotterdam 30-9-1936 Titia Maria Horselenberg,
geb. Rotterdam 10-4-1911, de. van Wouter Lourens Horselenberg en A. van Loon.
Uit dit huwelijk:
1. leendert, geb. Rotterdam 17-3-1940, PTT sectie telecommunicatie, tr.
Almelo 19-12-1975 Hermine Veldhuis, geb. Almelo 20-5-1946, dr. van
Gerrit Veldhuis en Johanna Jansen.
 2. Titia Theresia, geb. Rotterdam 24-2-1947, tr. Detlef Schmidt.
 3. Wouter Lourens, geb. Rotterdam 2-7-1948, volgt XI dh.
- XI dh Wouter Lourens Sparreboom, geb. Rotterdam 2-7-1948, tr. Rotterdam 12-11-1970
Maria Antoinette Irene Verhoeven, geb. lith 16-5-1945, dr. van Petrus
Verhoeven en Willemina Theodora Hendrika Schoonenberg.
Uit dit huwelijk:
1. Mascha, geb. Rotterdam 15-6-1973, tr. Breda 12-7-1996 Wilco Clarijs.
 2. Taco, geb. Rotterdam 7-6-1976.
- Hier begint bijlage 21.
- VIII ag Klaas Sparreboom, geb. IJsselmonde 22-10-1826, arbeider, overl. Rotterdam
17-2-1905, tr. IJsselmonde 16-4-1853 Cornelia van der Graaf, geb. Charlois
19-8-1833. overl. Rotterdam 21-9-1905, dr. van Maria van der Graaf.
Uit dit huwelijk:
1. Pieter, geb. IJsselmonde 16-6-1854, overl. Rotterdam 14-8-1904.
 2. Cornelis Marinus, geb. IJsselmonde 27-9-1856, volgt IX ar.
 3. leendert, geb. Charlois 16-9-1859, volgt IX as.
 4. Maria, geb. Charlois 7-10-1862, volgt IX at.
 5. Geertruy, geb. Charlois 7-10-1862, overl. Charlois 29-5-1863.
 6. Geertruy, geb. Charlois 9-10-1865, overl. Charlois 5-10-1867.
 7. Geertruy, geb. Charlois 12-8-1868, overl. Rotterdam 16-11-1898, tr.
Charlois 23-5-1889 Jacob Groen, geb. Katendrecht 13-4-1864, zn. van
Pieter Groen en Annigje Zevenbergen.
 8. Marinus, geb. Charlois 17-3-1871, overl. Charlois 18-3-1871.
 9. Maartje, geb. Charlois 21-7-1872, volgt IX au.
- IX ar Cornelis Marinus Sparreboom, geb. IJsselmonde 27-9-1856, arbeider, overl.
Charlois 16-1-1886, tr. Charlois 10-5-1883 Adriaantje Klompenhouwer, geb.
Katendrecht 17-6-1859, overl. Rotterdam 21-4-1928, dr. van Maarten
Klompenhouwer en Maaïke Noordzij.
Uit dit huwelijk:
1. Klaas, geb. Charlois 18-7-1884, overl. Charlois 8-4-1886.
- IX as leendert Sparreboom, geb. Charlois 16-9-1859, steenkoolwerker, overl.
Rotterdam 16-3-1949, tr. Charlois 16-11-1882 Maria Johanna Nieuwpoort,
geb. Pernis 26-2-1861, overl. Rotterdam 21-11-1923, dr. van Cornelis
Nieuwpoort en Anna leentfaar.
Uit dit huwelijk:
1. David, geb. Charlois 1-2-1880, volgt X ct.
 2. Klaas, geb. Charlois 8-3-1883, overl. Charlois 29-2-1884.
 3. Cornelis, geb. Charlois 8-3-1883, overl. Charlois 9-3-1884.
 4. Klaas Cornelis, geb. Charlois 5-7-1884, volgt X cu.
 5. Anna, geb. Charlois 6-10-1885, overl. Charlois 6-9-1886.
 6. Anna Cornelia, geb. Charlois 16-11-1886, volgt X cv.
 7. Cornelis, geb. Charlois 1-3-1889, volgt X cw.

8. Jan, geb. Charlois 27-1-1892, volgt X cx.
9. Cornelia, geb. Charlois 29-11-1893, overl. Rotterdam 9-2-1963, tr. Rotterdam 18-2-1920 Theunis Stok, geb. Charlois 14-11-1890, fabrieks-
arbeider, zn. van Cornelis Bastiaan Stok en Neeltje van der Schee.
10. Arend, geb. Rotterdam 19-7-1895, volgt X cy.
11. Geertruida, geb. Rotterdam 28-10-1896.
12. Hendrika Cornelia, geb. Rotterdam 1-1-1898, volgt X cz.
13. Pieter, geb. Rotterdam 20-3-1899, overl. Rotterdam 26-7-1900.
14. Pietertje, geb. Rotterdam 14-9-1900, volgt X da.
15. Pieter, geb. Rotterdam 3-10-1903, volgt X db.
16. Marinus, geb. Rotterdam 3-12-1904, volgt X dc.

X ct David Sparreboom, geb. Charlois 1-2-1890, arbeider, overl. Charlois 25-5-1935, tr. Pernis 11-12-1902 Geertrui van der Pols, geb. Pernis 27-8-1880, overl. Zwijndrecht 10-9-1972, dr. van Jan van der Pols en Cornelia van Eijk.
Uit dit huwelijk:

1. Leendert Jan, geb. Pernis 21-5-1903, overl. Hillegersberg 20-10-1937, tr. Pernis 20-12-1928 Adriaantje van der Steen, geb. Pernis 10-9-1905.
2. Jan Leendert, geb. Pernis 11-3-1905, slager, overl. Rotterdam 20-8-1930.
3. Cornelia, geb. Pernis 18-10-1918, volgt XI di.

XI di Cornelia Sparreboom, geb. Pernis 18-10-1918, tr. Zwijndrecht 26-8-1943 Willy Karel van den Kieboom, geb. Antwerpen 9-8-1911, scheikundig Ir., zn. van Adriaan Herman van den Kieboom en Margretha Johanna Looymans.
Uit dit huwelijk:

1. Jan David Leendert, geb. Zwijndrecht 14-2-1947, tr. Marijke Stolk.
2. Willem David Adriaan, geb. Zwijndrecht 11-11-1950, tr. Ingrid Slob.

X cu Klaas Cornelis Sparreboom, geb. Charlois 5-7-1884, tr. Pieterella Romijn, geb. Rotterdam 21-3-1886.
Uit dit huwelijk:

1. Leendert, geb. Rotterdam 2-12-1928, overl. Capelle a/d IJssel 10-10-1997, tr. Rotterdam 5-11-1958 Ingetje Maria de Jong, geb. Schiedam 2-1-1938.

X cv Anna Cornelia Sparreboom, geb. Charlois 16-11-1886, overl. Schiedam 10-10-1960, tr. Rotterdam 12-4-1911 Pleun Noordzij, geb. Charlois 3-1-1887, timmerman, overl. Schiedam 15-4-1959, zn. van Corstiaan Noordzij en Pietertje Bakker.
Uit dit huwelijk:

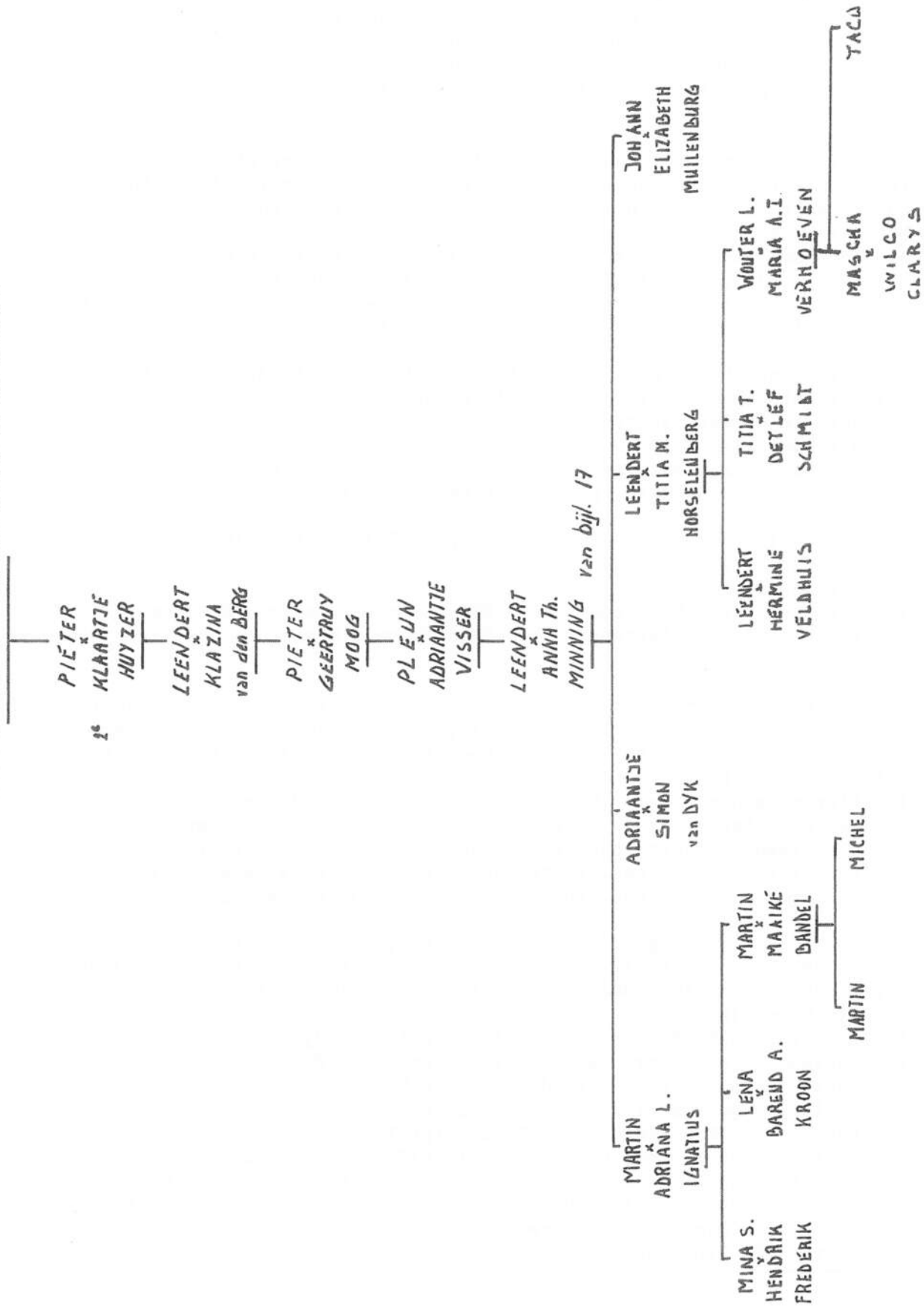
1. Pietertje Maria, geb. Rotterdam 29-1-1912, tr. J. van der Veen.
2. Maria Pietertje, geb. Rotterdam 25-10-1914, tr. P.l. Kooyman.
3. Corstiaan Leendert, geb. Rotterdam 5-9-1916, tr. S. Bastmeijer.
4. Cornelia Maartje, geb. Rotterdam 16-6-1920, tr. B. Westerveld.
5. Maartje Cornelia, geb. Rotterdam 18-7-1923, tr. W. Noordzij.

X cw Cornelis Sparreboom, geb. Charlois 1-3-1889, overl. Sterkrade (Dld) 29-12-1985, tr. Pernis 10-6-1914 Trijntje Valster, geb. Charlois 13-9-1890, overl. Rotterdam 27-5-1982, dr. van Adrianus Valster en Trijntje Roobol.
Uit dit huwelijk:

1. Leendert, geb. Rotterdam 30-3-1915, volgt XI dj.
2. Adrianus, geb. Rotterdam 13-6-1916, volgt XI dk.
3. Maria Johanna, geb. Rotterdam 7-12-1919.
4. Trijntje, geb. Rotterdam 18-2-1922, tr. 28-5-1954 P. Noordzij.
5. David, geb. Rotterdam 29-1-1924, volgt XI dl.
6. Joris Leendert, geb. Rotterdam 9-1-1927, volgt XI dm.
7. Cornelis, geb. Rotterdam 10-7-1930, administrateur-vertaler Frans, tr. Rotterdam 11-6-1959 Hendrina Maria Verkuy1, geb. Assendelft 11-8-1934, overl. Zevenbergen 23-5-1992, dr. van Hendrik Verkuy1 en Petronella Hendrina Kroon.

Overleden Vlaardingen 30 december 1998 liesbeth Sparreboom- Dijkstra, weduwe van Simon Sparreboom in de leeftijd van 86 jaar.

JAN PIETERSZ. x GEERTRUY HENDRICKS VAN MULLUM

GESLACHT

**Een Sparreboom met snipperdagen,
die zien wou waar zijn wortels lagen,
begon zijn eerste vrije nacht
te graven naar zijn voorgeslacht.
Hij groef in zijn geboortegrond
tot aan de vroege ochtendstond;
geen boom bracht echter wat hij zocht
op zijn geslachtelijke tocht.
En, eenmaal noordelijk gegaan,
was 't snel met Sparreboom gedaan,
want bij een spar van duizend jaar,
juist toen hij riep: "k Ben bijna klaar!",
is hij des morgens, hoog in Zweden
aan zijn geslachtsdrift overleden.**

Familieblad

Sparreboom

Jaargang 10 afl. 2

September 1999

NADERE KENNISMAKING MET

INGRID
(RED.) & **INGRID**
(SECR.)

IN ONS PROMINENTENKABINET.

ZOMERNUMMER MET O.A.:

- * 10^e FAMILIEDAG IN 'DE RIJP' * PROMINENTENKABINET *
- * MONSIEUR SAPIN (nasleep) * FAMILIEBERICHTEN * DIVERSEN *
- * VRAGEN VAN FRIEDA * SPARREBOOMPJES * MAN EN VROUW *
- * REISVERSLAG (2) * SPARREBOMEN IN DE LITERATUUR * GENEALOGIE*

FAMILIESTICHTING SPARREBOOM (opgericht 26 januari 1990)

Ere-Voorzitter: Gerrit Sparreboom

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

BESTUUR

Voorzitter: Trudy Schipper-Sparreboom

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

Secretaris: Ingrid Sparreboom

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

Penningmeester: Fred Sparreboom

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

Genealoog: Miep Sparreboom

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

Alle genealogische gegevens vallen onder verantwoording van de genealogen Miep en Jan Sparreboom, tenzij anders vermeld.

Redactie familieblad: Kees Sparreboom → *nieuw adres per 6.9.99*

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

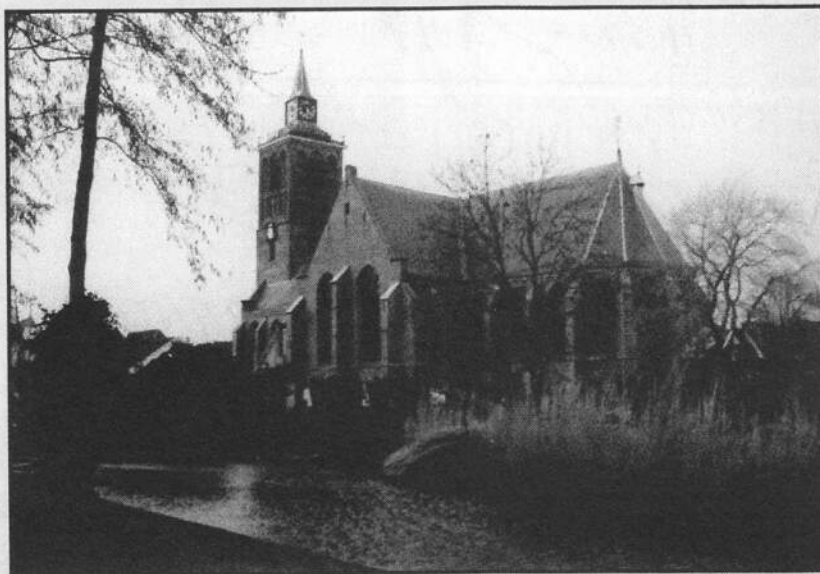
Ingrid Daas-Sparreboom

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

Dit Familieblad is het orgaan van de Familiestichting Sparreboom en wordt gratis verstrekt aan de donateurs.

Nieuwe donateurs kunnen zich opgeven bij de secretaris en hun donatie overmaken op gironr. 2792447 t.n.v. Familiestichting Sparreboom (voor 1999 f 30,= onder vermelding van naam en adres.

10^e FAMILIEDAG IN 'DE RIJP'

Aansluitend op het nieuws over onze familiedag in de vorige editie van ons blad (de dag-indeling blijft nagenoeg ongewijzigd) nog enkele dingen die van belang zouden kunnen zijn voor een gebeurtenis welke ons op prettige wijze moet blijven heugen.

In 'Het Wapen van Munster', de locatie waar wij tussen 11.00 uur en 11.30 uur worden verwacht, bevindt zich een piano. Enkele geestdriftigen hebben al aangeboden er zich te onzer gerieve op uit te leven; mochten er onder u zijn die zich eveneens geroepen voelen een muzikale bijdrage te leveren: u bent welkom. (Misschien kan Truus, onze gangmaakster der vaderlandslievende samenzang, van uw begeleidende talent gebruik maken).

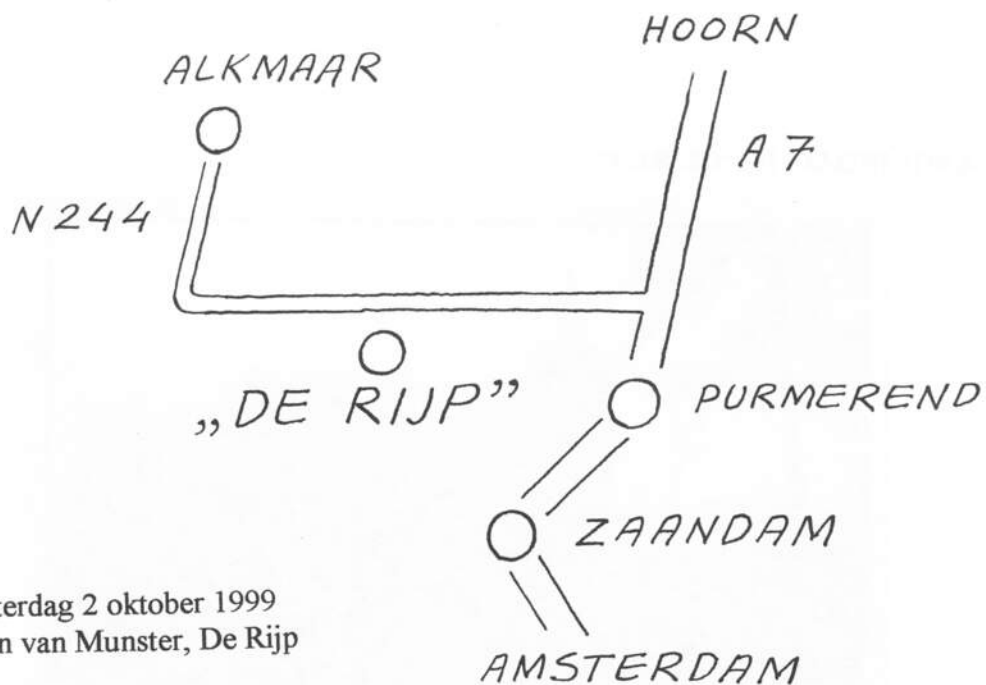
Over de rondleiding, die om ± 14.00 uur na de lunch van start zal gaan: bij deelname van 70 of meer personen (opgesplitst in 2 groepen) zullen de kosten f3,- p.p. bedragen. Wij gaan er van uit dat dit aantal voor deze bijzondere dag zeker zal worden overschreden. (En, zoals eerder vermeld, u kunt natuurlijk zelf een invulling aan de middag geven. Wel wordt u voor de afsluiting van de familiedag rond 16.00 uur in 'Het Wapen van Munster' terugverwacht).

Is er nog meer? Ongetwijfeld. Jan zal zijn jaarlijkse praatje weer afsteken en wij met elkaar wisselen weer kontakten uit, kontakten die in feite de pijlers zijn onder een vereniging als de onze. Van het grootste belang echter is, dat u, indien u dit nog niet heeft gedaan, zich voor het bijwonen van de familiedag snel aanmeldt. Doen!

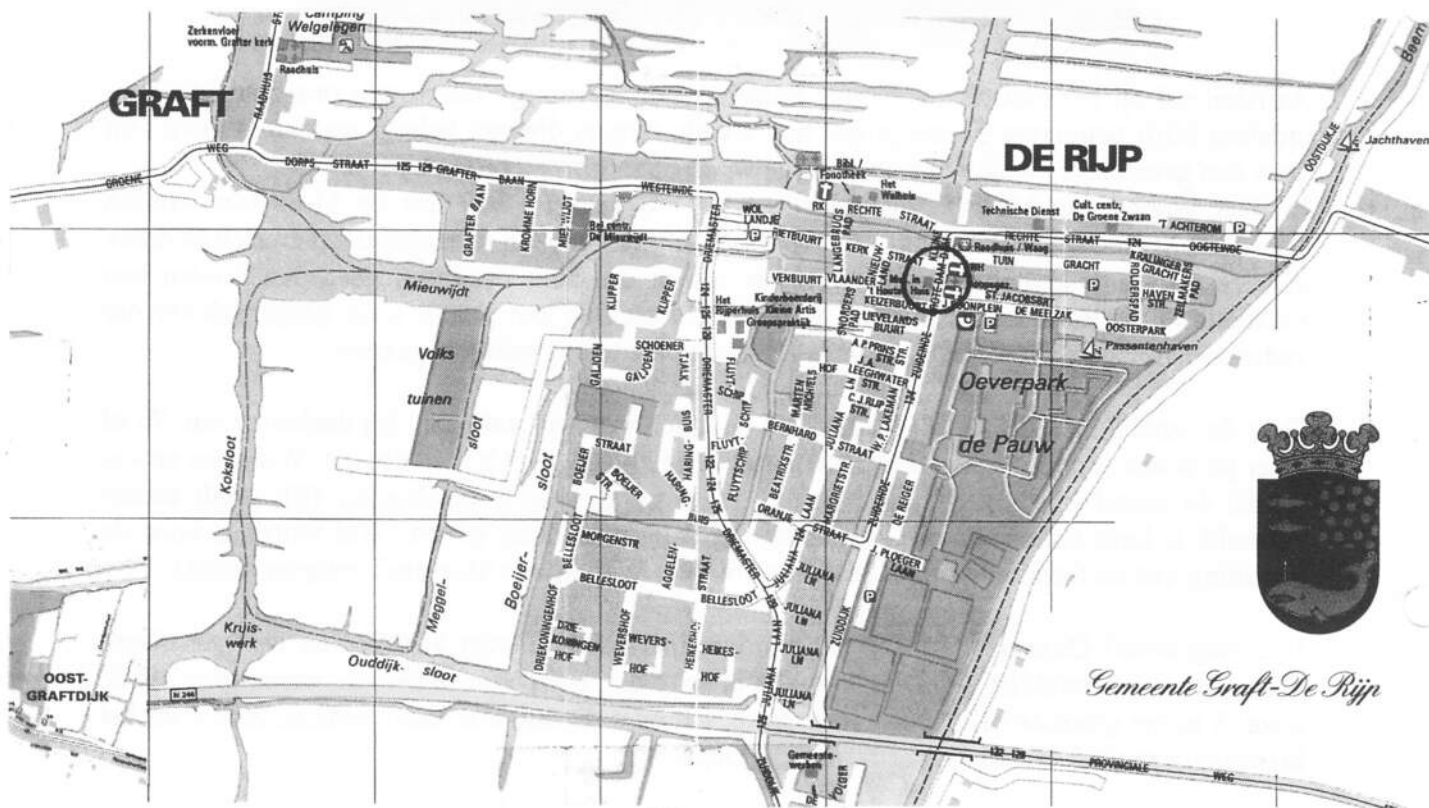
Op de volgende pagina treft u de nodige gegevens aan over locatie, routes en reizen per openbaar vervoer.

Red. (namens bestuur)

Datum reunie: zaterdag 2 oktober 1999
Adres: Het Wapen van Munster, De Rijk

○ „HET WAPEN VAN MUNSTER“ (TEGENOVER KERK)

REIZEN PER TREIN EN BUS NAAR 'DE RIJP'

Amsterdam CS / daarna bus 124 'de Rijk' vanaf 7.38 uur, elk uur (±50 min.)

Alkmaar / daarna bus 162 'de Rijk' vanaf 7.55 uur, elk uur (±25 min.)

Winterdienstregeling NS ± eind september bekend.

Als lid van de redactie was ik begin dit jaar van mening dat het hoog tijd werd om mijn oom, de redactie-voorzitter, eens over zijn verleden aan de tand te voelen, onder het mom van zo hoor je nog eens wat leuke anekdotes over je eigen familie. Helaas, het interviewen van deze prominent van de familie was al te beurt gevallen aan Frieda. Maar het moet gezegd, ze heeft een prima stukje werk afgeleverd wat ik niet had kunnen verbeteren.

Mijn oom, Kees Sparreboom dus, kwam toen met het idee om de beide dames Sparreboom uit het bestuur met de voornaam Ingrid bij elkaar te brengen voor een interview. Daar ik mijzelf meer een rustend dan een besturend lid van de familiestichting wil noemen (er wordt door mijn persoon niet deelgenomen aan de bestuursvergaderingen), heb ik mijn naamgenoot alleen nog maar van een afstand mogen bewonderen zonder echt kennis gemaakt te hebben. Tijd dus voor een telefoontje naar Breda.

“Met Ingrid Sparreboom”, hoor ik aan de andere kant van de lijn. “Ja, hallo”, zeg ik met een niet te onderdrukken gniffel in mijn stem, “je spreekt met Ingrid Sparreboom”. stilte ”Oh ja, Dat kan!!” Het kwartje is gevallen in Breda. Dit is niet een of andere lollige geest die probeert de medemens op de kast te jagen, maar het blijkt inderdaad een (ver?) familielid te zijn. Er wordt gebabbeld over het idee om elkaar te overhoren over het verleden. Leuk idee, we zijn in dezelfde tijd opgegroeid, maar ja, kun je in ons jeugdige geval al spreken van een daadwerkelijk verleden. Wat hebben wij eigenlijk meegemaakt als we kijken naar de prominenten binnen ons kabinet die ons al zijn voorgedaan. De meeste prominente Sparrebomen hebben al een bewogen leven achter de rug, opgegroeid in een tijd waar wij ons nauwelijks een voorstelling van kunnen maken. Wat weten wij zondagskinderen nu van bijv. oorlog (nu: beperkt zich tot meningsverschil met de burens, maar is meestal ver van ons bed), honger (nu: ‘goh, mam eten we alweer biefstuk, ik wil naar McDonalds’), armoede (nu: ‘pakken we de fiets, de motor, de boodschappen-auto of gaan we vandaag toch maar met de cabrio naar oma’) geen speelgoed (nu: ‘mam, ik weet dat ik me al niet meer kan bewegen in mijn bed van al die poppen, maar Marietje heeft een baby-born gekregen en die moet ik dus ook hebben en o ja, ik wil ook een tv, video en computer op mijn kamer want dat zag ik weer bij Angelique’). Beetje zwart-wit afgeschilderd (zo erg was het ‘vroeger toen ik jong was’ nou ook weer niet) maar ik denk dat de kinderen van nu een dergelijke opmerking helemaal zo gek nog niet vinden.

Nu ik erover nadenk, wat kreeg ik ook al weer in mijn tijd voor loon (zakgeld). Het begon met drie kwartjes in de week (of nee nog erger ... per maand) en in mijn herinnering is dat nog heel lang zo gebleven. Misschien bij goed gedrag (na een geslaagd functionerings-gesprek) werd de periodiek weer ietwat verhoogd. Om een schaal hoger te geraken moesten er toch heel wat auto’s gewassen worden, maar gelukkig waren dit in mijn begintijd kleine fiatjes. Pas als ik ook nog de binnenkant van de soms roestige bakjes had uitgeveegd en opgepoetst werd er grof geld verdiend en kon ik echt gaan verbrassen. Het klinkt nu alsof ik mijn jeugd klussend heb doorgebracht om aan mijn financiën te komen, maar niets is minder waar. Autowassen is, tot grote teleurstelling van mijn vader, misschien maar drie/vier keer voorgekomen. Vakantiebaantjes of een krantenwijk waren aan mij niet besteed, want stel je voor dat je vroeg uit dat warme nestje moest komen voor die paar centen. Ik kan niet anders zeggen dan dat mijn ouders ons altijd vrij en blij hebben laten opgroeien. De enige verplichting waar mijn zus en ik bij toerbeurt aan moesten geloven,

was de dagelijks terugkerende afwas. Stelt mij gelijk voor de vraag, hoe ga ik mijn zoon straks indelen in het corvee der huishouding vaatwasser uitruimen dan maar? En hoe liggen de tarieven straks voor het autowassen, zou hij voor 5 euro nog wel zijn bed uitkomen? Nou ja, dat is een probleem voor later, dan mag ik hem vertellen over mijn 'goeie ouwe tijd' en dan zal hij zeggen dat ik verschrikkelijk ouderwets ben of zich afvragen of ik van een andere planeet kom.

Over mijn (onze) goede oude tijd gesproken, we moeten maar eens een begin maken met het interview van de beide Ingrids. Maar hoe doe je dat eigenlijk, want beide dames hebben nulkommanul ervaring hiermee. Weet je wat, we gaan gewoon ergens gezellig een hapje eten en we kijken wel of er naast de 'Buste de Veau' nog iets anders goeds op tafel komt. We besluiten om elkaar halverwege Breda-Alblasserdam te ontmoeten en na enige besluiteloosheid wordt de locatie Mercure Hotel te Dordrecht uitverkoren als ontmoetingspunt. We zouden allebei acte de presens geven om 18.00 uur en jawel, zoals later zal blijken dat zeker niet alleen onze naam overeenkomen, komen we tezamen te laat binnen (zoals we allebei wel vaker blijken te doen, ook al is het maar 1 minuut, te laat komen lijkt gewoon sterker dan onszelf). De kat uit de boom kijken is bij ons niet bekend en al gauw veranderen de dames met veel bombarie en gekwebbel het enigszins chique restaurant in een kippenhok. Stiltes vallen er alleen nog maar tijdens een toiletbezoek, het nemen van een slok en een hap (hoewel, met een mond vol praten blijkt toch nog aardig te kunnen). Het interview is begonnen.

Ingrid Daas-Sparreboom, red.

Een dubbelinterview over en geschreven door Ingrid K. Sparreboom (uit Breda, wordt vermeld als 'IKS') en Ingrid Daas-Sparreboom (uit Alblasserdam wordt vermeld als 'IDS')

IDS: een goed begin is het halve werk, maar ja, hoe doe je dat. We kunnen twee lijstjes ter vergelijking naast elkaar zetten, paar foto's erbij en klaar is Kees, in dit geval 2xIngrid. Niet echt prettig leesbaar lijkt mij.

IKS: weet je wat, we kijken de techniek van onze voorgangers af en we starten met vermelding van de jaargang waarin de lijn van onze voorouders weergegeven wordt.

IDS: goed plan. En om onze stambomen ietwat te verlevendigen zal ik onze genealogische gegevens loslaten op een zogenaamd 'familie-organogram'.

IDS: kun je je nog iets herinneren van je opa en oma van vaders kant?

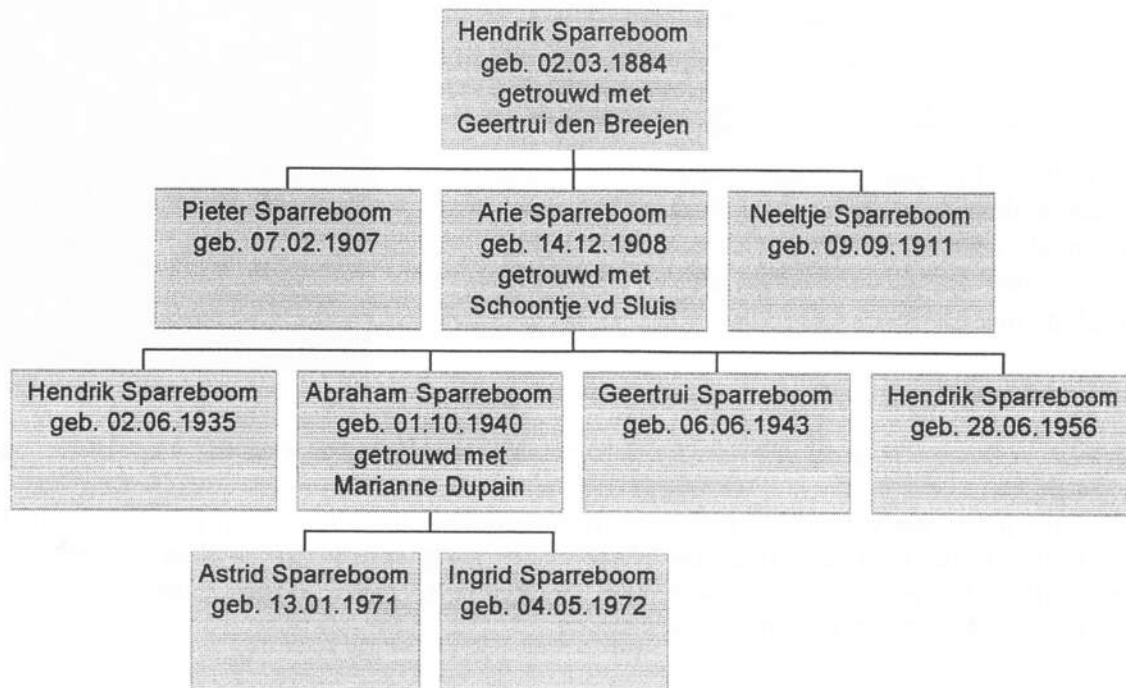
IKS: nee, eigenlijk niets. Mij is verteld dat hij dat hij gewerkt heeft als chauffeur bij een takelbedrijf in Rotterdam-Zuid. Mijn opa is op 25-jarige leeftijd getrouwd met mijn oma, Schoontje van der Sluis (geboren 15.07.1914). Ik was pas 3,5 jaar oud toen mijn opa Sparreboom kwam te overlijden op 26.09.1975. Overigens heeft mijn oma Sparreboom mijn geboorte zelfs niet mee mogen maken, zij is gestorven op 28.06.1971.

IDS: zijn er nog bijzonderheden te melden over jouw tak van de familie Sparreboom?

IKS: eigenlijk heel triest. Zoals uit de stamboom blijkt heeft mijn vader twee broers met de naam Hendrik. De Hendrik Sparreboom uit 1935 is al op zeer jonge leeftijd gestorven in 1944 en de Hendrik Sparreboom van 1956 is in 1996 gestorven op 39-jarige leeftijd.

Uit: Familieblad Sparreboom, jaargang 7, aflevering 2, september 1996.

Stamboom 1: Ingrid K. Sparreboom (Breda)

IDS: kun je iets vertellen over het gezin waarin je bent opgegroeid?

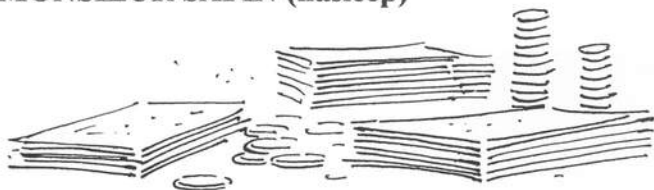
IKS: *Vader en moeder zijn in 1970 vanuit Rotterdam naar Zeeuws-Vlaanderen gegaan, omdat mijn vader bij Dow Chemical in Terneuzen ging werken. Ze hebben zich aldaar gevestigd in het plaatsje Hoek, alwaar in 1971 de eerste dochter Astrid werd geboren en in mei 1972 heb ik mijn opvolging gemaakt. De familie is in 1973 naar Philippine verhuisd, alwaar beide meiden op de lagere school hebben gezeten.*

IDS: hoe was de band eigenlijk met je zus? Vlogen jullie elkaar om het minste in de haren of waren jullie beeldjes van dochters/zusjes?

IKS: *nou ja, beeldjes, ik kan niet anders zeggen dan dat ik altijd een goede band met mijn zus heb gehad en nóg steeds heb. Maar om nou meteen te beweren dat we nooit ruzie hadden kan ik niet te zeggen. Meestal zaten we echter wel op dezelfde golflengte, ook wel eens de verkeerde. Leuke anekdote om misschien te vermelden. Het stel had inmiddels hun rijbewijs gehaald en aangezien ik in België stage liep en het makkelijk zou zijn dat er een mobieltje kwam, werd er enig speurwerk in de kranten verricht. Het oog viel op een mooie Suzuki voor een wel heel vriendelijk prijsje. Kunnen we best doen, werd er gedacht, roestbak of niet, voor dat geld kunnen we de 'nieuwe' vierwieler niet laten lopen. Bij voorbaat al trots over onze nieuwe aankoop hebben we papa op de hoogte gebracht van ons idee, teneinde een vakkundig oordeel te verkrijgen. Hij begon gelijk heel hard te lachen. Wat bleek namelijk, onze beoogde aankoop bleek maar twee wielen te bevatten in plaats van vier: de dames hadden hun oog laten vallen op een motor.*

IDS: Nog meer leuke anekdotes over de dames kunt u in het volgende nummer verwachten.

MONSIEUR SAPIN (nasleep)

Het artikel in ons vorige blad over "een opzienbarende vondst in de Zuid-Franse Provence" heeft enkele opmerkelijke reacties opgeleverd. Het eerste schrijven kwam van L. Sparreboom uit Eefde. Hij meldde ons:

Geachte redactie,

Hierdoor refereer ik aan uw artikel "opzienbarende vondst in de Provence" over mijn oom Piet.

Naar mijn beste weten ben ik het enig overgebleven familielid van mijn oom. Ik ben het enigst kind van de tweelingbroer van mijn oom Piet. Mijn vader is in tegenstelling tot mijn oom naar België vertrokken, maar heeft daar helaas geen geluk gehad. Maar dat is een verhaal apart.

Ik vind dat u en uw familieleden van de erfenis af moeten blijven. De heer Le Carambouilleur is er inmiddels van verwittigd dat wij zullen botsen. Voor wat betreft die oplichter van een pastoor. Ik heb een ander verhaal. Hij heeft mijn oom alleen maar van stinkende kaas, oude baguettes en beschimmelde wijn voorzien. Terwijl ik regelmatig ondanks mijn bescheiden uitkering, naar Sisteron ben gereisd met Edammer, zes granen broden en met, gezien de geloofsrichting van mijn oom, talloze kruiken oude genever.

*Ik vind daarom dat ik de erfenis met niemand behoef te delen.
Alle rechten voorbehouden.*

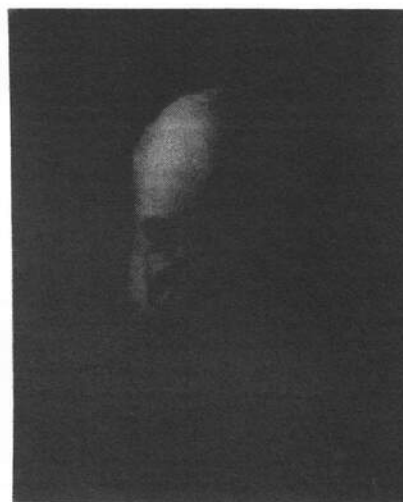
Zonder vriendelijk groet,

L. Sparreboom,

Zo op het eerste gezicht redelijk allemaal, van deze gewaardeerde donateur uit Eefde. Ware het niet, dat een tweede schrijven, ditmaal van C. Sparreboom uit Schipluiden, bij ons op de redactietafel belandde. Deze niet minder gewaardeerde Sparreboom vertelde in zijn brief:

Beste Kees,

Tijdens onze vakantie met vrouw en vrienden, in Grimaud Zuid-Frankrijk, las ik in ons familieblad over de "opzienbarende vondst". Op de terugweg naar Holland werd vanzelfsprekend een bezoek gebracht aan Sisteron en na enig zoeken werd de genoemde pater Monsieur Escroc en kerk gevonden.

Met behulp van mijn paspoort en beste schoolfrans heb ik uitgelegd dat Monsieur Sapin rechtstreeks familie van mij was, n.l. een oom.

Monsieur Escroc was verbaasd en teleurgesteld, daar de reparatie van het dak reeds gestart was. Na wat heen en weer gepraat werd besloten dat hij voor de 20 jaar goede zorg van oom Pieter de helft van het kapitaal mocht behouden.

Als goede vrienden werd afscheid genomen en met de andere helft van het geld naar huis gereden. Zie als bewijs bijgaande foto.

Met vriendelijke groeten,

C. Sparreboom

Op bovenstaande foto zien wij C. Sparreboom duidelijk staan. Hij is er echt geweest, dat leidt geen enkele twijfel. Maar of het koffertje in zijn linkerhand slechts de helft van het fortuin in zich bergt is de vraag. Wij van de redactie hebben derhalve gemeend nogmaals contact op te moeten nemen met de heren Escroc en Le Carambouilleur teneinde het e.e.a. op betrouwbaarheid te toetsen. In ons volgende blad zullen wij u de werkelijke toedracht zeker niet onthouden. Hetgeen eveneens geldt voor de tegenstrijdige beweringen van de beide Sparrebomen.

Tenslotte: Frieda, onze oud-redactrice, verzocht ons in haar reactie op de gebeurtenissen rond het overlijden van monsieur Sapin of wij de groeten wilden doen aan Fernandel. Zijn er onder u die daar iets van snappen?

Red.

FAMILIEBERICHTEN

Dankbaar voor wat hij voor ons heeft betekend, delen wij u mede dat van ons is heengegaan mijn lieve man, onze dierbare vader, schoonvader en onze lieve opa

Maarten Sparreboom

10 januari 1918
Barendrecht

8 juli 1999
Dronten

20 december 1998 overleed te Arnhem onze donateur Leendert Sparreboom. Tot onze spijt is deze mededeling niet in het vorige blad opgenomen, waarvoor onze excuses. Meer over Leendert Sparreboom vind U in de genealogie van dit blad onder generatie / volgnummer XI dj.

De Heer is mijn Herder

*Niemand leeft voor zichzelf.
Niemand sterft voor zichzelf.
Wij leven en sterven voor God, onze Heer,
Hem behoren wij toe.*

Heden is van ons heengegaan onze tante en oudtante

Leentje Sparreboom
Weduwe van Cornelis van der Wel

6 juni 1909

13 april 1999

Marco Luijckx

Astrid Sparreboom

gaan trouwen op zaterdag 4 september 1999.

Ons huwelijk zal worden voltrokken om 12.00 uur in
het oude stadhuis van Amersfoort, Westsingel 43.

Ons adres:

Beste Familieleden,

Meppel, 25 maart 1999

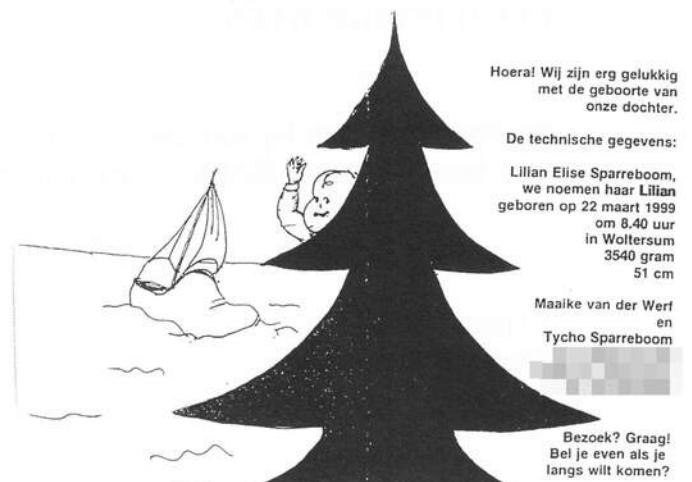
Bijgaande afdruk van het geboortekaartje spreekt voor zich.

Wat de geboortedatum betreft was 't even spannend of wellicht de derde generatie ook voor 20 maart zou kiezen.

Belangrijker dan de datum is: dochter, moeder en vader maken het goed!

Vriendelijke groet,

Taap Sparreboom

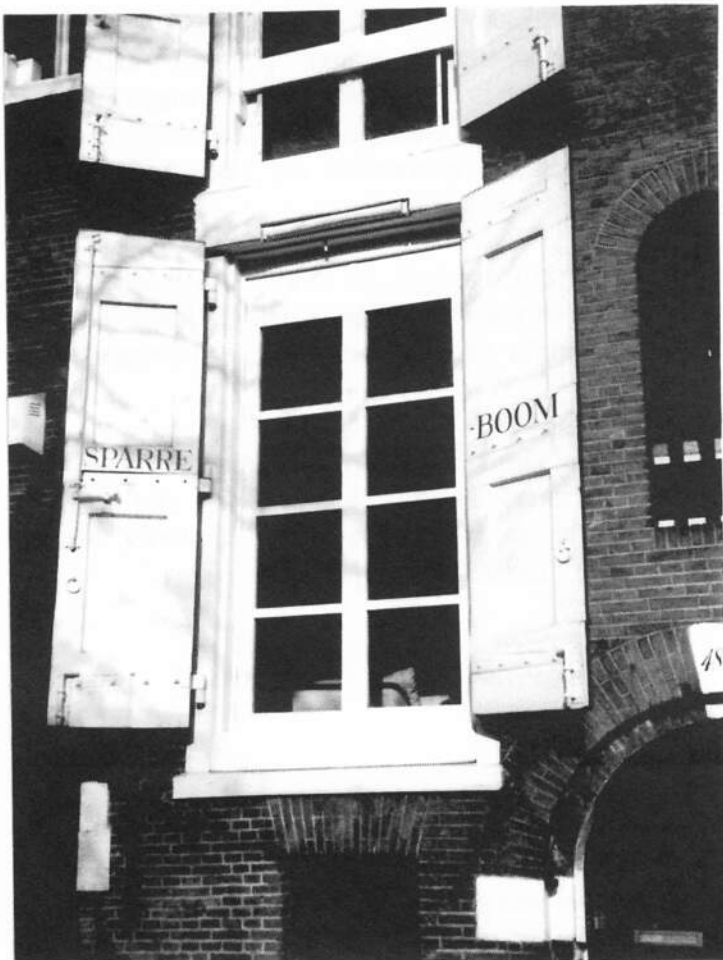
MEDEDELINGEN

Over het inbinden van de jaargangen van ons familieblad (daar is vraag naar) zal onze voorzitter Trudy op de reüniedag enige suggesties doen.

De strip 'Sparreboompjes' is de afgelopen zomer in boekvorm uitgegeven onder de titel 'Puberaaltjes'. Aardige bijkomstigheid is dat halverwege augustus bekend werd dat het boekje door het Nederlandse Stripschap is bekroond met de Stripprijs 1999.

Voor f 13,95 kunt u er op de reüniedag een exemplaar (of meerdere) van kopen. Nadere informatie op 2 oktober a.s. in 'de Rijk'.

Ons wapen, nu in volledigheid (mèt het 'semper crescens') op duurzaam papier afgedrukt, zal op de familiedag kunnen worden bekeken en bijbesteld.

Ergens in Amsterdam 'geknipt' door Trudy's dochter Caroline. Welke Sparreboom houdt hier verblijf? Of zijn het twee namen een 'Sparre' en een 'Boom'? Als dat zo is lijken zij in ieder geval op de dag van elkaar gescheiden te leven. En als des nachts de luiken gesloten zijn en er wordt van binnenuit gelezen zou het weer een eenheid kunnen vormen. 'BoomSparre', staat er dan. Maar voor het in ogenschouw nemen van deze variant moet wel eerst het licht aan. En wie doet er nou 's nachts het licht aan om zijn eigen naam te kunnen lezen?

Red.

VRAGEN VAN FRIEDA

Weer eens snuffelen in de stamboom.

We hebben al heel wat bladen van onze stamboom, met de genealogische gegevens, in de loop van de jaren in handen gekregen. Doet u daar nou wat mee? Kijkt u ernaar (op z'n minst)? Ik heb alle bijlagen en genealogieën gekopieerd en bewaar ze in een aparte map. Onlangs heb ik me weer eens even in een stukje verdiept. Blz. 584 en blz. 609 lagen naast elkaar.

Wat een Martinnen: een beetje ongebruikelijke naam in onze familie. Hij komt ook maar in één takje voor. Ik haal er bijlage 20 bij. Leendert Sparreboom (IXaq) en Anna Theresia Minning krijgen vier kinderen. Waarom noemen ze hun oudste zoon Martin (Xcq)? De vader van Anna Theresia heeft Caspar Martin Minning: zeer waarschijnlijk een Duitse familie. Caspar is misschien te ongewoon in Rotterdam? Martin blijft dus over, en die naam heeft succes, want Martin kiest voor zijn zoon dezelfde naam (XIIdg); en de oudste zoon van Martin en Maaïke Bandel heet tenslotte ook Martin. Maar Michel dan? Die wordt in 1970 geboren en van dat jaar af lijkt de eigentijdse mode toe te slaan in de tak van Leendert en Anna Theresia. Of niet? Wie van de familie vertelt het?

Overigens: waarom werd de eerste Martin niet naar zijn grootvader van vaders kant vernoemd? Dat zou toch gebruikelijker zijn? Dan komen we echter op Pleun (VIIIaf), op bijlage 17, getrouwd met Adriaantje Visser. Leendert is de jongste zoon en eigenlijk is de naam Pleun al zo vaak gebruikt We zien dat er al viermaal zelfs een kind Pleun is genoemd dat kort na de geboorte overleed. Ik kan me voorstellen dat Leen en Anna een andere naam 'kiezen'.

Maar wat is er met vader Leendert aan de hand? Hij overlijdt 23.10.1909 en is dan pas 35 jaar. Zijn zoon Johann wordt pas op 11.07.1910 geboren. Daar liggen nauwelijks 9 maanden tussen. Was Leenderts dood onverwachts? Ziekte lijkt niet waarschijnlijk, een ongeluk dan? Wie weet het?

Ook bij de laatste zoon (bij XIaq), Johann (naar een Duits familielid?) valt me iets op: er staan geen kinderen vermeld. Hij sterft weliswaar op jonge leeftijd, 49 jaar, maar zijn huwelijk heeft dan toch 11 jaar geduurd. Waarom sterft hij zo vroeg? De andere kinderen, Martin, Adriaantje en Leendert komen royaal boven de 80. (Leeft Adriaantje nog?).

F.J.S.

Een vragenstroom van Frieda die, lijkt ons, slechts door het duo Miep en Jan beantwoord zou kunnen worden. Voor hen moet het in ieder geval prettig zijn te constateren, dat hun 'genealogie' zo nauwgezet onder de loep wordt genomen.

Tijdens de laatste bestuursvergadering is het er niet van gekomen hieromtrent enige klaarheid te brengen. Maar ongetwijfeld zullen Miep en Jan in ons volgende blad op de vragen van Frieda reageren.

Red.

Sp^{REE}REBOOMPJES

(RIJVAARDIGHEID)

MAN EN VROUW

Over verschillen tussen man en vrouw is eindeloos geredetwist en dat doen we nog steeds. Soms met een serieuze ondertoon, maar meestal worden zaken die Adam en Eva kenmerken binnen het lacherige getrokken.

Onder de noemer 'scheikundelesje' plukte Alexander Sparreboom uit Rotterdam het nu volgende overzicht betreffende het element 'vrouw' van het Internet.

Waarop Joy over het element 'man' onverbloemd meende te moeten reageren.

SCHEIKUNDELESJE

Update van het periodieke stelsel

Element:	Vrouw
Symbol:	Vr
Ontdekker:	Adam
Atoomgewicht:	Algemeen gezien als 53,6 kg maar kan variëren tussen 4 kg en 200 kg
Vindplaats:	Overal

Fysieke eigenschappen:

1. Oppervlak normaal gesproken bedekt met verf
2. Bereikt kookpunt razendsnel maar bevriest op onvoorspelbare momenten
3. Smelt bij de juiste hoeveelheid aandacht
4. Wordt bitter indien onjuist gebruikt
5. Kneedbaar indien druk wordt toegepast op juiste punten

Chemische eigenschappen:

1. Grote affiniteit met goud, zilver en diverse waardevolle stenen
2. Absorbeert enorme hoeveelheden kostbare substanties en goederen
3. Kan zonder waarschuwing of aanleiding exploderen
4. Niet oplosbaar in water, maar indien gedrenkt in alcohol kan nuttige toepasbaarheid vergroot worden
5. Duur in aanschaf en onderhoud, laag rendement bij Westerse elementen. Aanzienlijk hoger rendement en lagere aanschafkosten zijn haalbaar bij bepaalde elementen uit Azië en vml. Oostblok

Algemeen gebruik:

1. Uitermate decoratief, met name in/op dure sportwagens
2. Kan uitermate effectief zijn bij het ontspannen
3. Kan een uitermate effectief reinigingsmiddel zijn

Testgegevens:

1. Puur specimen wordt roze indien ontdekt in natuurlijke staat
2. Kleurt groen indien geplaatst naast beter uitziend specimen
3. Jong specimen oefent aanzienlijke aantrekkingskracht uit, die echter met de leeftijd vermindert
4. Claimt aangetrokken te zijn tot tegenpoolelement Man, indien dit element de juiste eigenschappen bezit. Deze eigenschappen zijn: a. geld en b. uiterlijk.
Element vr ontkent dit meestal in alle toonaarden

Risico's:

1. Uitermate gevaarlijk, behalve in ervaren handen
2. Het is illegaal om meer dan een specimen tegelijk te bezitten, hoewel het mogelijk is om diverse specimen op verschillende locaties te beheren, zolang deze niet met elkaar in contact komen
3. Neigt naar reproductie. Neem daarom bij het behandelen voorzorgmaatregelen, bijv. rubber.
4. Indien het element uit uw beheer verdwijnt, kan dit aanzienlijke kosten met zich meebrengen.

Tegengif bij besmetting:

Een mix van sport, alcohol en Netsurfen kan tijdelijke verlichting brengen, maar permanente resistentie wordt slechts opgebouwd door homoseksualiteit of het bezitten van meerdere exemplaren. Bij ernstige besmetting dient u onmiddellijk hulp te vragen bij een geestelijke of een ambtenaar van de burgerlijke stand (onder huwelijkse voorwaarden).

REAKTIE JOY OP STUKJE INTERNET

Element:	Man
Symbol:	M
Ontdekker:	Anoniem gebleven. Heeft wel verwijzingen in Genesis nagelaten
Atoomgewicht:	Bij volgroeid specimen lijkt toename en afname van gewicht een zich constant herhalend proces. (Extreme gewichten worden gevonden in US: 400 kg → 600 kg)
Vindplaats:	Te land, ter zee en in de lucht. Schijnt oorspronkelijk van Mars afkomstig te zijn

Fysieke eigenschappen:

1. Oppervlak op bepaalde plaatsen bedekt met haar. Misschien vanwege grotere aaibaarheidsfactor
2. Bereikt bij aanraking van bepaalde punten snel kritische massa, meetbaar door zeer snelle uitzetting van een specifiek deel. Een kleine eruptie wordt gevolgd door inkrimping waarna het gehele specimen weer snel zijn normale temperatuur aanneemt
3. Smelt bij de geur van voedsel.
4. Bij verwaarlozing en/of onjuiste behandeling kan verharding van het oppervlak optreden, buitenste temperatuur daalt
5. Kameleoneigenschappen. Neemt vaak de kleur van de omgeving aan
6. In stromend water laat het zich met de stroom meevoeren, ongeacht gewicht. Oppervlak specimen wordt gladder; weinig weerstand

Chemische eigenschappen:

1. Verblijf in ruimten vol nicotine, alcohol en andere roesverwekkende middelen hebben positief effect op moleculaire kernen, waardoor specimen wat soepeler aanvoelt
2. Driemaal daags een cafeïne bad heeft hetzelfde resultaat
3. Explosief gasmengsel vormt zich bij onjuist gebruik
4. Vaste vorm wordt bijzonder kneedbaar in warm bad. Kan in warm water echter ook tot kritische massa geraken, maar meteen onder de koude kraan is afdoende indien deze toestand ongewenst is

5. Goedkoop in aanschaf. (Ligt meestal in de aanbieding). Onderhoud vergt echter nogal wat emotionele energie

Algemeen gebruik:

1. Decoratief achter krant of voor beeldscherm, zowel t.v. als computer. Op die manier is specimen geen obstakel
2. Lichamelijk ontspannend en geestelijk rustgevend bij in en/of uitwendig gebruik
3. Let op dosering, teveel in aanraking komen met dit specimen kan de gezondheid schaden
4. Bij juist gebruik kan specimen een zeer waardevol object worden, maar wees er niet te veel mee bezig
5. Niet uitlenen aan anderen

Testgegevens:

1. Onderzoek toont aan dat specimen de eerste is van een bepaalde soort, waaronder ook tegenpoolement Vrouw. Volgens koolstofdatering gaat deze soort ver terug in de tijd, maar hedendaags specimen is zijn oorspronkelijke eigenschappen, het zgn. Prototype, weinig ontstegen. Tegenpoolement Vrouw blijkt tweede specimen en was al meteen een verbeterde versie. In specimen man zijn dan ook veelal nog fossiele resten te vinden
2. Veranderingen in chronische en fysieke samenstelling bij contact met tegenpoolement. Bij vereiste kwalificaties Vrouw ontstaat zelfs magnetisme tussen beide specimen. Vereiste kwalificaties: a: zacht, glad, aantrekkelijk oppervlak en b. certificaat: 'ik sta immer voor u klaar'

Risico's:

1. Werking en behandeling specimen kan verslavend zijn
2. Gevaarlijk bij porselein, is geneigd hier overheen te walsen
3. Doet zich bij eerste contact meestal voor als edelmetaal. Echter, als u bij aankoop een mand aanschaf, specimen daar een poosje in bewaart, zal specimen de meeste keren er doorheen vallen. Als dit gebeurt, weet u in elk geval wat u kunt verwachten
4. Specimen heeft de neiging het 'collectorsitem' van meerdere beheerders te willen zijn. Regelmatig oppoetsen kan deze neiging bedwingen

Tegengif bij besmetting:

Andere hobby's in de vorm van bloemschikken, breien origami of kickboksen kunnen helpen specimen uit uw systeem te verwijderen.

Zeer afdoende blijkt het klootschieten.

In ernstige gevallen van besmetting is de Stichting Korrelatie dag en nacht bereikbaar.

Vanaf 1 april jl. zijn bij de GGD vaccinaties te krijgen die door uw ziektekostenverzekeraar worden vergoed.

Het betreft vier vaccinaties met een tussentijd van een week om een zo groot mogelijke resistentie op te bouwen.

Joy.

Er is zo'n wet van Murphy, kent u die?

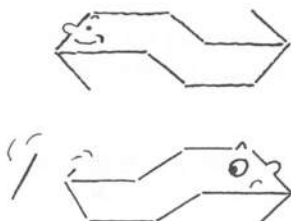
En er is zo'n spreekwoord waarin iets voorkomt over te vroeg juichen.

En er is altijd onze onvolprezen N.S. die het onverwachte aanbiedt, zodat de reiziger niet kan vergeten dat elke reis een avontuur is. De N.S. zorgt daarvoor en het is allemaal bij de prijs inbegrepen. Goed uitgekend is het ook, want pas aan het eind van de tweede reisdag van de Zomertoer laten ze gebeurtenissen op je los. Als je 't al aardig onder de knie hebt gekregen.

Op het moment zelf hadden wij dit allemaal even niet in de gaten, we waren al vanaf de vroege ochtend op pad en zoals gezegd, best moe. Later, toen 't kwartje gevallen was, gingen wij ons steeds meer verheugen op wat er nog allemaal in 't vat zou zitten.

"Zou dit het laatste wezen?"

"Nou, 'k hoop van niet. Misschien hebben ze nog....."

Enfin... in een weiland voor Meppel stopten we. Door de koeien die in het schemerige avondlicht verwonderd hun koppen richting trein keerden, begrepen we dat deze pauze hier niet regelmatig gehouden werd.

Na een kwartier liet de vermoeid klinkende stem van onze machinist weten dat het sein op "rood" bleef staan en dat de verkeersleiding in Zwolle ons waarschijnlijk vergeten was.

Jemig, misschien waren ze daar en masse overvallen door buikgriep en naar huis gegaan. En wat dan? Zou een invalkracht van Randstad

Uitzendbureauhoo dan pas morgenochtend het sein op "groen" komen zetten? Enne....

De trein zette zich weer vloeiend in beweging alsof een kwartier stilstaan hem erg tegen de metalen borst had gestuit. Even zoefden we, tot....

Op het station van Meppel hielden we halt.

Ook al buiten het schema van Leeuwarden, Zwolle, Amersfoort, Utrecht, Rotterdam.

En op dat moment begonnen wij te vermoeden dat de N.S. het begrip sleur inderdaad niet in zijn woordenboek had staan.

De reiziger mag zich zelfs niet vervelen.

Ondanks onze vermoeidheid konden we dit natuurlijk waarderen. Saaiheid was überhaupt al niets voor ons.

Ditmaal géén stem door de intercom. Slechts het ongewisse bleef.

Het buitendonker maakte alles extra spannend.

Meppel duurde een tijdje, maar toen gingen wij dan toch weer. In razende vaart kwam Zwolle dichterbij.

Toen....

"Station Amersfoort heeft te kampen met een algehele stroomstoring waardoor alle wissels uitgevallen zijn.

Deze trein zal dus niet verder gaan dan Amersfoort. Reizigers met bestemming Rotterdam kunnen in Zwolle overstappen op de trein naar Arnhem en vandaar verder reizen naar Utrecht vanwaar u kunt overstappen op de trein met bestemming Rotterdam. Reizigers met bestemming.....blabla."

We konden ook met z'n allen blijven zitten tot Amersfoort, daar zouden dan bussen klaarstaan om iedereen naar de diverse stations te vervoeren zodat vandaar verder gereisd kon worden.

Voor ons betekende dat een bus naar Den Dolder, vandaar per spoor naar Utrecht en vanaf Utrecht naar Rotterdam.

Verheugd keken wij elkaar aan.

Wát een uitdaging want, wát was wijsheid.

Deze trein uit, leek ons, op het station van Zwolle.

"Even kijken op welk perron de trein naar Arnhem stopt," holde mijn vriend al.

Mijn blik viel op een door paniekerige reizigers omstuwde stationsbeambte. Die had de N.S. daar natuurlijk niet zomaar neergezet, begreep ik. Hoorde er allemaal bij.

Omdat ik het spoor niet helemaal bijster wilde raken, begaf ik mij richting dit oploopje.

Ik kwam meteen ter zake.

"Welk perron is voor Arnhem?"

De beambte pakte zijn spoorboekje alsmede zijn mobilfoon omdat hij veel vragen bleek te hebben omtrent Amersfoort aan een onzichtbare weetal. Alsof hijzelf niet allang op de hoogte was; maar goed gespeeld, want het verhoogde de reizigerspaniek. Een beambte die nog niets wist van de calamiteiten in Amersfoort..... nietwaar?

"Perron 8," antwoordde hij me.

"Kan het zijn dat eer wij in Amersfoort zouden arriveren, de storing al verholpen is?," bedacht ik slim.

"O jee, dat kan best."

"Is het misschien handiger om toch weer in deze trein te stappen en dan maar te avonturen?," verzon ik weer. Bij het laatste woord begon hij te stralen. Een reiziger die het dóór had!

"Altijd, altijd!! U zou sowieso een half uur op de trein naar Arnhem moeten wachten en daar misschien weer een tijd op die naar Utrecht." Hij knikte mij goedkeurend toe.

Ik gebaarde mijn vriend.

"Instappen zóú slimmer kunnen zijn," zei ik trots.

Van Zwolle tot Amersfoort spoorden wij in een slakkengang.

"Misschien halen we in Rotterdam de metro niet meer," dacht Kees.

"Zouden ze zóver gaan bij de N.S. om je een heus zwerversgevoel te geven?," vroeg ik ademloos.

"Denk van wel," knikte hij.

Gossie, de metro missen... wat dan? Wij woonden twintig kilometer verderop.

Wat spannend allemaal, die onverwachte verrassingen.

Genietend keken we elkaar aan.

"We naderen station Amersfoort...," vertelde de intercom, waarna hetzelfde verhaal volgde.

De storingen hadden ferm standgehouden.

"....bussen voor u klaar aan de voorkant van het stationsgebouw...."

Buiten was het stil en leeg op de perrons. Wij volgden de uittocht naar de beloofde bussen alsof het om het Beloofde Land ging. Op het stationsplein stonden honderden mensen en... oplettende lezers raden het al... geen bussen!

Later bleek dat men al ruim een uur wachtte.

Wij kregen steeds meer bewondering voor de manier waarop de N.S. alles geregeld had. Het vergde toch een hele organisatie om in zo'n afstandje Leeuwarden-Rotterdam zoveel avontuur te proppen.

Chapeau!!

Dat het zaak was het hele gebeuren te doorzien, bleek uit de saamhorige paniek en het groepsgekanker (excuser le mot) waaraan wij voor de vorm meededen. Het hoorde immers allemaal bij het spel.

In gedachten vertaalde ik N.S. nu al in Nooit Saai.

Nu kwam het echt aan op logisch nadenken en behendigheid, om ook deze ronde met een minimum aan tijdverlies te doorstaan, snaptten wij.

"Ze zouden hier een t.v.-spel van moeten maken," leek me.

"Zónder Hans van der Togt dan. Of Kazàn," vond mijn vriend.

Ja, vanzelf! N.S.-petten passen nou eenmaal niet iédereen.

Er verscheen een bus van de Spoorwegen en alsof het een suikerklontje betrof, stormde iedereen, gelijk een wespenzwerm, op het voertuig af.

Een wave van "gaat 'ie naar toe? Gaat 'ie naar toe?" golfde over het plein.

Hij ging naar station Hilversum om reizigers voor de richting Amsterdam daar af te zetten. De gelukkigen stapten vol bravoure in; de rest bleef moedeloos achter.

Een stadsbus met "Zeist-Utrecht" op het voorhoofd tufte argeloos het plein op.

Hij werd meteen in beslag genomen.

"Hou me vast," commandeerde mijn vriend, want wie niet snel is, moet slim èn groot zijn, dus ik klampte mij aan zijn jas.

Ondanks de belegering lukte het ons de bus in te komen die naar Utrecht C.S. bleek te gaan. Alsof het spitsuur betrof, zat dit openbaar vervoermiddel binnen een mum van tijd stampvol. Alles wat erin kon, ging mee. Zelfs een fiets.

De rit zou een uur duren. Leuk, over Driebergen en Zeist. Mooie plaatsen als we ze hadden kunnen zien, maar 't was al uren donker zodat ik maar was dommelde. Eigenlijk waren we heel erg moe, maar we zetten door.

Onversaagd.

Omdat in Utrecht de trein naar Rotterdam één minuut te laat aankwam, haalden we hem net.

Duidelijk een bonuspunt vanwege het feit dat we zo stressbestendig bleken.

"Hálen we de metro nog?," hoopte ik op het tegendeel.

Of de hoop van Joy in vervulling is gegaan, leest u in het kerstnummer.

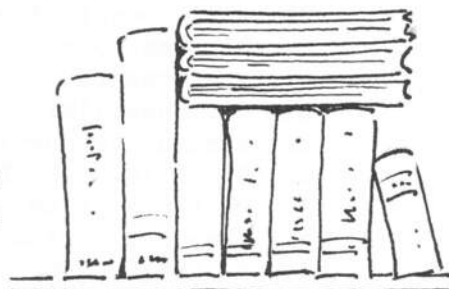

SPARREBOMEN IN DE LITERATUUR

Dat er van de naam, Sparreboom', zij het in een wat vreemde variant, al ±800 v. Chr. gewag wordt gemaakt, was mij tot voor kort onbekend.

Carlo, mijn oudste zoon, maakt mij er op attent.

"Bij Homerus", vertelt hij, "is er sprake van 'werken', en die werken bestaan uit twee delen: de 'Ilias' en de 'Odyssee'. Of Homerus echt heeft bestaan is de vraag. Men veronderstelt dat er in die grijze oudheid een aantal auteurs aan de 'werken' een bijdrage zou kunnen hebben geleverd. Maar dat doet er nu even niet toe. In boek zes van 'Odyssee', getiteld 'De aankomst van Odysseus bij de Faiaken' komt het woord 'Sparabomoi' voor".

ὥς εἰπων παμνῶν ὑπεουσετο οἶος ὕουσσεν, ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσσε χειρὶ παχείῃ φύλλων, ὥς ῥύσαιτο περὶ χροῖ μήδεα φωτός. ἦ δ' ἔμιν ὥς τε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλκὶ πεποισῶς, ὅς τ' εἶσ' ὕμενος καὶ ἀήμενος — ἐν δέ οἱ ὅσσε δαίεται· αὐτὰρ δ' βουσί μετέρχεται ἦ δῖεσσιν ἢ μετ' ἀγροτέραις ἐλάφουσι· κέλεται δέ ἐ γαστήρ μήλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν — ὥς Ὀδυσσεὺς κούρησιν ἐνπλοκάμοισιν ἔμελλε

κευθάντων τοιοῦτος παμνῶν λυγρὸν εἰσελθόντα· κείνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος ἔσοχον ἄλλων, ὅς κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας οἰκόνδ' ἀγάγηται!... οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, οὐτ' ἀνδρ' οὔτε γυναικῶν... σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα! Δήλω δὴ ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῶν φοῖνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα — ἦλθον γάρ καὶ κείσε, πολὺς δέ μοι ἔσπετο λαός, τὴν ὁδόν, ἣ δὴ μέλλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσσεσθαι —

Ik geloof hem op zijn woord.

"Misschien", zegt hij, "is het aardig om ook de Sparrebomen uit andere boeken op te diepen en te vermelden. Ik ken er namelijk nog een; en dat is een naamgenoot die voorkomt in de boeken van J.J. Voskuil". (Van deze auteur verscheen kortgeleden de bestseller 'Het Bureau', een zeven-delige roman, handelend over mensen die met elkaar moeten samenwerken).

"Wat is dat voor iemand?", vraag ik.

"Die Sparreboom? Een kletskaus, een knoeier, een O.H. Ergens in de roman vermeldt hoofdpersoon Maarten Koning dat aan het slot van een dialoog tussen Sparreboom en een argeloze gesprekspartner een der beide heren dodelijk vermoeid ter aarde stort. Koning meldt vervolgens dat dit niet Sparreboom was".

"Ik ken er ook een", zeg ik, en ook geen beste. Schout Henricus Sparreboom uit 'De Schippersjongen van Nieuwpoort', een verhaal van J. Uiterwaert, en dat zich afspeelt in de 18^e eeuw. Ik herinner mij dat deze Sparreboom collaboreerde met de vijand. Wordt na de inval van de Pruisen gevangen gezet en krijgt later amnestie van de Prins van Oranje.

"En toch komen er wellicht ook wel aardige Sparrebomen in de literatuur voor", veronderstelt Carlo.

"Mogelijk", zeg ik, "maar die kans lijkt mij gering".

Resumerend, beste Sparrebomen: mocht u naamgenoten kunnen aandragen die op enigerlei wijze vanwege hun al dan niet twijfelachtige handel en wandel in de literatuur zijn verwerkt: maak er melding van!

Kees

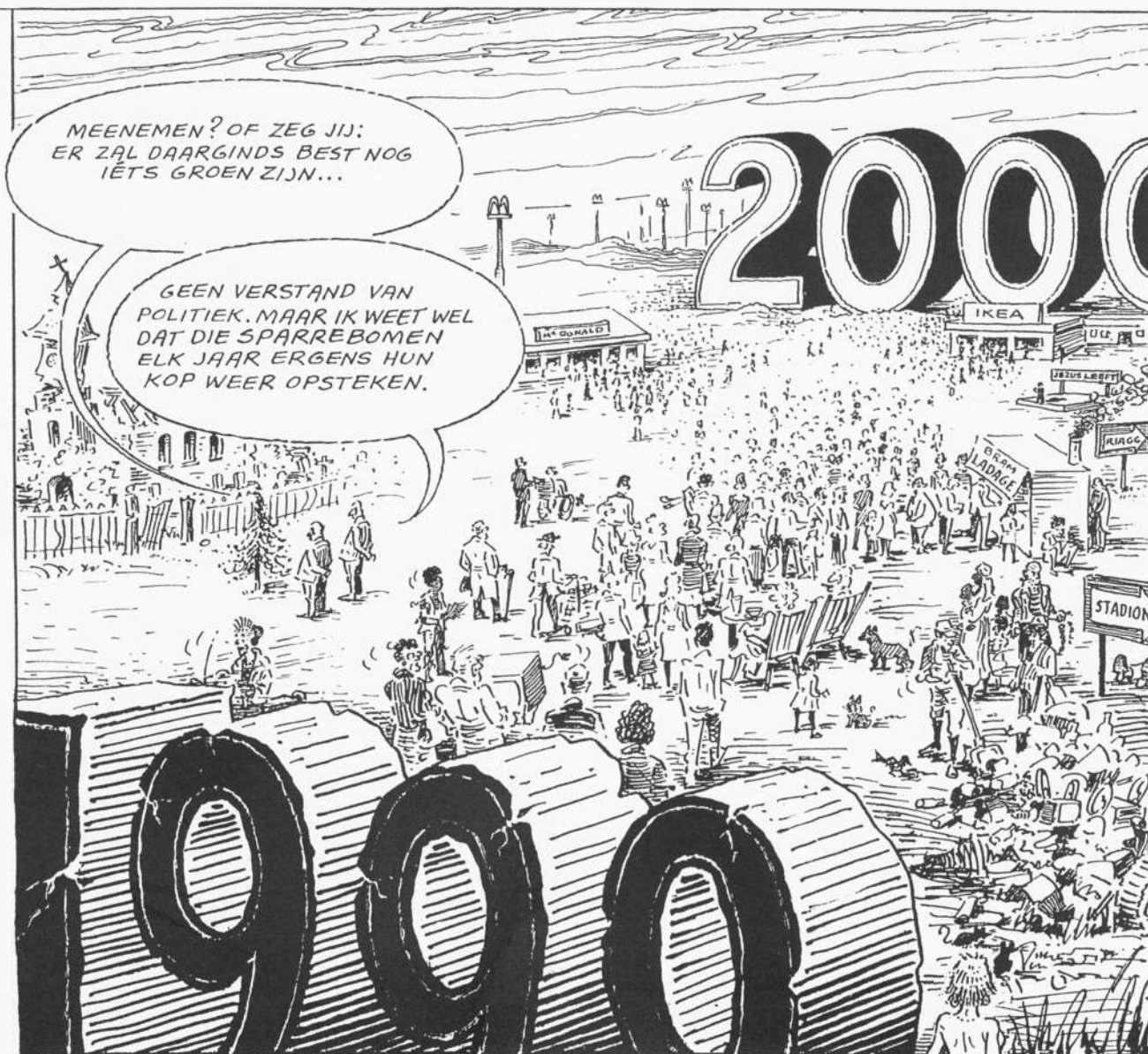
- XI dj Leendert Sparreboom, geb. Rotterdam 30-3-1915, ambtenaar Ministerie Landbouw en Visserij, overl. Arnhem 20-12-1998, tr. Doetinchem 30-6-1948 Adriana Martina van Pernis, geb. Schoonrewoerd 1-11-1921, dr. van Martinus Arend van Pernis en Adriana Bongers.
Uit dit huwelijk:
1. Adriana Barnardina, geb. Doetinchem 16-8-1949, volgt XII as.
 2. Cornelis, geb. Doetinchem 20-12-1950, volgt XII at.
 3. Martinus Arend, geb. Doetinchem 6-2-1953, volgt XII au.
 4. Leendert Adriaan, geb. Doetinchem 31-5-1957, volgt XII av.
 5. Trijntje, geb. Doetinchem 25-6-1960, volgt XII aw.
- XII as Adriana Bernardina Sparreboom, geb. Doetinchem 16-8-1949, leerkracht basisonderwijs tr. Zevenaar 31-10-1973 Pieter Wintersen, geb. Bussum 3-6-1947, administratief medewerker, zn. van Hendrik Johannes Windgassen en Anna Elisabeth Horsmeier.
Uit dit huwelijk:
1. Arjen, geb. Zevenaar 5-7-1977.
 2. Hendrik, geb. Zevenaar 30-1-1980.
- XII at Cornelis Sparreboom, geb. Doetinchem 20-12-1950, leraar, tr. Arnhem 4-7-1974 Petronella Helena Roelofsen, geb. Jutphaas 22-5-1952, dr. van Dirk Roelofsen en Helena Margaretha Wilhelmina Beckink.
Uit dit huwelijk:
1. Linda Marleen, geb. Heteren 18-12-1977.
 2. Barend Cornelis, geb. Heteren 31-1-1981.
- XII au Martinus Aren Sparreboom, geb. Doetinchem 6-2-1953, docent, tr. Arnhem 9-9-1975 Gerharda Augustina Maria van Oosterwijk, geb. 's-Gravenhage 9-4-1955, dr. van G.H.A. van Oosterwijk en C.Ch. M. de Visser.
Uit dit huwelijk:
1. Wouter, geb. Velp 23-12-1979.
 2. Marloes, geb. Arnhem 9-5-1982.
 3. Thijs, geb. Arnhem 27-3-1987.
- XII av Leendert Adriaan Sparreboom, geb. Doetinchem 31-5-1957, afd. hoofd gerontopsychiatrie, tr. Beesterzwaag 21-1-1977 Agnietje Bakker, geb. Heidenschap 2-2-1954, ziekenverzorgster, dr. van Bernardus Bakker en Rinske Lindeboom.
Uit dit huwelijk:
1. Mattias Bernardus, geb. Zwolle 3-8-1977.
 2. Eva Adriana, geb. Delfzijl 14-4-1982.
 3. Ruth Rinske, geb. Delfzijl 14-4-1982.
- XII aw Trijntje Sparreboom, geb. Doetinchem 25-6-1960, verpleegkundige, tr. Harderwijk 2-9-1983 Martin Adeodaat ter Veen, geb. Barneveld 6-11-1958, verpleegkundige, zn. van Henderikus ter Veen en Cornelia van Tol.
Uit dit huwelijk:
1. Leendert Mattijs, geb. Harderwijk 18-7-1985.
 2. Tijmen, geb. Harderwijk 25-11-1987.
 3. Talitha Adriana, geb. Harderwijk 10-6-1991.
 4. Esther, geb. Harderwijk 19-9-1992.
- XI dk Adrianus Sparreboom, geb. Rotterdam 13-6-1916, chef montagebureau scheepsbouw, tr. Langerak 3-7-1947 Maria Adriana van Zessen, geb. Langerak 5-4-1918, dr. van Lammert van Zessen en Janna Gelderblom.
Uit dit huwelijk:
1. Truus, geb. Rotterdam 4-5-1948, tr. Chef van Kuijeren.
 2. Lambertus, geb. Vlissingen 20-9-1951, volgt XII ax.
 3. Maria Adriana, geb. Ridderkerk 5-4-1956, tr. Ernst de Jonge.
- XII ax Lambertus Sparreboom, geb. Vlissingen 20-9-1951, tr. Jorinde Marike Louman, geb. Amsterdam 15-5-1961.
Uit dit huwelijk:
1. Tibo Filemon, geb. Amsterdam 16-10-1993, overl. Amsterdam 22-10-1993.

- XI dl David Sparreboom, geb. Rotterdam 29-1-1924, kantoorbediende, tr. Pernis 30-7-1951; Cornelia Noordzij, geb. Rotterdam 6-3-1925, dr. van Jacob Noordzij en Cornelia Maartje van der Waal.
Uit dit huwelijk:
1. Cornelis, geb. Rhoon 28-4-1953, computerdeskundige.
 2. Jacob, geb. Rotterdam 27-5-1955, tr. Jannetje Bekelaar.
 3. Maria Johanna, geb. Rhoon 30-4-1960, tr. Ronald Visser.
 4. David, geb. Rhoon 23-4-1966, kantoorbediende.
- XI dm Joris Leendert Sparreboom, geb. Rotterdam 9-1-1927, werktuigbouwkundige, overl. Krimpen a/d IJssel 7-5-1991, tr. Rotterdam 18-3-1954 Wilhelmina Beele, geb. Poortugaal 27-1-1927, kraamverzorgster, dr. van Wilhelmus Beele en Antje Lena Mulder.
Uit dit huwelijk:
1. Antje Lena, geb. Rotterdam 7-8-1955, volgt XII ay.
 2. Trijntje, geb. Rotterdam 4-10-1957, volgt XII az.
 3. Maria Johanna, geb. Rotterdam 2-12-1963, verpleegkundige, tr. Geervliet 10-7-1992 Petrus Jacobus van der Voort, geb. Rotterdam 29-3-1959, verpleegkundige, zn. van Wilhelmus Petrus Marinus van der Voort en Anna Elisabeth Martha Wolf.
 4. Joris Leendert, geb. Ridderkerk 7-4-1965, volgt XII ba.
- XII ay Antje Lena Sparreboom, geb. Rotterdam 7-8-1955, verpleegkundige, tr. Krimpen a/d IJssel 20-2-1976 Gerrit Willem van Raalten, geb. Rotterdam 11-6-1953, coördinator Europees Sociaal Fonds, zn. van Gerard Willem van Raalte en Aleida Hamhuis.
Uit dit huwelijk:
1. Dorus Willem, geb. Middelburg 6-9-1980.
 2. Marije Wilhelmina Aleida, geb. Middelburg 26-8-1982.
 3. Annelies, geb. Middelburg 28-3-1985.
- XII az Trijntje Sparreboom, geb. Rotterdam 4-10-1957, arts, tr. Krimpen a/d IJssel 27-7-1979 Arie Jan Daniël van Eck, geb. Paramaribo 4-5-1956, fysiotherapeut, zn. van Daniël van Eck en Willempje Stol.
Uit dit huwelijk:
1. Daniël, geb. Sommeldijk 28-11-1987.
 2. Joris Sebastiaan, geb. Sommeldijk 1-6-1990.
- XII ba Joris Leendert Sparreboom, geb. Ridderkerk 7-4-1965, verpleegkundige, tr. Krimpen a/d IJssel 16-7-1990 Margaretha van der Kooij, geb. Krimpen a/d IJssel 14-1-1964, dr. van Bertus van der Kooij en Aria Twigt.
Uit dit huwelijk:
1. Joris Leendert, geb. Rotterdam 17-11-1990.
 2. Evelien Aria, geb. Krimpen a/d IJssel 1-5-1994.
- X cx Jan Sparreboom, geb. Charlois 27-1-1892, scheepsbouwer, overl. Rotterdam 7-1-1941, tr. Rotterdam 8-6-1921 Pleuntje Knopper, geb. Charlois 23-11-1894, dr. van Jan Knopper en Neeltje Streefkerk.
Uit dit huwelijk:
1. Neeltje, geb. Rotterdam 17-10-1922.
 2. Maria Johanna, geb. Rotterdam 11-2-1925, overl. Rotterdam 13-11-1994.
 3. Jan, geb. Rotterdam 1-8-1928.
- X cy Arend Sparreboom, geb. Rotterdam 19-7-1895, onbezoldigd rijksveldwachter, overl. Oud-Beijerland 14-12-1986, tr. Numansdorp 12-10-1922 Maria van Driel, geb. Numansdorp 15-7-1898, overl. Numansdorp 17-5-1983, dr. van Bastiaan van Driel en Heiltje van Dijk.
Uit dit huwelijk:
1. Maria Johanna, geb. Rotterdam 14-6-1923, volgt XI dn.
 2. Heiltje, geb. Rotterdam 1-4-1927, telefoniste TNO, overl. Rijswijk 1-10-1978.
 3. Leendert, geb. Rotterdam 2-9-1936, volgt XI do.
 4. Bastiaantje, geb. Rotterdam 2-7-1938, tr. 26-3-1976 Hans van Beest.

Een Sparreboom, groot in vergeten
sprak kort na een vrucht avondeten:
„Mien, 'k haal wel patat
want 'k ben het goed zat!
Nou lang genoeg zonder gezeten!

KERSTNUMMER MET O.A.:

- * VAN DE VOORZITTER * FAMILIEDAG * PROMINENTENKABINET *
- * FAMILIEBERICHTEN * DIVERSEN * OPA SPARREBOOM *
- * REISVERSLAG (SLOT) * KERSTGEDACHTEN * MONSIEUR SAPIN *
- * FINANCIËEL OVERZICHT 1998 * TIP VOOR LIEFHEBBER SPARREBOMEN *
- * CORNELIS JANSZ SPARREBOOM * GENEALOGIE *

FAMILIESTICHTING SPARREBOOM (opgericht 26 januari 1990)

Ere-Voorzitter: Gerrit Sparreboom

BESTUUR

Voorzitter: Trudy Schipper-Sparreboom

Secretaris: Ingrid Sparreboom

Penningmeester: Fred Sparreboom

Genealoog: Miep Sparreboom

Alle genealogische gegevens vallen onder verantwoording van de genealogen Miep en Jan Sparreboom, tenzij anders vermeld.

Redactie familieblad: Kees Sparreboom

Ingrid Daas-Sparreboom

Dit Familieblad is het orgaan van de Familiestichting Sparreboom en wordt gratis verstrekt aan de donateurs.

Nieuwe donateurs kunnen zich opgeven bij de secretaris en hun donatie overmaken op giro nr. 2792447 t.n.v. Familiestichting Sparreboom (f 30,= onder vermelding van naam en adres).

December 1999: Kerstmis en de vooravond van een nieuwe eeuw. Een wonderlijk gevoel bekruipt velen van ons. Is dit een definitieve afsluiting van alles wat geweest is en wellicht de start van een eeuw met een heel ander karakter? Of gaan we ook ditmaal gewoon, zoals Wim Kan dat in een van zijn oudjaarcferences zo treffend aangaf, wankelend over de drempel?

Enkele weken geleden zag ik in de geheel gerenoveerde Koninklijke Schouwburg in Den Haag - fijn dat we juist in de laatste helft van deze eeuw zoveel oog kregen voor het behoud van tradities en tal van andere historische waardevolle zaken - de productie 'Oude Mensen' en daar proefde ik als nooit tevoren de beklemming die voor velen nu eenmaal onlosmakelijk met het 19e-eeuwse fin-de-siècle verbonden behoort te zijn. Tegelijkertijd constateer ik, aan het eind van deze eeuw, toch met enige opluchting dat menigeen door de drukte van het bestaan niet eens de gelegenheid gehad heeft zich te verliezen in dat loodzware gevoel van vergankelijkheid.

Zelf heb ik als babyboomer de bijna vergleden eeuw voor de helft bewust meegemaakt. Het deel dat geheel in het teken stond van elkaar snel opvolgende veranderingen en vernieuwingen. In de jaren zestig werden mijn tienerjaren mooi gekleurd door de buitengewoon grote welvaart in ons land.

Die ongekennde welvaart zorgde er overigens wel voor dat men meer buiten de huiselijke en familiekring trad.

Bladerend in de glossy tijdschriften van nu kom je bij het bekijken van thans sterk gedateerde zwart-wit foto's van toen al gauw tot de conclusie dat er juist nu een sterke hang is naar de tijd waarin er vooral veel feesten in familieverband en in een beschermde omgeving werden gevierd. Ook bij mij komen tal van door nostalgie gekleurde herinneringen boven. Kerstmis in mijn ouderlijk huis betekende natuurlijk het optuigen van een echte boom. De tijd van voorbereidingen voor het grote feest waarbij het huis heerlijk geurde naar het kerstgroen en het bakken en braden voor het traditionele kerstmaal.

Mijn gedachten gaan nog elk jaar terug naar het moment waarop ik met mijn vader mee mocht om de grote kerstboom in de Wilhelminakerk in de Oranjeboomstraat te verlichten. Een heerlijk moment dat altijd weer vol spanning en verwachting was en dat uiteraard nooit meer terugkomt.

We kijken dit jaar als Familiestichting Sparreboom terug op een geslaagde Familiedag in De Rijp. Het weer liet te wensen over, maar dat werd door het bezoek aan de kerk weer grotendeels goed gemaakt. We hebben als groep zeker genoten van de mooie gebrandschilderde ramen. Ook daar stonden we even stil bij het verleden en zagen we allemaal stukjes uit het leven.

Met deze en vele andere waardevolle stukjes gaan we vol goede moed op weg naar een nieuwe eeuw. Vaak proberen we van al die stukjes één geheel te maken. In ons eigen leven, in onze relatie, in ons gezin, op ons werk. Laten we in 2000 proberen om met elkaar in elk geval onze familiestichting te behouden. Een kijkje in het familiealbum geeft me het sterke besef dat alle stukjes uit de levens van de Sparrebomen in dat verband heel waardevol zijn. En waardevolle zaken nemen we immers maar al te graag mee over de drempel die ons nu nog scheidt van het magische jaartal 2000.

Ik wens u, mede namens het bestuur van de Familiestichting Sparreboom, goede kerstdagen en al het goede, vooral gezondheid, toe voor hét jaar: 2000!

Trudy Schipper-Sparreboom

Vergeet u de contributieverhoging niet? (f 25,- is f 30,- geworden)

Waarde Sparrebomen,

Hoe u er over denkt, weet ik nu nog niet, maar voor mij was 'de Rijk' een belevenis. En opnieuw, omdat ik er, jaren geleden, voor 't eerst was met stralend zomerweer; de tweede maal in een rustig herfstdecor; de derde maal, ter oriëntatie, vergezeld van het voltallig bestuur, omspoeld door een ijzige februariwind; en nu de vierde maal met u allen, op die regenachtige dag in oktober. Oer-Hollands, in alle vier de jaszes, en daarom wellicht zo fascinerend.

En direct alweer, tijdens onze bestuursvergadering op zaterdag 6 november jl. ten huize van voorzitter Trudy, na al het evalueren, werd er overwogen waar wij in het magische jaar 2000 voor moesten kiezen. Al snel viel de eensluidende conclusie dat dit diende plaats te vinden "daar waar alles ooit was begonnen."

U begrijpt: IJsselmonde. Een beetje weggedrukt, maar het is er nog, het dorp aan de Maas, met de Adriaan Janszoonkerk en de pastorie, de Boven- en de Benedenstraat met de pittoreske geveltjes en 'Het Hoofd', punt bij uitstek voor een panoramisch vergezicht over de Maas. En vooral niet te vergeten: het naast de Kerk gelegen 'Koetshuis' uit 1679 van de familie Bichon, ooit door mode-freak Theo Sijthoff gebruikt als commercieel centrum voor het etaleren en verkopen van zijn extravagante collectie dameskleding.

Dat de omgeving aan de Bovenstraat ter plaatse van 't Hoofd grotendeels veranderd is, blijkt wel uit deze foto's. Het eerste pand rechtsboven, dat ook op blz. 46 is afgebeeld, is de manufacturenwinkel van C. Bakker. Daarnaast de zuivelwinkel van Van Buren. Voor de kerk loopt de Willem van Gelderweg die aansluit op de Van Hoochstratenweg.

Onder: Een panorama uit 1940 met op de achtergrond (zie witte lijn) Rijksweg 16.

En dan is er ook nog de eeuwige dijk richting Bolnes-Ridderkerk, alwaar de sporen van een rijk scheepsbouwverleden nog steeds niet helemaal zijn uitgewist.

Al met al, beste Sparrebomen, een locatie die met enige fantasie bijna kan wedijveren met het Noord-Hollandse 'De Rijk'.

Waar en wanneer? U hoort het allemaal nog.

Van belang is dat wij als bestuur u op 'de dag van het jaar' in de eerste plaats opnieuw kunnen verzekeren van warmte, comfort en een goed verzorgde lunch. (Eventuele andere opties: Barendrecht, Rijsoord, Heinenoord).

Kees

Voor donateurs die het voornemen hebben hun verzameling familiebladen te laten inbinden:

tot 1 februari 2000

kunt u hierover contacten met Trudy Schipper.

PROMINENTENKABINET

Alfred Antonius (Fred) Sparreboom

Onze penningmeester Fred Sparreboom heeft voor mij iets van een paradijsvogel. Onwillekeurig associeer ik hem daarmee, want als ik aan hem denk zie ik slecht zon en een eeuwigdurende vakantie.

Met andere woorden, het leven lijkt hem gemakkelijk af te gaan; hij lijkt de kunst van het laveren langs gevaarlijke klippen volkomen meester te zijn. Maar een en ander komt natuurlijk door die gedenkwaardige bestuursvergadering op 'de Klepperstee' in Ouddorp, onder het zeil van een voortent waar het letterlijk aan niets leek te ontbreken. Want in het leven van Fred hebben wel degelijk stormen gewoed en daarover praat hij niet graag.

Dat is mij gebleken op de avond die hij ten behoeve van zijn profielschets voor mij heeft vrijgemaakt.

Fred belt op 26 november om 08.15 bij mij aan. Klaagt niet over de uit zijn krachten gegroeide woonwijk waarin mijn 55+ huis nauwelijks te traceren is en zeurt zelfs niet over de modder aan zijn schoenen (ook niet over de modder in mijn gangportaal).

Hij neemt ontspannen plaats om exact te zeggen wat hij kwijt wil.

Geboren op 23 maart 1952 in de Henegouwenlaan te Rotterdam als eerste kind van Leendert Sparreboom en Dirkje Klazina Sparreboom-Mooren verhuist hij na de watersnoodramp met zijn ouders naar Bergen op Zoom, alwaar in 1955 een tweede kind wordt geboren; voor Fred zusje Irene. Fred bezoekt er de kleuterschool, volgt een jaar lager onderwijs en dan alweer, in 1958, opnieuw een verhuizing. Ditmaal naar Vught, in verband met de overplaatsing van zijn vader die beroepsmilitair is.

"En toen," zegt Fred, "na de lagere school naar de Mulo, in Den Bosch, en eerlijk gezegd ging dat allemaal niet goed. Ik heb er twee jaar vol gemaakt en ben toen naar het LEAO, het Lager Economisch en Administratief Onderwijs gegaan. Heet nu LBO. Daar zag ik kans mijn diploma te halen, inclusief mijn middenstand. En op 16-jarige leeftijd aan het werk bij een automobiel- en tweewielerbedrijf in Den Bosch."

"Dus tot nu toe nog steeds allemaal onder de Moerdijk," recapituleer ik. "Wanneer kwam Rotterdam weer in beeld?"

"Ja, dat was in '69. Vanwege heimwee van mijn moeder. Mijn vader was al overgeplaatst naar de Koninklijke Luchtmacht op de vliegbasis Gilze-Rijen. En destijds gold voor ambtenaren die voor hun pensioen stonden dat zij naar hun geboorteplaats terug mochten keren. Rotterdam dus."

"En jij? Werk gevonden?"

"Zeker. In 1970 bij een automobielbedrijf in Rotterdam-Schiebroek."

"Spiering?"

Fred kijkt verwonderd op.

"Ja, Spiering, in de Meidoornhof, achter de Peppelweg. Waarom veronderstel je dat?"

"Omdat Spiering in het betrekkelijk kleine Schiebroek een grote naam was. Verkochten Simca's. Zijn later overgestapt op een Japans automerk. Toyota, als ik me niet vergis."

"Klopt," zegt Fred, "maar wat was jou relatie met die firma?"

"Ik deed al hun reclamewerk. En later ook dat van hun cliënten."

"Stuyvers," weet Fred zich te herinneren.

"Ja, Stuyvers. Toen een nieuwkomer in de wereld van ramen lappen en vloeren dweilen. Nu een van de grootste schoonmaakbedrijven van Nederland."

"En intussen opgeslokt door Vendex, of een andere gigant."

Zo ziet u maar weer, waarde Sparrebomen, dat de wereld doorgaans kleiner is dan we vaak veronderstellen. Ik weet zeker dat wij met alle mensen die ons omringen ergens een raakvlak hebben. Oke, we hebben allemaal een neus, een huis en een mening, maar dat bedoel ik niet. Wat ik bedoel is, dat indien een gesprek met wie dan ook maar lang genoeg duurt, er ergens wel een gebeurtenis wordt aangeboord die direct of zijdelings met beiden van doen heeft of heeft gehad. En als u beweert dat u ooit dagenlang met iemand heeft geconverseerd en desondanks geen raakvlakken hebt bespeurd, dan bent u te vroeg met converseren gestopt.

"Zelf in dienst geweest, Fred?"

"Dat ben ik ja. Ofschoon ik aanvankelijk gewogen was en te licht bevonden werd. Maar na een jaar kon het er mee door. Moest toevallig opkomen in de kazerne in Den Bosch, waar mijn vader zijn taak als militair verpleger had uitgeoefend. Vandaar naar 't Harde, terwijl ik notabene, Den Haag had aangevraagd, omdat mijn vader toen al ernstig ziek was! Ik werd soldaat-schrijver, een beetje in het verlengde van mijn opleiding. 1974: groot verlof. Heb nog geprobeerd als beroepsmilitair onder de wapenen te blijven, maar dat is niet gelukt."

"En dus?"

"Weer terug naar mijn eerste werkgever in Rotterdam. En nu als administratief en commercieel medewerker."

"Wat hield dat in?"

"Wat hield dat in. Mij bezighouden met de verkoopadministratie en zorgen dat de verkochte auto's, nieuw of gebruikt, op de geplande dag van aflevering klaar stonden."

"Je vader was nog steeds ziek?"

"Ja. Hij overleed in 1975. Helaas."

Irene en Fred.

We stoppen even, roken een sigaret en vinden dat niet-rokers tegenwoordig te veel over sigarettenrook zeuren. Maar dat komt natuurlijk omdat wij zelf nog niet zijn gestopt.

"En nu," zeg ik in de laatste blauwe walm die oplost maar toch wel ergens blijft, "... nu komen we zo langzamerhand in de buurt van het werk dat met scholen en onderwijs te maken heeft. En werk dat je nog steeds doet."

“Ja,” zegt Fred, “en dan zitten we al in ’79. Een familielid was leraar aan de Kweekschool voor onderwijzers in de Rotterdamse Hofstedestraat in het oude Westen. Hij heeft er voor gezorgd dat ik er als hulpconciërge een start kon maken. 1979 was een slecht jaar in de autobranche; ik wilde mijn bakens verzetten, solliciteerde bij de RET naar een baan als buschauffeur en daar werd ik voor afgewezen. Dus kwam die uitnodiging van de Kweekschool op een zeer gunstig moment. Nou, en over die Kweekschool weten Trudy en Klaas ook wel het een en ander te vertellen. Waar waren we? 1979. In 1980 ben ik verhuisd naar Nieuwerkerk aan de IJssel. Eengezinswoning. En om nu een wat grotere sprong te maken: in ’84 werd het weer Rotterdam, de toen nog splinternieuwe wijk ‘Oosterflank’. Mijn zus Irene woonde er al. En toen in datzelfde jaar de Pedagogische Academie ook naar de Oosterflank verhuisde, ja, toen zat ik wat afstand werk-wonen betreft, wel heel erg gunstig. Nog geen tien minuten lopen.”

“Je vrouw Ineke, wanneer heb je haar leren kennen?”

“Eind ’85. Zij volgde EHBO-lessen bij ons in het gebouw, we kwamen aan de praat, dus van het een kwam het ander. In 1986 zijn wij gaan samenwonen, in de Oosterflank. In ’88 zijn wij getrouwd, en in ’89 is onze dochter Laura geboren. Later zouden wij in Rotterdam-Alexanderpolder goedkoper gaan wonen.”

Ineke en Fred met hun Laura.

Fred heeft het nog niet echt over zijn hobby's gehad. Ik vraag hem er naar, en eigenlijk is dat overbodig, want het is intussen genoegzaam bekend dat hij naast zijn passie voor Ineke en Laura, zijn hart aan 'De Klepperstee' in Ouddorp heeft verpand.

“Toen Laura een jaar was,” licht hij toe, “hebben wij een vouwwagen gekocht. Kamperen leek ons leuk. Niet lang daarna konden wij een tourcaravan overnemen. En die caravan, inclusief grote voortent, tafelkoelkast en ... nou ja ... noem maar op. ... die staat nu op een vaste plaats op de camping. Vanaf eind maart tot half september is dat in feite ons tweede huis. Al onze vrije dagen en al onze vakanties brengen wij er door. En dat zijn er niet zo weinig, want iemand bij het onderwijs heeft met een veertig-urige werkweek maar liefst zeven en veertig verlofdagen. Me vervelen? Dat doe ik nooit. Er is altijd wel iets te doen. Bovendien staat mijn moeder er ook met een caravan, en die ziet best kans mij regelmatig van klusjes te voorzien.”

“Je komt over als een tevreden mens,” moet ik concluderen, “werk en vrijetijdsbesteding lijken bij jullie perfect in evenwicht.”

Fred knikt. “In ’98,” zegt hij, “ben ik met mijn werk naar de binnenstad van Rotterdam verhuisd. Wij zijn nu gevestigd in het voormalige pand van Hudig en Veder. En daarmee is mijn

takenpakket toch wel aanzienlijk uitgebreid. ‘Algemeen onderwijsassistent’ heet ik nu, hetgeen inhoudt dat ik roosters moet maken, dat er lokalen beschikbaar zijn en dat alle ingrediënten die met tentamens te maken hebben op de juiste bureau’s van de juiste personen belanden. Maar .. voor mij is vrije tijd zeker zo belangrijk.”

“En onze stichting?”

“Lid sinds 1990. En penningmeester sinds 1 januari 1998. Leuk om te doen. Vooral het stoeien met de computer gaat mij steeds beter af.”

Ik moet het hem nageven. Fred is een perfectionist. Je ziet gewoon aan zijn cijfers en zijn getallen dat hij er plezier in heeft om mooie en kloppende overzichten te maken.

Om tien uur nemen we afscheid.

Ik weet zeker dat hij op de terugweg naar huis nergens verkeerdt zal rijden.

Waarde Sparrebomen, met een man als Fred moeten we zuinig blijven omspringen.

Kees.

Financieel Overzicht 1998

Ontvangsten

Saldo 01-01-98	1460,42
Donaties	2975,--
Extra giften	471,75
Bijdrage Rëunie Brielle	2250,--
Verk. Glaswerk	115,75
Van Plusrekening	1000,--
Rente Giro rekening	5,28

Totaal 8278,20

Uitgaven

Familieblad	1872,86
Portokosten	1648,50
Kamer van Koophandel	82,39
Lidmaatschap Geneal. Ver.	95,50
Geneal. Onderzoek	480,--
Acceptgirokaarten	209,15
Kosten Rëunie Brielle	2437,90
Afscheid Oude Bestuur	220,--
Saldo Giro per 31-12-98	1231,90

Totaal 8278,20

Plusrekening Familiestichting Sparreboom

Ontvangsten

Saldo 01-01-98	1718,76
Rente	45,06

Totaal 1763,82

Uitgaven

Naar giro rekening	1000,--
Saldo per 31-12-98	763,82

Totaal 1763,82

Van de 136 donateurs die de Familiestichting heeft, hebben in 1998 115 hun donatie via de toegezonden acceptgirokaart voldaan.

FAMILIEBERICHTEN

Bijzonder blij zijn wij met de geboorte van

MATTHIJS ADRIAEN

19 augustus 1999

Luuk Sparreboom en Anneke Bloemhoff
Stephan

Helaas ontvingen wij onderstaande berichtgeving uit Winterswijk net iets te laat om er in de zomereditie melding van te maken.

Willem en Leny van den Bos – Sparreboom

maken bekend dat het op 17 oktober 1999
50 jaar geleden is dat zij een 'grote stap' ondernamen
door elkaar trouw te beloven in voor – en tegenspoed
(dat is gelukt)

Willem van den Bos schrijft ons op 20 augustus 1999:

Beste Kees en Ingrid,

Op 17 augustus was het 50 jaar geleden dat ik, Wim van den Bos, in het huwelijksbootje stapte met Leny Sparreboom, dochter van Pleun en Victoire.

Op onze kennisgeving van ons huwelijk stond destijds o.a: 'De Grote Stap' wordt ondernomen' etc. De huwelijksvoltrekking vond plaats in het Rotterdamse stadhuis om 11.00 uur, gelijktijdig met nog zo'n 14 stellen, dus massawerk. Het was allemaal een beetje armoedig toen. We hadden 1 auto gehuurd, voor ons en de getuigen, voor de somma van 25 gulden en de rest moest maar met de tram van de Chr. de Wetstr. naar het stadhuis. Dit even in het kort.

Nu hebben we het anders aangepakt, te weten:

Een advertentie in het huis aan huisblad. De burens hadden een ereboog aangebracht enkele dagen voor de 17^e en daar moest dan even op gedronken worden.

Onze kinderen & kleinkinderen (18 personen) nodigden ons op 21 augustus jl. uit voor een diner en op 22 augustus, zondagmorgen, werd er nog eens aandacht aan besteed in de "eredienst" van het Apostolisch Genootschap waartoe wij behoren.

's Middags op dezelfde dag tussen 16.00 en 18.00 uur hadden we een receptie in Restaurant Wemelink in Winterswijk.

Ons huwelijk is nog springlevend en gaan graag samen verder.

Willem en Leny v/d Bos

Wij hopen van harte dat deze wens in vervulling gaat. Indien mogelijk: stuur ons wat foto's op van die gedenkwaardige dag. Zeker de moeite waard er onze voorjaarseditie mee op te sieren. En als de gezondheid het toelaat: kom in 2000 weer naar de reunie. We hebben jullie gemist!
Red.

Overleden Ridderkerk 27 oktober 1999:

Pieter Sparreboom

in de ouderdom van 79 jaar.

Hij was gehuwd met Adriana Sparreboom-de Vries

Na een moedig gedragen lijden, maar dankbaar dat hem verder lijden bespaard is gebleven, hebben wij toch nog onverwacht afscheid moeten nemen van mijn innig geliefde man, onze lieve vader, schoonvader, opa, broer, zwager en oom

Willem Hendrik Keur

in de leeftijd van 59 jaar

Janna

Richard en Wilma

Ricardo

Marja en Michel

Naomi

Tristan

en verder familie

*Je hebt veel moeten lijden,
het was soms niet om aan te zien.
Dan bid ik God, je te bevrijden,
genadig naar je om te zien*

*Je lichaam is zo smal geworden.
Dat ik er al je pijn in las.
Het is als bij rozen die verdorren,
een schaduw van wat je was.*

*Ik kus nog eens je koude wangen
en streel nog eens je koude handen.
Dat God je zal ontvangen.
Daar waar geen pijn je kracht verbrandt.*

22 september 1999

Wij zullen altijd van je blijven houden.

*De Heere is mijn Herder,
mij zal niets ontbreken.*

Psalm 23:1

In dit geloofsvertrouwen is van ons heengegaan onze lieve vader, groot- en overgrootvader

Pieter Sparreboom

weduwnaar van Johanna Berrevoets

in de ouderdom van 91 jaar.

Wim en Nel

Kees en Dana

Leny en Dirk

Nel en Ad

kleinkinderen

en achterkleinkinderen

Ridderkerk, 6 september 1999

Overleden. Op 6 september is van ons heengegaan Pieter Sparreboom uit De Riederborgh. Hij is 91 jaar geworden. Drie jaar geleden moest hij zijn vrouw missen. Nu kwam er nog vrij plotseling een einde aan zijn aardse leven. Dhr. Sparreboom was een bezige bij. Ook in het verzorgingshuis bezig met knutselen, figuurzagen... noem maar op. Hij was actief bij het zangkoor, las graag een gedicht, nam het woord. Dat deed hij graag! Een man ook die wist bij Wie hij het zoeken moest, bij God. Heel zijn leven is hij ermee bezig geweest: zondagsschool, ouderling, z'n hart lag er helemaal in.... Toch kende hij ook strijd... Als je naar jezelf ziet dan kan die bange vraag er zijn: wie ben ik dat God mij genadig zal zijn. En die worsteling had hij ook op z'n sterfbed, maar hij kon en mocht zich overgeven aan de Here die onze Herder is. De begrafenis heeft vrijdag 10 september jl. plaatsgevonden. De familie wensen we kracht en troost toe.

(C.C.)

DE VERRASSING

Cadeaus & Interieuraccessoires

U moet naar een verjaardag of u bent zomaar op zoek naar een origineel cadeautje voor familie, vrienden, kennis of uzelf, maar slagen ho maar! Kent u dit gevoel. Nou ik wel.

De afgelopen jaren heb ik heel wat afgereisd en ben ik aardig wat verrassende mooie en leuke snuisterijen tegengekomen waarvan je kan zeggen: "dat is weer eens wat anders, en ook leuk om weg te geven". Altijd heb ik gedacht: "hier moet wat mee te doen zijn". En eindelijk is het dan zover.

Op 2 oktober 1999 heeft Sylvia Sparreboom "De Verrassing" geopend, een winkel waarin men allerlei cadeaus en interieuraccessoires voor elk budget kan vinden uit diverse landen. Zoals o.a. unieke sieraden uit Polen, beelden uit Zimbabwe, aardewerk uit Mexico, aromalampjes uit Nepal en geurolie uit Nederland. Verder is er divers glaswerk te vinden en vooral de zoutkristallen verlichting, gewonnen uit de zoutmijnen van Polen, is zeker de moeite van een bezoekje waard.

Nieuwsgierig? Ga gerust even langs bij Sylvia Sparreboom,

14 oktober 1974 Gouden Jubileum 14 oktober 1999

Wilma Sparreboom

Dit 25 jarig jubileum bij Combiwerk te Delft viel samen met
de Verloving van

Wilma Sparreboom en Hans Teulen

Gevierd op 16 oktober 1999

*Onze gelukwensen
voor Wilma en Hans*

Red.

OPA SPARREBOOM

Denemarken 7 september 1999.

Om 20.30 uur gaat de telefoon in onze vakantiewoning in Middlefart. De eerste seconden staren we verbaasd naar de telefoon in het halletje en besluiten dan toch maar aarzelend om het opeens dreigende geval op te pakken. "Met John Daas", hoor ik mijn man zeggen. "Hallo" hoor ik en verder alleen maar een somber "ja, hier komt ze". "Nee", schiet het door me heen, 'er zal toch niks zijn met'. Het is mijn vader. Er moet iets ergs aan de hand zijn, want anders had hij ons nooit tijdens onze vakantie gebeld. ".....Ing,ik weet niet hoe ik het je moet vertellen, maar opa is gisteren overleden".

Mijn vader probeert me rustig uit te leggen wat er de afgelopen dagen is gebeurd, maar het kost me moeite om mijn gedachten en mijn tranen in bedwang te houden. Er schiet een brok in mijn keel die ik de eerstkomende tijd niet meer weg kan slikken. 'Hoe kan dat nou' schiet het door mijn hoofd. De afgelopen tijd ging het, zij het met ups en downs, toch goed met opa. Oké, hij was dit voorjaar 91 jaar geworden, maar dan nog; opa is al 31 jaar een deel van mijn leven en tegen beter weten in denk je dat je nog heel lang een (zijn) kleinkind zal blijven.

Maar ik ben geen kleinkind meer, daar ik in de afgelopen jaren de beide opa's en oma's heb moeten teruggeven aan God. Troostend is dat ik mag geloven dat ik ze ooit nogmaals in mijn armen mag sluiten. Ze hebben namelijk veel voor me betekend en mag nog graag aan ze terugdenken:

Oma Koorevaar met haar lange grijze haar-in-knot, met haar lange blauwe regenjas op de tribune van het zwembad zwaaiend, ook met eindeloos veel spelletjesgeduld, was nooit te beroerd om ons een handje te helpen en dan die stralende lach als ze mij en mijn zus weer zag.

Opa Koorevaar met zijn vlam-in-de-pijp (opa bemerkte namelijk door zijn slechte gezichtsvermogen niet dat hij, bij het ontsteken van zijn pijp, soms letterlijk een ware vuurzee uitblies; gevolg was dat de meeste overhemden zwaar geperforeerd waren), ook weet ik nog hoe hij vroeger met zijn grote handen zo teder een van mijn konijntjes kon aaien, maar bovenal denk ik met veel respect terug aan zijn enorme geduld, zijn berusting in de vele dingen die in het leven op zijn pad zijn gekomen, en nog zoveel meer.

Oma Sparreboom. Als ik aan haar terugdenk dan zie ik haar nog zitten met een breikous, die zij met alle liefde voor de familie breide (hoeveel sokken ze in de loop der jaren heeft geproduceerd, is naar mijn idee door niemand in te schatten). Ze was altijd attent en verzuimde nooit je te prijzen over bijvoorbeeld je kleding dan wel je nieuwe kapsel. Oma was pas tevreden als ieder lid van de familie tijdens verjaardagen dan wel nieuwjaarsdag aanwezig was en zich volpropte met allerhande lekkers wat ze op een wel heel grote tafel midden in de kamer had uitgestald. En bij het afscheid na een bezoek kreeg je niet alleen een dikke (natte) smakkerd, maar een goedbedoelde, liefkozende, maar soms oh zo hard aankomende klets in je gezicht. Dat was oma ten voeten uit.

... geliefde bezigheid: samen met oma op een terras in de zon.

Opa Sparreboom. En over deze speciale opa wilde ik eigenlijk wat meer vertellen. Ik denk dat menig bezoeker van de familiedagen zich deze persoonlijkheid nog wel voor de geest kan halen. Een statige man met grijze hoed en degene die een aantal jaren het cadeau voor de oudste aanwezige in ontvangst heeft mogen nemen. Altijd goedlachs en in voor een geintje. Wat de laatste jaren ook kenmerkend was aan opa waren de krukken die hij bij het 'lange afstandlopen' ter hand moest nemen. Hij was al van verre hoorbaar dan wel waarneembaar. Zo kan ik mij nog een incidentje van niet eens zo heel erg lang geleden herinneren.

Opa bracht meestal een bezoek aan een van de weinige happenings in ons dorp, namelijk de paardenmarkt. De laatste jaren was hij alleen nog maar te vinden op een bankje ergens langs het circuit van 'le tour d'Alblasserdam', maar als hij zich goed genoeg voelde mocht hij zich graag tussen het gepeupel bij de marktkraampjes begeven. Daar kwamen wij dan wel eens onverwachts opa tegen, maar het door ons roepen en gedag zwaaien naar opa hadden we beter kunnen laten. Toen opa ons namelijk signaleerde moest er natuurlijk van zijn kant ook enthousiast teruggezwaaid worden, maar volgens mij vergat hij prompt dat hij een tweetal lange stokken vasthield. Gevolgopa maaide zijn omstanders bijna tegen de vlakte

Als aan opa Sparreboom wordt teruggedacht, komen er diverse dingen naar voren:

Timmeren/knutselen: opa mocht graag vele soorten houtsnijwerkjes maken, o.a. poppenhuizen, allerhande figuurzaagwerk en gebruiksvoorwerpen voor in huis. Eigenlijk te veel om op te noemen. Dat heeft hij ook tot het laatste moment gedaan. Later hoorde ik van mijn vader dat opa die bewuste zaterdag voor opname in het ziekenhuis nog geknutseld heeft. Het half afgemaakt werkstukje en al zijn gereedschap lagen nog klaar om zo weer verder te kunnen gaan met waar hij gebleven was. Krijg je toch een brok van in je keel als je zoiets ziet.

Humor: zoals gezegd was opa altijd in voor een geintje en mocht dan ook graag ieder lid van de familie en kennissenkring een keertje plagen. Met opa kon je samen het gezelschap om je heen vergeten en dan hartelijk lachen om geintjes van niks die over en weer werden gemaakt. Tante Nel vertelt ook dat zij en opa vaak weinig woorden nodig hadden om elkaar te begrijpen. Leuk om zoiets te horen, want dat herken ik ook in de band die ik met mijn eigen vader heb. En volgens mij is het plagen ook genetisch bepaald. Om een voorbeeld te noemen: het zou me niets verbazen als mijn vader dat geintje met 'het dubbeltje op je voorhoofd' van mijn opa heeft overgenomen. Voor degenen die het niet kennen, ging dat als volgt: pa drukt een dubbeltje (niet al te hard) tegen het voorhoofd van kind, kind denkt dat dubbeltje nog op het voorhoofd zit, pa belooft plechtig dat als het je lukt om het dubbeltje er af te laten vallen, zonder handen (!), je het muntje mag behouden, kind weet niet hoe dat moet, pa adviseert met de kin op de tafel te stoten (eerst zacht en dan toch wat harder). Gevolg: kind vertrouwt papa (nog) onvoorwaardelijk en heeft dus uiteindelijk zere kin en geen dubbeltje. Hoe is het toch mogelijk dat je daar als kind geen deuken wat betreft je ouders aan overhoudt. Bijna net zo erg als vertellen dat sinterklaas dan wel kerstman echt bestaat en dit bij twijfel van datzelfde goedgelovige kind nog vele jaren met overtuiging weten vol te houden. (Afijs, hoe inconsequent, want inmiddels gelooft mijn zoon in Sinterklaas en dat 'dubbeltje' zal ook niet lang meer duren).

Oorlog: mijn vader heeft nog diverse herinneringen aan de oorlogsjaren, hoewel ze niet allemaal duidelijk voor de geest te halen zijn. In ieder geval kwam voor opa (en natuurlijk ook voor oma) zeker in die tijd het welzijn van zijn gezin op de eerste plaats. Heel veel moeite en zelfs dreigend gevaar voor eigen leven hielden hem niet tegen pogingen te ondernemen om zijn vrouw en kinderen van voedsel en warmte in de winter te voorzien. Opa ging daarvoor lopende de Barendrechtse brug over om in het ondergelopen land aardappelen te rooien, waarvan nadien de kwaliteit voorspelbaar was. Ook ging hij daar op brandhout uit. Zo waren er palen in het land geplaatst die moesten voorkomen dat er parachutisten zouden landen. Die palen werden dan vakkundig door opa omgezaagd en meegenomen. En dat te weten dat hier wel de doodstraf op stond!

En dan de trip naar Zwolle. Op de fiets met massieve banden en teruglopend met een zak aardappelen tussenin en een koffertje met brood achterop. Om maar niet te spreken van de controleposten onderweg en op de brugovergangen. Het kon gebeuren dat onderweg alles weer werd afgenomen, maar dit keer kwam hij er gelukkig mee thuis. Dan vraag je je af hoe iemand zo ondervoed als opa toen was, een dergelijke prestatie kan volbrengen. Hoewel heel veel dingen op de achtergrond geraken doordat het al zo lang geleden is, is het mijn vader altijd bijgebleven dat zijn moeder (mijn oma dus) toen een homp brood in plakken sneed en zei: "En nu eten!"

*"Opa" (2^e van
rechts) met
broers in de
jaren '50*

Werk: ook de jaren voor de oorlog gingen niet altijd van een leien dakje. De werkeloosheid in die jaren is ook aan mijn opa niet voorbijgegaan. Alle nog beschikbare baantjes waren in die tijd welkom. Zo heeft mijn vader hem vaak horen vertellen over het sjouwen met balen rijst. Geen baaltje zoals nu in de supermarkt, maar een gemiddelde van waarschijnlijk rond de 100 kilo per zak. En zo de hele dag uit het schip naar boven en dan de loods in lopen. Wie zou zich daar nu nog een voorstelling van kunnen maken.

Na de oorlog is opa gaan werken in een smederij aan de andere kant van de stad. Mijn opa woonde toen met zijn gezin in het tuindorp 'De Vaan' en de zaak bevond zich in de buurt van het Marconiplein in Rotterdam. Vervoer was in die tijd zeer gebrekkig, dus er zat niets anders op dan te gaan lopen. Ieder die ter plekke bekend is kan zich een voorstelling maken hoe lang je daar over doet. In ieder geval uren. En dan te weten dat de werkdag iets langer was dan nu (en 6 dagen per week) en daar bovenop maar een dag of 10 vakantie.

Later is opa gepromoveerd tot voorman in de smederij van Boele te Bolnes, welke functie hij tot aan zijn pensionering heeft kunnen vervullen.

Brommerongeluk: toen het maatschappelijk gezien steeds beter ging werd er naast een TV ook een rode brommer aangeschaft, waarop opa en oma samen het hele land doorkruisden. Helaas achtervolgde hen ook daar het noodlot en in juli 1975 werden opa en oma door een auto aangereden. Een lange revalidatie volgde, eerst samen op een kamer in het ziekenhuis en later een verpleeghuis voor oma. Begin 1977 waren ze zover opgeknapt dat ze met de nodige hulpmiddelen weer samen thuis konden wonen. Ondanks deze handicap zijn opa en oma altijd dingen blijven ondernemen en sloegen ze geen verjaardag over van al die achter-/klein-/kinderen. Overigens aardig om te vermelden: opa wist van alle eigen en aangetrouwde nazaten feilloos de verjaardagen op te noemen. Met zijn sterke geheugen op het gebied van het onthouden van datums in welke zin dan ook heeft hij ons altijd verstoeld doen staan. Zeer knap, heb ik absoluut niet geërfd.

Opvoeding: opa wordt door zijn kinderen herinnerd als iemand waar je ontzag voor had. Als er ondeugende streken uitgehaald werden, was het nooit nodig om een opvoedkundige vee uit te delen, maar was de doordringende blik van opa voldoende om te gehoorzamen. Maar opa was als vader ook een rechtvaardig man die als hij het ergens niet mee eens was dat dan ook duidelijk kenbaar maakte. Zijn dochter Leny (mijn tante) weet zich nog een voorbeeld te herinneren uit haar jeugd. Zij was een keer 's avonds te laat thuis gekomen en werd door opa direct bestraft door haar naar bed te sturen. Hiervan kreeg opa echter enige tijd later spijt en kwam naar boven om met zijn dochter e.e.a. uit te praten. Het was weer goed en er kon door beiden weer rustig geslapen worden.

Praten was overigens iets wat opa graag deed. Wat we ons nu echter niet meer voor kunnen stellen is dat het in de tijd dat mij vader, oom en tantes nog kleine kinderen waren het door opa absoluut niet op prijs werd gesteld dat er onder het eten gesproken werd. En dat gebeurde dus ook niet.

Mijn tante Nel, de jongste zus van mijn vader, vertelde verder dat zij samen met haar zus Leny bijna iedere morgen een soort wedstrijd deden wie het eerste beneden was om, terwijl opa aan zijn ontbijt zat, bij hem op schoot te klimmen. Ze hadden er nooit bij stilgestaan dat hij misschien wel eens rustig alleen zou willen eten op zo'n vroege morgen vlak voordat hij naar zijn werk ging.

Als mijn tante Nel thuis kwam uit school met allerlei verhalen, wat dan ook, kon ze ze altijd bij hem kwijt. Nooit vond opa iets raar. Mijn tante zei haar vader vroeger als bijna volmaakt te zien (wie niet, zou ik haast willen zeggen). Pas als je zelf ouder wordt ontdek je dat je ouders ook hun zwakheden hebben, zoals je ze zelf nu ook hebt. Maar zij heeft steeds ervaren, ook toen haar vader ouder werd, dat hij iemand bleek te zijn die altijd goed kon luisteren. Menig maal werd zijn wijze raad opgevolgd, waar zijn kinderen tot op de dag van vandaag nog hun voordeel mee kunnen doen.

Albert Heijn: klinkt raar, maar ook de naam van deze winkelketen doet aan opa en oma denken. Waarom? Omdat het daar zo lekker gratis koffiedrinken is. Dus daar was opa met enige regelmaat te vinden.

Oma: na het overlijden heeft hij ondanks het gemis, toch de draad weer opgepakt. Dochter Nel: ondanks het grote verlies heeft niemand ooit het gevoel gehad naar een oude eenzame man te gaan en hebben we ondanks alles toch nog een fijne tijd met hem gehad.

Geloof: opa en oma hebben (zoals ook blijkt uit De Kerstgedachten in dit nummer) de kinderen grootgebracht met de Bijbel, maar zij hebben dit nooit als een dwang ervaren. Hoewel hij een rotsvast vertrouwen in het geloof had en hierover graag mocht vertellen, heeft opa toch ook de nodige strijd hierin gekend. Maar voor de kinderen is het duidelijk dat hij nu daar mag zijn waar hij altijd al heeft willen wezen. In de hemel, terug bij oma.

Om dit te kunnen schrijven heb ik mijn vader, oom en tantes gevraagd om een stukje over opa's leven op papier te zetten. Hen wil ik langs deze weg bedanken en afsluiten met de woorden die mijn vader over zijn vader schreef:

'De lange werktijden, korte vakanties, lange afstanden lopen, hard werken, jaren gehandicapt en een leven vol vrijwilligerswerk en dan 91 jaar worden! Maar er is meer. Veel meer. Gebeurtenissen die nu niet verteld kunnen worden dan wel vergeten zijn. Over iemand die de meest turbulente eeuw van de geschiedenis heeft meegemaakt (twee wereldoorlogen), moet het niet moeilijk zijn om een boek vol te schrijven.'

Wie weet

Ingrid Daas-Sparreboom

REISVERSLAG (slot)

In de vorige editie is het reisverslag geëindigd met de vraag van Joy of de metro nog gehaald zou worden.

Mijn vriend bestudeerde zijn wijzerplaat en kwam tot de conclusie dat wij het niet zouden redden. Deze laatste opgave van de N.S. was niet de gemakkelijkste, want een taxi vanaf Rotterdam naar onze woonplaats zou een dure aangelegenheid worden. En dat, terwijl de Zomertoer nu juist zo voordelig was.

Ik begon erg nieuwsgierig te worden naar wie het brein achter deze survivaltoer zou zijn. In elk geval iemand, of waarschijnlijk een heel team, met veel fantasie.

"Als we een taxi moeten nemen, schrijf ik daarna een brief naar de N.S. met een kopie van het taxibonnetje om de rit te declareren," opperde ik.

Mijn vriend knikte, maar niet erg overtuigend.

"Ik denk," zei hij bedachtzaam, "dat ze toch een directer oplossing verlangen. Misschien moeten we in Rotterdam meteen een stationschef aanschieten."

Leek me een prima idee. Flexibiliteit, snel reageren, stressbestendigheid, dat waren de vereiste eigenschappen die de N.S. in de moderne zigeuner wilde herkennen. Ook deze allerlaatste hindernis zouden wij met allure nemen.

Tot Rotterdam hoefden we echter niet te wachten, want de controleur verscheen.

Mijn vriend liet onze kaarten zien, alsmede onze troefkaart waardoor de controleur meteen opgezadeld werd met het dilemma van de gemiste laatste metro. Altijd handig een probleem terug te spelen.

Hij redde zich er subliem uit, deze controleur. Zou meteen, in Gouda, zou hij verder reizen met het treingedeelte dat richting Den Haag ging.

"Helaas" kon hij niets voor ons doen, maar..... hij zou in allerijl een collega op de hoogte stellen die spoorwegs naar ons toe zou komen om een en ander te regelen.

U begrijpt, lieve lezer, dat wij na Gouda die collega nooit hebben gezien.

O.K., een laatste trucje waar wij niet mee zaten.

"Als we geen Chef kunnen vinden in Rotterdam?," bedacht ik op de valreep.

"Nee, die staat er echt. Geloof me, die hebben ze daar heus wel neergezet," stelde mijn vriend me gerust," Er moet toch iemand zijn om de niet-gestresste-reiziger te noteren. Nee, we halen de eindstreep."

Op het perron in Rotterdam was geen pet te bekennen, maar toen we beneden kwamen, stond Hij er. Rode pet met baard.

Kalm liepen we op de man toe.

"Ik heb een vraagje," begon mijn vriend.

Even verwachtte ik dat de man zou zeggen: "Houden zo!" en zou wegwandelen, maar nee..., hij hoorde ons verhaal aan en wij moesten naar een plek in het stationsgebouw op hem wachten. Hij zou direct naar ons toe komen. Dat deed hij inderdaad.

Nogmaals ons verhaal waarna hij een bonnenboekje pakte. "Komt u maar mee."

Wij volgden hem richting taxistandplaats en voor we het beseften, zaten we heerlijk riant in een prachtige Mercedes. Twee meisjes die ook de eindstreep hadden gehaald, maar hun aansluiting naar Ridderkerk gemist, mochten ook mee.

Wat fantastisch dat de hoofdprijs een taxi naar huis was, en de spoorwegen hadden gezorgd voor een zeer onderhoudende chauffeur die bedreven bleek in het vertellen van verhalen. Hè, hè.. wat relaxed.

Weer helemaal bij de tijd luisterden we naar de taxiritverhalen over erg-ver-weg vanwege gemiste aansluitingen die door de in scène gezette N.S.-bloopers het uiterste van de betreffende reiziger vergde.

Zoals die Europarlementariër met kernkop (kaaskop, blotebillengezicht... maar een Kernkop??, schoot even door me heen), die de T.G.V. naar Parijs niet haalde omdat die trein ook een Hoge-Snelheids-

Klok scheen te bezitten en twee minuten eerder dan gepland, was vertrokken.

Euroman zat met dead-line i.v.m. vergadering op top-niveau. Maar ook deze man werd meegenomen door de stationschef die een Hoge-Snelheids-Taxi voor hem uitzocht.

"Breng deze man naar Parijs."

Onderscheid maakt men daar tussen de rails niet, dat ziet u. Iedereen die de stationschef haalt na zo'n af en toe ingelaste test-case, waaruit moet blijken dat men als reiziger voldoet aan de vooral Psychische eisen die gesteld worden, krijgt een taxi. Of het nou de Koningin is die nog net de achterlichten van haar Gouden Koets ziet verdwijnen of Jopie Gewoon van driehoog-achter die de fietsenstalling op slot vindt.

Om één uur 's nachts tolden wij het huis van mijn vriend binnen, waar wij eerst koffie zetten om onze overwinning te vieren.

"Zondag weer, hoor, anders durven we niet meer," grapte hij al slaperig toen wij bijna bewusteloos in bed lagen.

"Heerlijk," geeuwde ik, "nòg een dag avonturen. Spannend hè?"

"Hmmm," snurkte hij, "je krijgt ontbijt op bed, fijn?"

"Hmmm," sliep ik al.

Onze derde reisdag naar Enkhuizen, Hoorn, via Purmerend naar de Rijk en vandaar naar Amsterdam is als een trein verlopen.

In het najaar durfden wij dan ook de Thalys te nemen voor een lang weekend Parijs. Uit, ben je er in drie uur. Thuis... zou volgens bepaalde wetten van de logica dezelfde tijd in beslag moeten nemen.

Waren wij toch die wet van meneer Murphy helemaal vergeten!!!!

De laatste avondtrein vertrok om 19.00 uur vanaf Gare du Nord, zodat wij om 22.00 uur op Rotterdam C.S. hadden kunnen staan.

Enfin... vanaf Breda bracht een omleiding via Tilburg en Utrecht, waar we moesten overstappen op een trein naar Rotterdam die op perron 5A zou staan en zich dus op een ander perron bevond, ons naar Rotterdam C.S., nadat we eerst nog even waren uitgestapt voor hij vertrok omdat het voorste deel in Gouda richting Den Haag zou reizen en wij naar het achterste gedeelte moesten rennen om te voorkomen dat wij ergens zouden arriveren waar geen metro was om misschien te missen.

Om 24.00 uur tuimelden wij wat verwezen de laatste metro binnen.

Niet lachen!!!

Volgend jaar willen we een weekje naar Rome.

Ik denk dat we een voetreis boeken.

CORNELIS JANSZOOM SPARREBOOM

Het leek ons een goede zaak om het boeiende verhaal van Jan over een grote Sparreboom uit de Gouden Eeuw onverkort in ons blad af te drukken. Hierbij dus.

Red.

We schrijven het jaar 1631.

Ten huize van Jan Claeszoon en zijn vrouw Maritgen Harmansdochter heerste vreugde, want hun eerste kind – een zoon – was geboren en zij noemden hem Cornelis. Nog groter was hun geluk toen enige jaren later nog een zoon geboren werd die bij zijn doop de naam Claes kreeg. U weet dat als in die tijd binnen een gezin veel kinderen geboren werden, ook veel van deze kinderen jong overleden. Dus twee zoons die de moeilijke eerste periode overleefden was voor vader Jan Claeszoon zeer belangrijk in verband met het continueren van zijn bedrijf. Hij was een zelfstandige boer met eigen bedrijf in de omgeving van Alkmaar. Maar zoals het soms gaat met ouderlijke dromen: zoon Cornelis liet al vroeg merken weinig heil te zien in dat wroeten in de grond en wilde zijn geluk zoeken in de ‘schone kunsten’. Ik durf te veronderstellen dat dit thuis wel de nodige spanningen opleverde. Kunstenaars in welke hoedanigheid dan ook hadden niet zo’n beste naam: uitspattingen in drank, woeste feestjes met vrouwen van licht allooi, schulden en weinig inkomen, ziedaar het beeld dat de bezorgde ouders voor ogen stond en het feit dat de opvolging van de boerderij wat onzekerder geworden was nu alleen zoon Claes ervoor stond. Het is meer verteld, maar kinderen betekenden in die tijd de oudedagvoorziening, dus de ouders zonnen op middelen op Cornelis te straffen en vonden dat in hun testament, opgesteld te Alkmaar op 12 juli 1655 waarin zij stelden dat al hun bezittingen na hun dood aan hun jongste zoon Claes Janszoon vervielen.

Hoe was het ondertussen met Cornelis vergaan? Op 26 april 1655 werd hij opgenomen in het schildersgilde van de stad Alkmaar. In zo’n gilde kwam je niet zomaar. Eerst moest je een gedegen opleiding volgen, waar veelal stevig voor betaald moest worden. De vraag voor ons is: hoe kwam Cornelis aan dat geld? Toch van zijn ouders of had hij een sponsor? In ieder geval moet hij een goede leerling en vakman geweest zijn, want na het afleggen van een proeve van bekwaamheid werd hij dus op ca. 24-jarige leeftijd in het gilde opgenomen. Voor zijn ouders zal dat wel de bekende druppel zijn geweest die hun emmer van wanhoop deed overlopen, want twee en een halve maand later werd Cornelis door hen onterfd.

Dat hij een goede naam als glasschilder verworven had, blijkt uit zijn opdrachten uit diverse plaatsen in Noord Holland en dat brengt ons op de plaats van de Rijk.

Een van de grootste rampen uit het verleden was brand. Omdat de meeste gebouwen van hout gemaakt waren, koken en verwarmen met soms open vuur geschiedde en de blusmiddelen zeer primitief waren, ging bij een brand vaak veel verloren. Zo ook in het jaar 1654 toen de kerk door brand verloren ging. Omdat de geldmiddelen meestal niet voldoende waren voor de herbouw, werd dan ook een beroep gedaan op de omliggende Christelijke gemeenten, maar in tegenstelling met wat ik op de familiedag vertelde, was de gemeente de Rijk rijk genoeg om de herbouw zelf te financieren. Vanwege de zakelijke relaties schonken een aantal omliggende plaatsen (Purmerend, Monnickendam, Enkhuizen, Alkmaar, Hoorn, Edam en Medenblik) een zichtbare bijdrage in de vorm van een kerkraam, duidelijk voorzien van plaatsnaam en onderin het beeld een fraai stadsgezicht.

De opdrachten van Alkmaar en Enkhuizen gingen naar onze Cornelis. Hij vervaardigde in 1657 deze twee ramen en ontving voor het Alkmaarse raam de somma van f 150,-. Dit raam is door hem gesigeneerd, terwijl dat van Enkhuizen niet van zijn handtekening is voorzien. In de loop der eeuwen zijn er noodgedwongen veel reparaties verricht en zo hij ook hier zijn handtekening geplaatst heeft, kan het daarom verdwenen zijn. De stijl van beide ramen vertonen veel overeenkomst in kleur en compositie.

Voor zover bekend waren zijn opdrachten: 1659 kerkraam (ramen) te Hensbroek; 1665 kerkramen te Obdam, Schermer en Grosthuisen; 1671 te Warder en 1680 het ontwerp voor een raam te Schermer. Ook schilderde hij vier vakken van het houten gewelf van de toren van de Alkmaarse Grote Kerk, waarvoor hij f 100,- ontving.

Vermoedelijk waren de baten van zijn artistieke inkomsten niet voldoende, want daarnaast is het kopen en verkopen van diverse huizen en erven beschreven.

Uit de kroniek van de stad Alkmaar haalde ik het volgende bericht:

'De Remonstranten hebben haar eerste vergaarderplaats gehouden, nadat ze van de openbare Kerk afwaren (dus afgescheiden), agter de brouwerij van de Werelt in de Keijzerstegelbakker, zoo C. Sparboom berigt, in het jaar 1658.

Dus ook hier was hij actief.

Omdat hij het zo druk had, kan hiermee het volgende verklaard worden: Cornelis Janszoon huwde de eerste maal te Alkmaar, ondertrouw 11 augustus, huwelijk 25 augustus 1658 voor de Burgemeesteren (dat wil zeggen voor het gerecht, wat gebeurde als de ouders geen toestemming voor het huwelijk wilden geven), met Trijntje Claesdochter, die hun eerste kind tijdens de plechtigheid op de arm droeg. Dus inderdaad iets te laat. Het kind op de arm dragen in vorenstaande zin zou tegenwoordig een hele administratie betekenen met aantekeningen in de trouwakte. Het simpele zinnetje betekende toen dat het kind door de bruidegom erkend werd als zijn eigen kind.

Uit het huwelijk van Cornelis en Trijntje kwamen vier kinderen:

1. Jan, doop Alkmaar 11-7-1658, begraven Alkmaar 20-9-1658
2. Catrijntje, doop Alkmaar, 24-8-1659
3. Maritje, doop Alkmaar 5-10-1664, jong overleden
4. Maritje, doop Alkmaar 29-1-1666

Trijntje Claesdochter overleed Alkmaar 10-1-1685.

Cornelis Janszoon o/tr.(2) Alkmaar 10/24-4-1689 met Adriaentje Jacobsdochter Herlaer, nu in de kerk. Uit dit huwelijk twee kinderen:

1. Leonora, doop Alkmaar 28-8-1691
2. Cornelis, doop Alkmaar 24-1-1694

Was Cornelis in 1655 onterfd, zijn ouders herriepen dit testament en maakten op 7 oktober 1661 een nieuw waarin Cornelis hun enige en universele erfgenaam werd. Vermoedelijk waren zijn ouders toch trots op hun artistieke zoon.

Cornelis Janszoon overleed in Alkmaar 13-6-1713, ca. 82 jaar oud en werd op 16 juni begraven in de Grote Kerk van Alkmaar in de Noordergang graf 252 voor de prijs van f 15 en 2 stuivers, in hetzelfde graf waar ook zijn eerste vrouw en hun twee overleden kinderen rustten. Uit de prijs blijkt dat hij, wat men toen noemde, een halve kapitalist was, een hele kapitalist betaalde nl. f 30. Een laatste, maar zeker niet oninteressant gegeven is dat, toen Cornelis Janszoon in het Gilde trad, hij de naam Sparreboom voerde en dat zijn vader in dat zelfde jaar die naam droeg bij zijn bezoek aan de notaris. Ik heb het al eerder vermeld: een familienaam werd belangrijk bij een aparte situatie of status en in dit geval is de vraag: koos Cornelis de naam in verband met zijn

loopbaan en nam zijn vader die over of voerde vader Jan Claeszoon de familienaam en ging zoon Cornelis automatisch hiermee door? Ik ben geneigd aan te nemen dat zoon Cornelis de eerste was.

Cornelis Janszoon Sparreboom voerde een familiewapen, dat ik op onze eerste familiedag heb getoond. Onze redacteur Kees heeft naar aanleiding van dat wapen ons huidige familiewapen ontworpen, waarvoor wij hem nog steeds dankbaar zijn.

Tot slot. Uit de tijd van onze verre voorvaders is vaak weinig bekend en wat we weten moet vaak op diverse plaatsen worden opgespoord. Wij zijn dan altijd blij met een voorouder die iets gedaan heeft waardoor hij of zij boven het gemiddelde uitkwam. En een man als Cornelis Janszoon die, en dat klinkt wat vreemd voor een schilder, goed aan de weg timmerde, komt daardoor beter uit de grondverf.

Antwoord op de vragen van Frieda

zie septembernummer 1999

Vraag 1

Waarom de naam Caspar niet in de familie is voortgezet.

Het antwoord heeft vermoedelijk te maken met een Duitse, wat vreemde gewoonte. Tijdens ons onderzoek in Duitsland viel ons op dat in de doopboeken van Dietz en omliggende plaatsen de dopelingen in een bepaalde periode allemaal dezelfde voornaam hadden gevolgd door een of meer andere namen. Bijvoorbeeld: de jongens heetten allemaal Wilhelm, gevolgd door En de meisjes Anna gevolgd door een andere naam. Volgde je deze kinderen, dan bleek bij hun huwelijk of hun overlijden dat Wilhelm en Anna verdwenen en hun tweede naam de eigenlijke voornaam was.

Bij navraag bleek dat bij de doop de voornaam van de predikant (in dit geval Wilhelm) bij de jongens en diens vrouw (Anna dus) bij de meisjes werd toegevoegd.

Vraag 2

Leendert overlijdt op 35-jarige leeftijd, voor de geboorte van zijn zoon Johann.

Omdat de overlijdensoorzaak niet in de voor ons toegankelijke akte wordt vermeld, kun je alleen maar raden. Hij was klinker van beroep, werkte op een scheepswerf. Wij hebben wat oude kranten uit die periode doorgenomen, maar niets van een ongeval gevonden. Leendert is overleden in het Coolsingelziekenhuis te Rotterdam, dus toch een ongeluk?

Vraag 3

Het overlijden van Johann.

Hij is thuis overleden, maar zijn beroep havenarbeider kan een rol hebben gespeeld bij zijn vroegtijdig heengaan.

Vraag 4

Adriaantje van Dijk-Sparreboom is pas 92 jaar, dus leeft nog.

Miep en Jan

TIP VOOR LIEFHEBBERS VAN SPARREBOMEN

Nevenstaand artikeltje is niet van recente datum. Maar zoals aansluitend vermeld: u kunt het park bezoeken wanneer u dat zelf maar wilt.

RAADSELS

Laura, de bloem van de familiedag (waarom er op die dag slechts zelden andere kinderen aanwezig zijn, is mij een raadsel) is weer creatief bezig geweest. Zij zadelt ons op met raadsels, maar dit zeer kortstondig, want op dezelfde pagina (reeds) helpt ze ons alweer uit de droom.

Vragen:

1. Het is geel en het draait rond.
2. Het is wit en het trekt door de woestijn.
3. Het is zwart-wit en het zit in een boom.
4. Het is blauw en het vliegt om de kerk.
5. Het is groen, het rijdt op rupsbanden en het is geen tank.

Antwoorden:

1. Een langspeelpudding.
2. Een kudde yoghurt.
3. Een kudde jonge koeien.
4. Een elfje in een trainingspak.
5. Toch een tank.

In het Von Gimborn Arboretum, vlakbij het Utrechtse dorp Doorn, worden zondag 14 december om 11.00 en om 14.00 uur Sparrenwandeltochten georganiseerd. Tijdens de ongeveer anderhalf uur durende wandeling vertelt Wim Wiltscut, hoofd tuinbouw van het arboretum, allerlei wetenswaardigheden over dennen en sparren en hun relatie met kerstgebruiken. Maar ook buiten de kersttijd is een bezoek aan het zesentwintig hectare grote, en als een Engelse landschapstuin aangelegde arboretum zeer de moeite waard.

Von Gimborn Arboretum, Vossensteinsteeg 8, Doorn. Openingsdagen: maandag tot en met vrijdag van 8.30-16.00 uur. Op zaterdag, zondag en op feestdagen van 10.00-16.00 uur. Entree: f 3,-; kinderen tot twaalf jaar gratis.

MONSIEUR SAPIN

De nasleep in verband met het overlijden van de schatrijke monsieur Sapin in het Zuid-Franse Sisteron lijkt langer te gaan duren dan het zich aanvankelijk liet aanzien. De heer L. Sparreboom uit Hoog-Barge vist in financieel opzicht wellicht achter het net (tenzij hij bepaalde transacties onvermeld heeft gelaten), want bij ons tweede bezoek aan de bewuste plaats in de Provence bleek, dat Le Carambouilleur en Escroc met de noorderzon waren vertrokken. Van een eventuele restauratie van de kerk is nu voorlopig geen sprake meer en het is bijna overbodig te vermelden, dat de bewoners en vooral de gelovigen in Sisteron in alle staten zijn.

Wat rest ons, als rechtgeaarde Sparrebomen? Ja, juist, de heer L. Sparreboom uit Schipluiden, met de helft van het fortuin! Hij zou, om de gemoederen binnen onze eigen gelederen wat te bedaren, op z'n minst tijdens de eerstvolgende reunie een rondje kunnen geven.

Red.

Toen mij de vraag gesteld werd: “Nel, zou jij misschien iets over jouw Kerstgedachten in ons blad willen schrijven”, realiseerde ik me direct dat men niet nieuwsgierig zou zijn naar het feit hoe ik mijn kerstboom zou versieren, of ik mijn familie wel een rijk gedekte kersttafel zou voorzetten, of ik misschien het ‘oh Denne- dan wel Sparreboom ...’ zou gaan zingen of wat al niet meer wat men geacht wordt te doen met kerst. Wat mij betreft is er met het uitvoeren van deze bezigheden niets mis, alleen voor mij persoonlijk betekent de kerst veel meer dan alleen gezelligheid. Hierover nadenkend gaan mijn gedachten terug naar mijn jeugd.

Mei 1944. Geboren in een christelijk gezin, als jongste van vier kinderen. Vanaf het moment dat wij gedoopt waren, zijn mijn ouders trouw de kerk gaan bezoeken. Mijn vader werd na verloop van tijd ouderling en moeder ging naar de vrouwenvereniging van de kerk. Ik kan mij nog heel goed herinneren dat moeder aan tafel voorlas uit de kinderbijbel, waar wij als kinderen ademloos naar konden luisteren. Vooral als ze voorlas over de geboorte van het kindje Jezus kon men in huize Sparreboom een speld horen vallen.

Pa was inmiddels zondagschoolmeester geworden. Misschien was het vanwege het feit dat hij ons iedere zondag trouw naar de zondagschool bracht dat hem werd gevraagd om eens een ochtend bij te wonen. Dat heeft hij gedaan en hierdoor is hij langzaam in het zondagschoolwerk gegroeid. Op den duur kon pa zo boeiend verhalen vanuit de Bijbel vertellen, dat mijn vriendinnen keer op keer vroegen wie er die zondag aan de beurt zou zijn. Zeker als pa over het Kerstverhaal vertelde, was het net alsof je de geboorte van het kindje Jezus meebeleefde. Indertijd werd het Kerstfeest altijd in de kerk (de Vaankapel) gevierd en ik weet nog goed dat ik me daar zo warm en veilig voelde. Ondanks de armoede stond er een enorme kerstboom met elektrische lichtjes en was de hele kerk versierd. Ik keek mijn ogen uit. Begrijpen deed ik niet alles, want waarom werden bijvoorbeeld die lichtjes in de boom niet net als bij ons thuis met een lucifer aangestoken.

Maar ondanks alles wat er toen in die kersttijd om me heen gebeurde, was voor mij de geboorte van het kindje Jezus waar alles om draaide. Dat ik voor de volle 100% in de Hem geloofde stak ik als klein meisje nou niet bepaald onder stoelen of banken. Ik kon vreselijk boos worden op mensen die wilden beweren dat het kindje Jezus niet echt geboren zou zijn. Het zou een van generatie op generatie doorgegeven verhaal zijn, vergelijkbaar met Sinterklaas. Nou, hoe kinderlijk ik ook was in mijn geloof, ik was me wel degelijk bewust van het verschil tussen Gods Zoon en Sint Nicolaas.

In die tijd heb ik gedacht dat ik dat kinderlijke geloof altijd bij me zou houden. Maar kleine meisjes worden groot en ook ik verloor dat kinderlijke bij het volwassen worden. Ik trouwde en mocht twee gezonde dochters op de wereld brengen. Beide jongedames werden traditiegetrouw gedoopt en later naar een christelijke school gebracht.

De Kerst werd in die tijd voor ons gezellig uitgaan of eten bij de familie, misschien ook nog vrede op aarde, maar daar bleef het dan eigenlijk wel bij. Als mijn ouders de kerstdagen bij ons doorbrachten, gingen we nog wel eens naar de kerk. Alleen dat kinderlijke en rotsvaste geloof in de geboorte van Jezus was ongemerkt en onbedoeld steeds meer op de achtergrond geraakt.

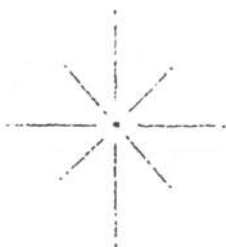
Maar tochdiep in mijn hart bleef er altijd iets knagen.

Totdat ik een boek in handen kreeg waardoor die vonk vanuit mijn jeugd weer oversprong. De kerstgedachten uit mijn jeugd kwamen weer tot leven, maar werden nu beleefd door een volwassen vrouw. Ik begon te ontdekken dat het kind een man geworden was. Die 2000 jaar geleden op deze aarde heeft geleefd. Nooit een mens heeft kwaadgedaan. Schijnheiligheid paste niet bij hem. Van Hem ging ik houden. Hij is een realiteit geworden in zowel mijn leven als dat van mijn man. Wij zijn geen christenen omdat wij in een christelijk gezin geboren zijn, maar hebben daar bewust voor gekozen.

Nu vier ik ook Kerst met lekker eten en drinken, maar het belangrijkste is nu voor mij de geboorte van het Kind in een stal in Bethlehem, met zijn boodschap. En over "schuld" aan het negeren van die boodschap: ik zou willen besluiten met wat mijn broer mij laatst vertelde over een schilderij van Rembrandt., 'De kruisiging', waar Rembrandt zelf in voorkomt, staande bij het kruis, het vasthoudt en daarmee lijkt te zeggen: "Ik was mede-schuldig."

Nel Lagendijk - Sparreboom

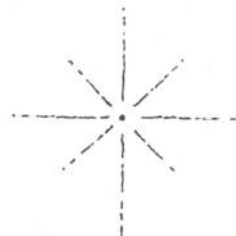
Dust to dust
of
Stof zijt gij ...

Een stofje op de vensterbank
lag zomaar wat te soezen
Het had zo heel veel al gezien,
een vloerkleed en een plant of tien,
wat tafels en twee poezen.

"Het leven is wat zweverig",
bekende hij een pluisje,
dat dansend door een zonnestraal
zacht landde op een zilveren schaal,
geruisloos als een muisje.

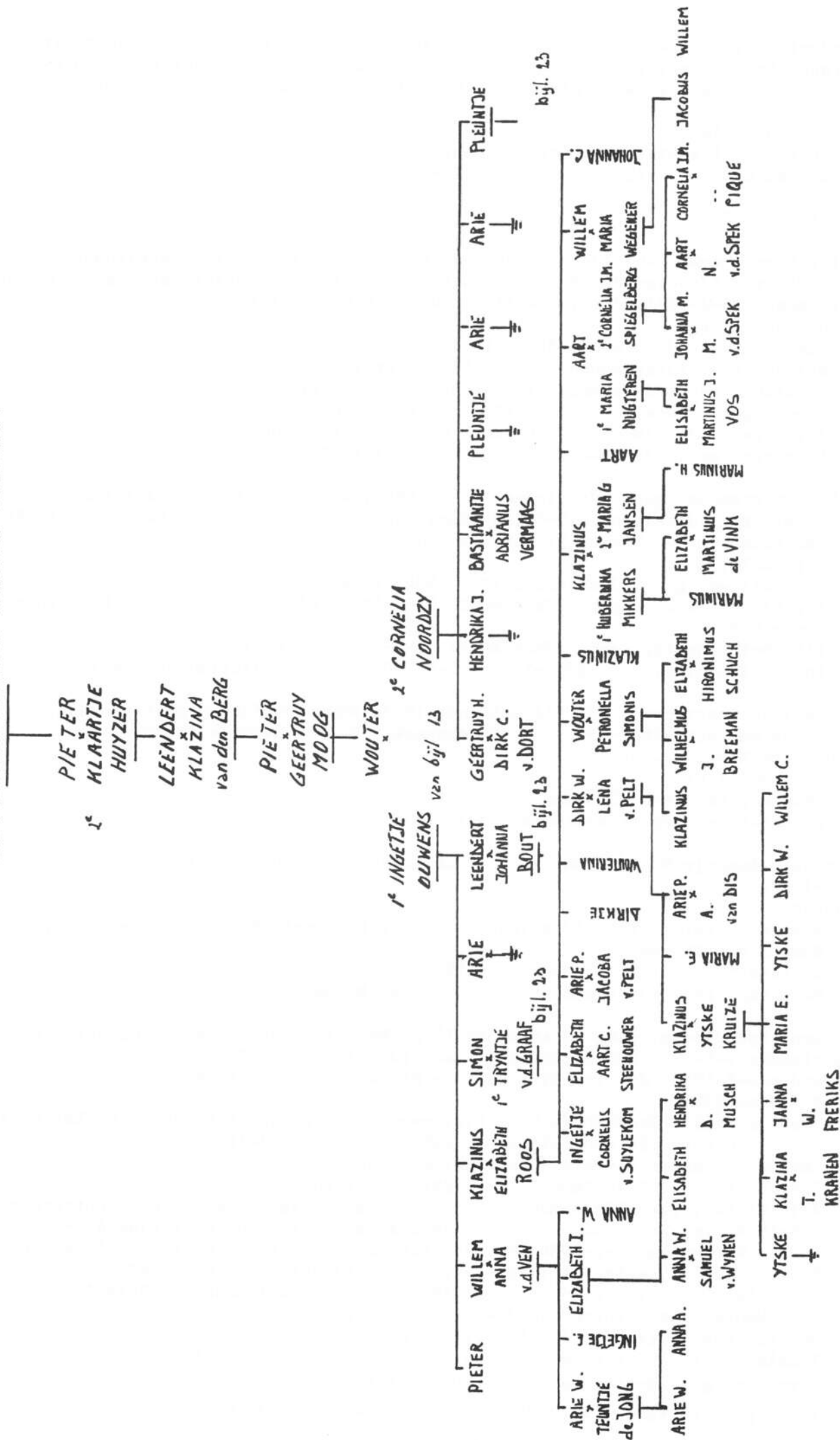
"Kijk uit voor mensen, want dat soort
schijnt ons niet erg te mogen",
waarschuwde 't stofje nog de pluis,
maar toen klonk plots kabaal in huis
en werd zij opgezogen.

Annemarie van Schouwenburg

- XI dn Maria Johanna Sparreboom, geb. Rotterdam 14-6-1923, wnd. griffier kantongerecht Utrecht en 's-Gravenhage, tr. Rotterdam 1-8-1945 Jan Adriaan Hoek, geb. Poortugaal 3-2-1922, notarisklerk, zn. van Jan Adriaan Hoek en Maria Struik.
Uit dit huwelijk:
1. Jan Adriaan, geb. Rotterdam 15-4-1946, tr. Lineke Altorf.
2. Maria, geb. Rotterdam 25-3-1951, tr. Marinus Paulus Scholte.
- XI do Leendert Sparreboom, geb. Rotterdam 2-9-1936, directeur I.T.S. tr. Utrecht 7-12-1964 Eveline Iubertha Aartsen, geb. Utrecht 23-1-1938, dr. van Johannes Jacobus Aartsen en Everdine Everaars.
Uit dit huwelijk:
1. Walter Arnoud, geb. Utrecht 18-11-1965.
2. Marlies Nicole, geb. Ede 3-3-1968, volgt XII bc.
- XII bc Marlies Nicole Sparreboom, geb. Ede 3-3-1968, tr. Zierikzee 9-9-1994 Adrianus Johannis (Arjo) Baart, geb. Zierikzee 11-9-1963, metselaar, zn. van Jan Cornelis Baart en Diena Johanna Schults.
Uit dit huwelijk:
1. Jari, geb. Zierikzee 7-8-1995.
- X cz Hendrika Cornelia Sparreboom, geb. Rotterdam 1-1-1898, overl. Rotterdam 30-11-1995, tr. Rotterdam 21-1-1925 Gerrit Noordzij, geb. Rotterdam 17-6-1899, overl. Rotterdam 24-1-1979.
Uit dit huwelijk:
1. Jan, geb. 27-5-1930.
- X da Pietertje Sparreboom, geb. Rotterdam 14-9-1900, tr. Teunis van der Wulp, geb. 11-3-1900.
Uit dit huwelijk:
1. Adrianus, geb. 27-11-1923.
2. Maria Johanna, geb. 27-8-1930.
3. Leendert P., geb. 17-7-1943.
- X db Pieter Sparreboom, geb. Rotterdam 3-10-1903, overl. Hôchst (Dld) 24-2-1979, tr. Rotterdam 29-12-1926 Maria Petronella van der Sluis, geb. Rotterdam 20-6-1904.
Uit dit huwelijk:
1. Maria Johanna, geb. Rotterdam 18-7-1927, tr. 23-8-1950 J. J. Zandwijk.
2. Cornelis, geb. Rotterdam 10-8-1930, tr. Rotterdam 29-8-1956 I. Walbeek.
- X dc Marinus Sparreboom, geb. Rotterdam 3-12-1904, timmerman, overl. Perth (Australie) 6-10-1980, tr. Rotterdam 24-4-1935 Johanna Lems, geb. Rotterdam 4-11-1910, dr. van Arie Lems en Lena Kruidenier.
Uit dit huwelijk:
1. Arie Leendert, geb. Rotterdam 13-4-1936, volgt XI dp.
2. Leendert Marinus, geb. Rotterdam 12-12-1942, volgt XI dq.
- XI dp Arie Leendert Sparreboom, geb. Rotterdam 13-4-1936, owner spArr trading comp., tr. WesternAustralia 1-1-1958 June Lynette Ellis, geb. Western Australia 4-12-1937, dr. van Arthur Idris Ellis en Phyllis Elaine Sinclair.
Uit dit huwelijk:
1. Evelynne fouse, geb. Western Australia 9-1-1961, volgt XII bd.
2. Fione Jane, geb. Western Australia 19-5-1963, volgt XII be.
- XII bd Evelynne Louise Sparreboom, geb. Western Australia 9-1-1961, tr. Victoria (Aus) 8-1-1982 Michael Ivan Brewitt.
Uit dit huwelijk:
1. Emily Louise, geb. Victoria 5-2-1988.
2. Tristan Michael, geb. Victoria 20-9-1989.
- XII be Fione Jane Sparreboom, geb. Western Australia 19-5-1963, tr. Victoria 12-3-1987 Wayne Leslie Grigg.
Uit dit huwelijk:
1. Brent Leslie, geb. Victoria 4-11-1987.

- XI dq Leendert Marinus Sparreboom, geb. Rotterdam 12-12-1942, Government Budget Director of Papua New Guinea, tr. Port Moresby (Papua New Guinea) 8-4-1967 Betty Norris, geb. New South Wales (Australia) 4-5-1945, dr. van Norman Norris en Emely Hermes.
Uit dit huwelijk:
1. Shannon Elisabeth, geb. Port Moresby 3-7-1980.
2. Benjamin David, geb. Port Moresby 18-1-1984.
- Hier begint bijlage 22.
- VIII ah Wouter Sparreboom, geb. IJsselmonde 7-2-1829, arbeider, overl. IJsselmonde 9-5-1905, tr. IJsselmonde 29-4-1857 Ingetje Ouwens, geb. IJsselmonde ca. 1836, overl. IJsselmonde 16-2-1871, dr. van Willem Ouwens en Cornelia de Bel.
Uit dit huwelijk:
1. Pieter, geb. IJsselmonde 30-10-1857.
2. Willem, geb. IJsselmonde 11-12-1858, volgt IX as.
3. Klazinus, geb. IJsselmonde 17-2-1862, volgt IX at.
4. Simon, geb. IJsselmonde 19-9-1864, volgt IX au.
5. Arie, geb. IJsselmonde 15-10-1866, overl. IJsselmonde 12-11-1871.
6. Leendert, geb. IJsselmonde 23-10-1869, volgt IX av.
- IX as Willem Sparreboom, geb. IJsselmonde 30-10-1857, arbeider, overl. IJsselmonde 16-4-1941, tr. IJsselmonde 18-5-1899 Anna van der Ven, geb. IJsselmonde 10-1-1867, dr. van Arie van der Ven en Elisabet Ouwens.
Uit dithuwelijk:
1. Arie Willem, geb. IJsselmonde 19-7-1900, volgt X dd.
2. Ingetje Elizabeth, geb. IJsselmonde 24-8-1901, dienstbode, overl. Rotterdam 16-4-1978.
3. Elizabeth Ingetje, geb. IJsselmonde 11-2-1904, volgt X de.
4. Anna Wilhelmina, geb. IJsselmonde 9-4-1907, overl. IJsselmonde 4-8-1913.
- X dd Arie Willem Sparreboom, geb. IJsselmonde 19-7-1900, arbeider Staatsspoorweg, overl. Barendrecht 28-8-1962, tr. Ridderkerk 9-6-1933 Teuntje de Jong, geb. Ridderkerk 8-4-1902, overl. 17-9-1978.
Uit dit huwelijk:
1. Arie Willem, geb. IJsselmonde 28-1-1935.
2. Anna Aaltje, geb. IJsselmonde 13-11-1937.
- X de Elizabeth Ingetje Sparreboom, geb. IJsselmonde 11-2-1904, overl. Rotterdam 31-5-1979.
Kinderen:
1. Anna Wilhelmina, geb. IJsselmonde 4-12-1926, overl. Rotterdam 29-1-1985, tr. Samuel van Wijnen.
2. Elisabeth, geb. IJsselmonde 4-11-1930.
3. Hendrika, geb. IJsselmonde 31-3-1934, tr. D. Musch.
- IX at Klazinus Sparreboom, geb. IJsselmonde 17-2-1862, arbeider-steenkoolwerker, tr. IJsselmonde 9-5-1899 Elizabeth Roos, geb. IJsselmonde 21-2-1867, overl. Rotterdam 4-8-1906, dr. van Dirk Roos en Elisabeth Willemstein.
Uit dit huwelijk:
1. Ingetje, geb. IJsselmonde 1-4-1890, overl. Rotterdam 11-1-1962, tr. Rotterdam 4-11-1916 Cornelis van Suijlekom, geb. Rotterdam 8-3-1891, zn. van Theodorus van Suijlekom en Cornelia Pietronella de Jong.
2. Elizabeth, geb. IJsselmonde 25-6-1891, volgt Xdf.
3. Arie Pieter, geb. IJsselmonde 25-4-1893, fabrieksarbeider, overl. Rotterdam 1-9-1974, tr. Rotterdam 28-3-1917 Jacoba van Pelt, geb. Rotterdam 4-7-1897, overl. Rotterdam 16-7-1986, dr. van Maarten van Pelt en Maria van tZelfde.
4. Dirkje, geb. IJsselmonde 20-8-1894, overl. IJsselmonde 14-10-1894.
5. Wouterina, geb. IJsselmonde 20-8-1894, overl. IJsselmonde 14-10-1894.
6. Dirk Wouter, geb. Rotterdam 24-10-1895, volgt X dg.
7. Wouter, geb. Rotterdam 12-11-1897, volgt X dh.
8. Klazinus, geb. Rotterdam 9-9-1899, overl. Rotterdam 22-9-1899.
9. Klazinus, geb. Rotterdam 24-12-1900, volgt X di.
10. Aart, geb. Rotterdam 9-7-1902, overl. Rotterdam 28-7-1902.

Een Sparreboom, zat en gedreven
 riep: „Drank ben ik ooit uit mijn leven!
 Als 't meezit misschien
 in tweeduizend tien,
 en dan ben ik...honderd en zeven.”

Voor allen die dit lezen:
 Prettige feestdagen en
 een voorspoedig nieuwjaar!

Ingrid - Kees